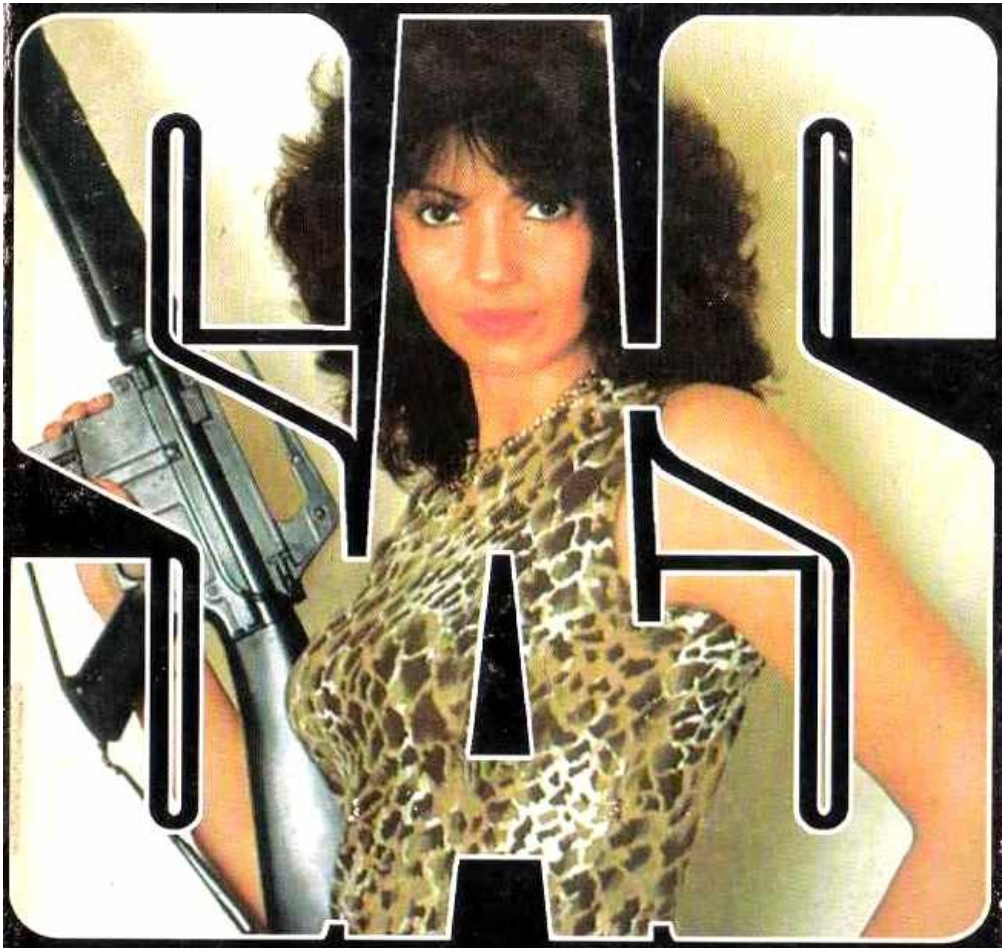

SAS

UCIGAȘUL DIN MIAMI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 069
Son Altesse Sérénissime
Ucigaşul din Miami
Le Tueur de Miami, 1983
V 1.0

Capitolul I

Johnny Trump adulmecă dezgustat mirosul de kerosen care plutea în aerul umed şi călduţ. Câteva taxiuri rablagite şi ca vai de mama lor aşteptau încă la bagaje. Zborul 94 al Companiei Prinair, care venea de la Santo-Domingo, era ultimul care sosise cu două ore întârziere: adică unsprezece fără zece, în loc de nouă fără zece. Majoritatea pasagerilor fuseseră aşteptaţi de prieteni şi se înghesuiseră în autobuzul ce mergea la San Juan. Numai Johnny, cu geanta-diplomat în mână, stătea pe trotuarul din faţa aerogării părăginite. Îl înjură printre dinţi pe un şofer de taxi mai insistent decât ceilalţi şi aruncă o privire în jur. Zăpuşeala îi lipise cămaşa de pieptul grăsuţ. Murea de frică. Se frecă la ochii veşnic roşii cu un gest nervos. Asta din cauza excesului de cocaină. Johnny făcea parte dintre aceia pe care distribuitorii îi numeau cu un dispreţ şugubăţ „cocaine glutton”... Se lăsase de multă vreme de vânzarea maşinilor şi se aruncase în universul drogurilor.

Metis, jumătate american, jumătate columbian, nu îi fusese deloc greu să se infiltreze în circuitele cele

mai avantajoase, devenind din client furnizor.

Scrută întunericul ca să-i zărească pe cei care trebuiau să-l aştepte. Fiindcă nu avea bagaje, ieşise printre primii înconjurat de un val de studenţi gălăgioşi, urlând şi vociferând că nu găsesc o cursă *charter.* Un taxi demară cu zgomot de tractor, iar ultimul autobuz pentru San Juan se legăna într-un nor albăstrui de motorină nearsă complet.

Johnny Trump puse geanta-diplornat între picioare ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu o batistă imensă. Portoricanii erau în stare să fure şi carapacea unei broaşte ţestoase.

— *Hi. Johnny, you had a good trip?*[1]

Metisul se întoarse atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă. Un bărbat şi mai corpolent decât el, cu o burtă pe care cămaşa stătea să plesnească şi cu o privire veselă, îi întindea mâna. Ochii negri, foarte afundaţi erau absolut inexpresivi. Johnny apucă mâna şi o scutură.

— Foarte bine, Faustino. Dar rabla asta de avion a întârziat două ore…

Interlocutorul său izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— Ştiu! Am avut timp să beau trei „beri”… *Vamos.*

Se îndreptă legănându-se spre parching. Cubanezul era un om din topor, care venise în Statele Unite în anii ’60 şi se specializase în „supravegherea” distribuitorilor de cocaină. În momentul în care se pregătea să se urce într-o maşină veche americană, parcată într-o zonă întunecată, întrebă fără să ridice glasul:

1 Bună Johnny ai călătorit bine? (n. a.).

— *You get the dough*?[2]

— Fireşte, zise Johnny Trump.

Se frecă la ochi din nou, din obişnuinţă. Se abţinu cu greu să se întoarcă ca să verifice dacă erau şi ceilalţi acolo. Era exact lucrul pe care nu trebuia să-l facă... Faustino deschise portiera care scârţâi îngrozitor, iar Johnny Trump se urcă în maşină. Distinse pe întuneric un bărbat la volan. Faustino se aşeză greoi lângă el şi i-l arătă cu un semn al capului pe şofer.

— El este Nieves.

Nieves clătină din cap fără să spună nimic, dar nu demară. Cubanezul arătă geanta-diplomat cu arătătorul lui butucănos pe care strălucea un diamant.

— Să vedem!

Era de aşteptat. Însă Johnny transpira atât de abundent, încâtură câteva secunde până nimeri combinaţia, apoi deschise capacul, dând la iveală o carte porno, un mic revolver negru de calibrul 38 şi câteva teancuri de bancnote de o sută de dolari prinse cu elastic. Îşi strecură numaidecât arma la centură. Ca să iasă din Santo-Domingo, nu avusese nicio problemă, căci îi cunoştea pe vameşi. Înainte să plece, va vinde pistolul la Porto Rico. Aici armele costau o avere.

— Şapte sute de mii de dolari, anunţă el.

Şapte teancuri de o sută de mii de dolari, fiecare gros de câte opt centimetri. Faustino clătină aprobator din cap şi îi zise şoferului:

— *Vamos!*

Începură să cadă pe tabla maşinii picături mari de

2 Ai gologanii? (n. a.).

ploaie. Numai un ştergător de parbriz funcţiona, însă motorul porni, după mai multe încercări. După câteva minute, se îndreptau spre centrul oraşului San Juan, pe autostrada Expreso Baldorioty de Castro. Johnny Trump se frecă iarăşi la ochi. Avea senzaţia că inima îi va ţâşni din piept, ca o fiară în libertate. Maşina se legănă pe asfaltul denivelat ca o corabie pe valuri. Nieves deschise aparatul de radio şi o voce tunătoare anunţă:

— Aqui Salsa sesenta y tres. El poder de la Salsa. El poder salsero![3]

Muzica începu să cânte neîntrerupt. Difuzorul trepida, prin urmare, nu puteau să discute. Faustino părea că adormise. Merseră prin cartierul rezidenţial Condado. Nieves se opri brusc de-a curmezişul drumului, apoi ieşi de pe Expreso şi o luă pe un bulevard mai liniştit. Imediat se îndreptă spre sud. Străbătând cartierul popular Santurce. După ce se terminară clădirile moderne, începură străduţele întunecate, mărginite de căsuţe din lemn cu verande luminate în care bătrânii se legănau în balansoare, adăpostiţi după gardurile cu grilaj. Cu un şomaj de treizeci şi şapte la sută, Porto Rico se afla în fruntea statisticilor locale, iar cinstea pe aceste meleaguri nu se prea întâlnea.

Nieves încetini mult şi o luă pe o străduţă fără trotuare, mărginită de cocioabe amărâte. Pe stânga, apăru o cafenea cu firmă luminoasă, iar Nieves se opri în faţa ei. Ploaia se oprise la fel de brusc precum începuse. Vreo doisprezece clienţi sprijiniţi de zid beau bere la cutie în ritmurile transmise de „Salsa 63”. Nieves fluieră. Imediat ieşi din cafenea

3 *Aici Salsa 63, puterea Salsa! (n. a.).*

un tânăr cu părul creţ, slab ca un ţâr, care alergă la maşina verde parcată în spatele lor.

— Au ajuns? îl întrebă Johnny.

— Nu, răspunse Faustino fără să se clintească din loc.

Johnny Trump întoarse capul. Maşina verde execută o manevră şi se aşeză de-a curmezişul drumului îngust. Imediat ce blocase de tot trecerea, Nieves demară brusc, îndepărtând rarii pietoni claxonând nebuneşte. Făcu un slalom pe străduţele neumblate, ca să ajungă în final pe o arteră mai luminată şi mai largă. În trecere, Johnny zări un panou pe care scria: Avenida Borinquen. Frica i se cuibărise în suflet.

— Hei. Făcu el. Ce înseamnă circul ăsta?

Cubanezul se prefăcu că se trezeşte şi înfipse degetul în pieptul lui cu un zâmbet superior.

— *Tu protectión, amigo!* Ai o grămadă de bani acolo.

S-ar putea ca cineva să ţi-i fure. Poate că ai fost urmărit în avion, nu? Trebuie să fim prudenţi.

Ajunseră pe un bulevard larg ce mergea spre sud. Johnny Trump recunoscu Ponce de Leon. Parcă erau la New York. Pe partea stângă se înşirau nişte zgârie-nori ca la paradă. Numai că în dreapta, era o gaură neagră... Johnny se strădui să ţină minte configuraţia oraşului. Se găseau în Hato Rey, în plin centru comercial.

Când ajunseră la intersecţia următoare, Nieves o luă la dreapta, pe Franklin Delano Roosevelt, colţ cu del Banco de Ponce. După ce parcurseră încă o sută de metri, viră iar la dreapta, trecând pe lângă clădirile puternic luminate ale postului de radio W-

KAQ. După aceea, se afundară într-un cartier mărginit de depozite. Puţin mai departe, şoferul puse frână şi viră la stânga. Johnny zărea în depărtare un şir de clădiri, de parcă s-ar afla în altă lume.

— Unde mergem? întrebă el.

— La Tokyo, răspunse Faustino. Şeful ne aşteaptă acolo.

Johnny înghiţi în sec. Tokyo era cea mai sinistră mahala din San Juan. Nici poliţia nu îndrăznea să vină aici. Era fieful tuturor ucigaşilor şi al toxicomanilor... Locul întâlnirii fusese bine ales.

Farurile luminară o parcare întinsă şi goală, mărginită în fund de cocioabe din lemn ridicate pe piloni, apoi un şir de maşini vechi americane stricate. Un pieton pe lângă care trecură le făcu un semn obscen. Johnny tremura ca varga de frică. Îl bătea gândul să sară din maşină şi s-o ia la sănătoasa. Dar nu apucă. Maşina se opri în faţa unei barăci care fu înconjurată numaidecât de câteva siluete ameninţătoare. Nieves zise ceva în şoaptă, iar acestea se îndepărtară. Portiera din spate fu deschisă de un bărbos înarmat cu o macetă. Johnny Trump coborî, inspiră aerul umed şi călduţ amestecat cu miros de murdărie. Tokyo se afla pe malul râului Caño de Martin Pena, la câteva sute de metri, în care pluteau de obicei câteva cadavre printre alte mizerii.

Faustino se legănă până la o scară din lemn ce urca pe verandă, urmat de Johnny Trump. Nieves rămase jos şi îşi aprinse o ţigară. Faustino urcă treptele cu paşi greoi, deschise o uşă şi împinse pe musafir înăuntru, apoi intră şi el. Johnny auzi acelaşi

ritm de salsa şi simţi un miros de porc pârlit, clipind des din cauza luminii puternice.

— *Bienvenida. Amigo!*

Vocea de stentor îl făcu să simtă un şoc electric pe şira spinării. Ochii lui înroşiţi zăriră un bărbat înalt instalat pe o canapea, chiar în faţa lui. Avea trăsături regulate frumoase, o barbă bine îngrijită, o mustăcioară şi părul negru ca pana corbului. La gât îi atârna un lanţ gros din aur care se vedea din cămaşa descheiată pe pieptul păros. În picioare avea cizme de cowboy din piele gri şi stătea cu ele cocoţate pe o măsuţă joasă, iar mâna dreaptă o ţinea pe coapsa unei fete cu chip senzual şi dulce, cu un zâmbet resemnat şi cu sâni ascuţiţi ce se vedeau prin tricoul roşu. Era Miguel Cuevas, cel mai cunoscut „cocaine cowboy” şi cel mai periculos, fireşte, un cubanez de treizeci şi cinci de ani care devenise miliardar de pe urma drogurilor şi care scăpa de câţiva ani buni de toţi poliţiştii care îl urmăreau, începând cu Miami şi Bogota, până în majoritatea insulelor din Caraibe. Era omul cu care trebuia să se întâlnească Johnny.

*

Miguel Cuevas se ridică şi veni să-l îmbrăţişeze pe Johnny Trump. Mirosea frumos a apă de toaletă şi avea o ţinută îngrijită. Putea fi luat drept un *playboy* inofensiv, dacă nu ar fi avut acea privire rece şi nesătulă. Nările subţiate de folosirea regulată a cocainei păreau transparente şi fremătau întruna.

— Stai jos, îl invită el pe Johnny Trump. Bea ceva, cred că eşti obosit.

Amabilitatea lui era înduioşătoare... Johnny acceptă din obişnuinţă un pahar de rom alb, apoi se ridică.

— Pentru reuşita în afacerile noastre, zise el cu voce aproape fermă.

Alcoolul îi făcu bine. Miguel Cuevas puse din nou mâna pe coapsa fetei care zâmbea întruna, cu gândurile în altă parte. Johnny pândea zgomotele de afară, spunându-şi mereu că oamenii care îl protejau nu erau nişte îngeraşi, ci reuşiseră să scape de urmăritori şi acţionaseră în consecinţă. Acest gând îl mai linişti puţin şi începu să examineze încăperea. Era sărăcăcioasă, probabil că era locuinţa lui Nieves.

Mobila avea culori ţipătoare, iar elegantul Miguel Cuevas ar înnebuni în acest cadru mizerabil. „Cocaine cowboy” căscă ostentativ.

— E timpul să mă duc la cazinou, zise el. Terminăm cu afacerile?

Privirea se opri la Johnny Trump. Şi el ardea de nerăbdare să scape. Mulţi oameni ar fi dat orice ca să stea măcar o clipă faţă în faţă cu Miguel Cuevas, dar lui nu-i ardea.

— Foarte bine, spuse el.

— Ai banii?

— Sunt aici, zise Johnny în timp ce se ştergea pe faţă cu batista. Dar tu ai marfa?

Crosa pistolului de calibrul 38 din centură se vedea foarte bine. Chiar şi între prieteni, puţină intimidare nu strica. Miguel Cuevas izbucni într-un hohot de râs vesel.

— Doar nu crezi că ai bătut atâta cale de pomană! Faustino!

Cubanezul cel gras se ridică, scoase o valiză albastră de sub pat şi o deschise. Conţinea câteva pachete învelite în plastic negru, cam de un kilogram fiecare, de mărimea unui pachet de zahăr. Cubanezul luă unul şi îl aruncă în poala lui Johnny. Acesta desfăcu pachetul cu nerăbdare. Zări o pudră albă şi strălucitoare. Nu văzuse în viaţa lui atâta cocaină la un loc. Puse cu degetul pe limbă şi o gustă. Era adevărată. De altfel, un om cu renumele lui Miguel Cuevas nu îşi permitea să vândă porcării. Acesta adăugă:

— Vine de la Medellin. Nouăzeci şi cinci la sută. Pură.

Poţi s-o îndoieşti de zece ori.

În valiză erau cincisprezece kilograme. Revândută pe străzile din Miami, valora şapte milioane de dolari... Johnny închise pachetul şi îi puse la loc în valiză. După aceea deschise geanta-diplomat şi puse cele şapte teancuri de o sută de mii de dolari pe masă, înghiţi în sec şi spuse:

— Cei care m-au trimis ar dori să se întâlnească cu tine, Miguel, ca să facă o afacere mai importantă. Au auzit zvonuri că ai dat un tun. Ar dori să cumpere totul...

Miguel Cuevas zâmbi, iar mâna înaintă mângâind pieptul fetei care avea chipul imobil.

— Sunt bine informaţi, zise el. Dar îi va costa scump...

Ochii îi scânteiară ciudat, iar Johnny îşi spuse că ar fi trebuit să tragă pe nas o „priză” înainte de a-l întâlni. Nu mai putea. Din păcate, nu avea niciun gram de cocaină la el. Se frecă din nou la ochi furios. Miguel Cuevas îl observă cu duioşie.

— Ai probleme cu ochii, nu-i aşa? zise el. Ştim ce este... Uite, ia asta.

Se căută prin buzunar şi scoase un flacon de „Vişine”. Toţi toxicomanii au aceeaşi problemă. Johnny luă flaconul din plastic, îi desfăcu dopul, puse vârful sub formă de pipetă în colţul ochiului stâng şi apăsă sticluţa.

Câteva picături fi căzură imediat în ochi. Însă, în loc de ameliorarea presupusă, îl ustură ca focul. Cu un urlet inuman, lăsă flaconul din mână, se învârti pe loc şi îşi apăsă ochiul cu degetele. Celălalt se umplu de lacrimi. Durerea atroce îi golea creierul. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, auzea râsul dement al lui Miguel Cuevas şi vocea plină de sarcasm:

— E bun flaconul meu cu acid sulfuric, nu-i aşa, Johnny?

Simţi cum îl înconjurau două braţe şi cum o mână îi lua revolverul. Căzu în genunchi, orbit de lacrimi. Simţi vârful unei cizme care îl loveşte în laringe, tăindu-i răsuflarea. Încet, încet se afunda într-o gaură neagră de unde vocea cubanezului ajungea slab până la el:

— Johnny? Este de-abia începutul...

Capitolul II

O mână feroce trase pe spate capul lui Johnny Trump activând durerea atroce a ochiului ars cu acidul sulfuric. Ochii acestuia erau plini de lacrimi şi de aceea nu putea să vadă nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui. Ritmurile de „Salsa 63” îl făceau să-l doară îngrozitor timpanele. Nici măcar

nu îl legaseră, ci îl trântiseră pur şi simplu într-un fotoliu vechi, ca pe un obiect bun de aruncat. Nu-l zări, dar recunoscu după miros apa de toaletă folosită de Miguel Cuevas.

— Uită-te la mine! îi ordonă acesta.

Cu preţul unui efort nemaipomenit. Johnny Trump întredeschise ochiul sănătos şi, printre lacrimi, zări vag figura cubanezului care stătea în picioare în faţa lui şi a fetei în roşu care nu se mişcase de pe divan. Miguel Cuevas se aplecă deasupra lui şi îi şopti cu o voce periculos de blândă:

— Măi. Jăvruţă! Credeai că poţi să-l tragi pe sfoară pe Miguel Cowboy-ul! Cine ţi-a dat banii?

Johnny suspină, înghiţi în sec şi fu cuprins de un tremurat convulsiv din cauza fricii şi lipsei drogurilor. Oare va rămâne orb? Durerea îl sufoca. Dacă vorbea, ştia ce îl aşteaptă. Dumnezeule, oare ce făceau aliaţii lui? Tipii aceia din SWAT[4] atât de impresionanţi cu beretele lor negre şi cu revolverele imense.

— Miguel! gemu el. Ai înnebunit! Ce părere ai?

— Ce părere am? se răsti cubanezul. Că vrei să mă vinzi, gunoiule! Dacă Faustino nu ar fi fost atent, poliţiştii ar fi deja aici. Ştii cât au promis pe capul meu împuţiţii din DEA?[5] O sută de mii de dolari. Dar ştii foarte bine, nu-i aşa?

Johnny Trump tremura şi mai tare. Cum de ghicise ticălosul ăsta? Dacă se amestecase în această afacere, o făcuse ca să evite pedeapsa cu opt ani de închisoare pentru trafic de droguri. Însă agenţii din DEA îi promiseseră că îl vor proteja şi că nu va păţi

4 Unitate antiteroristă, (n. a.).
5 Drug Enforcement Administration, (n. a.).

nimic.

— Miguel, doar îi ştii pe tipii pentru care lucrez, sunt nişte barosani din New York şi-au mulţi gologani.

— Ticălosule!

Şutul pe care îl primi în gleznă îl făcu să uite o clipă că îl durea ochiul. Miguel Cuevas îi urlă în ureche:

— Minţi! am verificat. Nimeni nu îi cunoaşte pe tipii tăi, poliţaii ţi-au dat dolarii... recunoaşte!

Urletele cubanezului acopereau ritmurile de salsa care se auzeau la radio. Johnny înghiţi în sec, terminat. Brusc, radioul fu dat mai tare. Înainte să apuce să întrebe de ce. Simţi degetul mare înfundându-i: se brusc în ochiul drept şi îi ridică pleoapa, forţându-l astfel pe Johnny să ţină ochiul deschis. Simţi imediat cum o flacără îi perforează corneea.

Johnny Trump avu senzaţia că îşi scuipă coardele vocale. Sări din fotoliu şi se tăvăli pe jos de usturime, în sunetul strident al muzicii! îşi zgâria faţa stând în genunchi, cu corneea făcută praf, zărind doar un nor imens. Miguel Cuevas îl ridică de jos şi îl trânti în fotoliul vechi. Simţi un obiect dur care îi lovea incisivii, provocându-i o nouă durere.

— Închide botul, se auzi vocea rece a lui Miguel Cuevas, altfel îţi zbor creierii!

Oţetul din care era confecţionată ţeava pistolului lipit de dinţi îi dădu fiori reci pe şira spinării. Instinctul de conservare fu mai puternic şi reuşi să-şi stăpânească durerea, nescoţând nici cel mai slab sunet. Muzica fu dată puţin mai încet, iar vocea lui Miguel Cuevas se auzi:

— Eşti curajos, Johnny, dar dacă nu-mi spui adevărul, îţi voi turna tot acidul până când vei avea numai două găuri în loc de ochi şi îţi va ajunge la creier.

O usturime neiertătoare îi pişcă dosul palmei lui Johnny. O picătură de acid. Dar ţipătul său se stinse repede. Ochii îl usturau îngrozitor. Îşi duse mâinile la ochi încercând să-şi recapete răsuflarea. Vocea lui Miguel preciză:

— Te las să te gândeşti, Johnny, dar nu prea mult, ştii că ard de nerăbdare să mă duc la cazinou să joc banii prietenilor tăi din DEA şi nu mă mai minţi, căci voi afla. Priveşte!

Johnny Trump reuşi să distingă cu greutate un soi de sceptru învelit într-o hârtie strălucitoare divers colorată, pe care cubanezul i-l agita pe sub nas.

— Cu sceptrul meu pot să-i fac şi pe morţi să vorbească, zise cu mândrie Miguel Cuevas. Eu sunt un „babalawo”. Shango. Zeul războiului, mă apără.

Johnny abia auzea. Ştia că Miguel Cuevas era un credincios fervent în *senteria*, un cult jumătate păgân, jumătate creştin care semăna foarte mult cu *voudou*, impregnată cu multă magie neagră, dar era nedumerit să-l vadă pe cubanez că îi dădea atâta importanţă. Era şi mai uimit să afle că era mare preot, adică un *babalawo.* Acesta se aşează şi strigă cu bucurie:

— *Don’t bullshit me*[6]*,* Johnny. Gândeşte-te în timp ce mă distrez şi eu puţin.

Îngrijorat, Johnny Trump întredeschise din nou ochiul mai sănătos. Miguel Cuevas se întinsese pe divan, cu şliţul de la pantalonii de pânză deschis.

6 Să nu mă fraiereşti, (n. a.).

Scoase sexul blegit şi monstruos care îi ajungea aproape până la jumătatea pulpei. Fata îl prinse cu ambele mâini şi se străduia să-l facă mai ţeapăn. La radio se auzeau în continuare ritmurile de salsa. Tabla ondulată de pe acoperiş era zguduită de rafalele puternice de vânt. Era o furtună obişnuită în acest anotimp ploios. În curând, ploaia se înteţi şi Johnny o resimţea cu durere în creier. Acesta profită de acest scurt răgaz ca să se gândească. Nu prea avea de ales. Ori tăcea în continuare, iar cubanezul îl tortura până îşi dădea duhul, ori vorbea şi tot îl omorau.

*

Miguel Cuevas contempla dezgustat membrul interminabil care atârna între degetele de expertă ale partenerei sale.

Cocaina începea să-i joace feste. Odinioară fusese un adevărat etalon în materie, deşi fata se minună din politeţe în faţa importanţei sexului său, lucru care îl măgulea ca de obicei.

Scoase din buzunar o cutiuţă din argint şi i-o puse fetei la nas. Iar ea trase cu voluptate pe nas puţină cocaină, apoi se puse pe treabă cu mai multă tragere de inimă. Cu ochii întredeschişi, Miguel îi frământa distrat sânii prin tricou.

Pe fotoliul de vizavi, Johnny Trump părea mort, stând chircit. Miguel Cuevas îi plângea de milă că nu putea să profite de spectacol. Enervat brusc din cauza rezultatului nesatisfăcător pe care îl obţinuse partenera lui, o apucă de ceafă şi o aplecă spre pântece. Gura înlocui încet degetele. Mâna care

strângea monstruosul mădular părea minusculă. Cocaina începea să o excite, iar mişcările capului îşi accelerară ritmul. Membrul lui Miguel căpăta dimensiuni impresionante. Fata îl lingea, îl mângâia. Îşi freca obrajii cu el.

— *Esta bien, esta bien,* murmură cubanezul.

În sfârşit, se simţi în stare de ceva. Tâmplele îi zvâcneau şi o îndepărtă, o prinse de şolduri, o aşeză în genunchi pe divan, cu spatele la el şi îi smulse slipul. Apoi se afundă în ea cu o mişcare bruscă, în timp ce îi cuprindea sânii în palme. Fata avu senzaţia că îi pătrunde o sabie în pântece şi scoase un ţipăt răguşit care îl făcu pe Johnny să tresară. Miguel o muncea fără menajamente, excitat de această teacă îngustă. Membrul lui, acum rigid în totalitate, o viola cu plăcere pe micuţa târfă sub ochii lipsiţi de vedere ai lui Johnny Trump, care continua să se văicărească. Miguel se retrase, o întoarse pe fată cu faţa în sus, îi îndoi picioarele şi se afundă din nou în ea. Aceasta urlă de durere când simţi membrul fierbinte. Miguel simţi că se apropie orgasmul şi începu să se mişte mai repede, apoi se goli în ea. Se retrase apoi încetişor, cu sexul înmuiat, dar încă de proporţii impresionante. Nervii erau întinşi la maximum.

— *Chupas*![7] îi ordonă el.

Fata îngenunche şi îşi trecu imediat limba ascuţită peste membrul lung, mulţumită că nu durase mult.

— Bine, bine, murmură „cocaine cowboy”, dându-şi capul pe spate.

Contactul cu limba îi trimise nişte senzaţii nemaisimţite în cortex, multiplicate şi de cocaină.

7 Suge! (n. a.).

Împinse atât de tare capul partenerei încât aceasta se sufocă. În ciuda eforturilor sale, Miguel Cuevas simţea plăcerea diminuându-se, ca mareea care se retrage de pe plajă. Pauza se terminase. Fără s-o întrerupă pe fată, el se aplecă în faţa, ca şi cum ar fi vrut să-şi tragă cizma: Băgă mâna înăuntru şi scoase un pistol Beretta de nouă milimetri cu ţeava scurtă. Se ridică cu un gest perfect natural, ţinând arma în mână, înfundă capătul ţevii în urechea fetei şi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura se auzi ca un tunet în micuţa încăpere. Victimei nici nu avu timp să i se facă frică, gura se desprinse de pe sexul asasinului şi căzu într-o parte, aruncată de unda de şoc. Avu câteva spasme, se chirci, urlă, apoi muri. Johnny Trump se ridicase grăbit, încercând să deschidă ochii arşi cu acid.

— Johnny, a sosit vremea să ne punem pe treabă, zise cubanezul cu voce calmă.

Se uită gânditor la leşul care zăcea la picioarele lui. Fata murise, dar genunchii se mai mişcau uşurel într-un gest reflex. Era prima oară când vedea un mort ai cărui genunchi se mişcau. Johnny reuşi să întredeschidă ochii răniţi şi zări vag cadavrul.

— De ce ai împuşcat-o? întrebă el cu vocea tremurândă.

Miguel îşi netezi bărbuţa şi zise:

— A auzit ce ţi-am spus şi putea să ciripească. O târfuliţă mai puţin care ar fi putut ajunge una mare şi nasoală.

Vorbea despre fată ca şi cum ar fi strivit doar o gânganie. Johnny Trump nu întâlnise niciodată pe cineva ca Miguel Cuevas, un ucigaş atât de relaxat,

de o asemenea cruzime. Cubanezul făcea o crestătură pe mânerul pistolului cu un cuţit luat tot din cizmă, lângă alte patru. Iar „Salsa 63” continua să-i delecteze cu ritmurile tropicale. Nimeni nu fusese deranjat de focul de armă. Miguel Cuevas termină de scrijelit, puse pistolul în cizmă şi întrebă liniştit:

— Ei, Johnny, te-ai hotărât? Trebuie să mă duc la cazinou.

Johnny Trump simţea usturimi atroce în ochi. Acidul sulfuric îi ardea în continuare corneea, făcând-o complet opacă. Nu se simţea în stare să mai suporte încă o repriză de tortură. Bâigui cu mâinile tremurând:

— Bine, bine! O să-ţi spun totul, Miguel. Dar dă-mi puţină cocaină, că nu mai pot.

Fără să scoată o vorbă, cubanezul se apropie cu cutiuţa în mână. Vărsă puţin praf în palma lui Johnny care se grăbi să-l tragă pe nas. Rămase cu capul pe spate şi cu ochii închişi, lăsându-i drogului răgazul să-şi facă efectul. I se păru că sângele circulă mai vijelios prin vene şi că durerea începe să dispară. Creierul i se lumină şi îşi recăpătă încrederea de sine. Inspiră adânc şi începu să se confeseze, pe un ton smiorcăit:

— Nu este vina mea, Miguel! Mi-au confiscat cinci livre de pudră. Riscam să stau opt ani la zdup, cu trecutul meu. Nemernicii aia m-au băgat într-o celulă goală-goluţă, de am crezut că înnebunesc. Într-o bună zi, a venit un tip din DEA.

— Cine?

— Îşi spunea Burt. Dar era un nume fals. Un gagiu roşcovan, mic, îndesat, care cunoştea bine mediul.

Nu puteam să-l duc cu preşul.

— Ce voia?

În timp ce Johnny vorbea, cubanezul, distrat, luă mâna moartei şi o puse pe măsuţa joasă, apoi începu să-i cresteze degetul mic cu pumnalul. Sângele se prelingea în firişoare fine. Apăsă ca să ajungă la os.

— Mi-a spus despre tine, mărturisi Johnny Trump dintr-o suflare. (Din fericire, el nu vedea ce făcea interlocutorul lui.) De la el am aflat că eşti pe cale să dai un tun. Şase luni din întreaga producţie a Boliviei. Voiau să afle mai multe amănunte.

— Şi bineînţeles că tu te-ai oferit, nu-i aşa? comentă Miguel cu voce blândă.

Tăiase de tot degetul moartei şi acum se juca cu el. Mai curgea puţin sânge. Johnny Trump simţi ameninţarea din vocea lui şi se grăbi să adauge:

— Ba nu, eu sunt altfel de om. L-am fraierit pe tip, îţi jur, i-am spus că prefer să stau zece ani la zdup decât să te trădez.

— Cu toate astea, eşti aici…

— S-a întors cu alt tip foarte sus-pus. Mi-a spus că ăsta lucrează pentru CIA, că îl interesezi foarte mult şi că faci trafic de arme cu oamenii lui Castro. Ei mi-a spus-o direct. Dacă colaborez, sunt un om liber, retrag toate acuzaţiile împotriva mea şi, pe deasupra, mai câştig şi ceva mălai. Cincizeci de mii de dolari… A semnat o hârtie în prezenţa avocatului meu pe care mi-a arătat-o. Nu mai rezistam, Miguel… Au jurat că mă vor proteja şi că nu voi risca nimic.

Tăcu. Miguel Cuevas clătină din cap. Puse degetul moartei în buzunar, luă câteva teancuri de dolari de

pe masă, apoi se apropie de Johnny.

— Prostul de tine, începu el, m-ai turnat pentru cincizeci de mii de bătrâne. Priveşte!

Johnny Trump zări prin ceaţa roşie flacăra brichetei care începu să pârjolească un teanc de bancnote de câte o sută de dolari. Erau cel puţin douăzeci de mii de dolari. Nu era o cacealma. Miguel Cuevas le ţinu între degete cât putu de mult. Apoi aruncă teancul în flăcări pe Johnny care urlă îngrozit.

— Vezi ce am făcut cu banii! zise cubanezul plin de dispreţ.

Luă alt teanc şi îi dădu foc, cuprins de un soi de nebunie.

Ochii purulenţi ai lui Johnny înregistrau scena incredibilă. Nu văzuse niciodată aşa ceva! Miguel Cuevas era nebun de legat. Acesta se linişti brusc. În cameră mirosea a ars.

— OK! zise el. E bine că îmi spui adevărul.

Frica întrecu durerea pe care o simţea în orbite.

— Miguel, ce-ai de gând să…?

Cubanezul puse o mână fermă pe umărul bărbatului pe care îl torturase.

— Eşti un amărât, Johnny. De data asta te iert. Orbirea va fi pedeapsa ta… Dar să nu mai vii la mine niciodată…

Pe Johnny îl cuprinse un val de fericire. Scăpase. Pe jumătate nevăzător, pierzând şapte sute de mii de dolari care nu-i aparţineau, cu mulţi ani de închisoare înaintea lui, dar încă rămas în viaţă. Cocaina pe care o prizase mai înainte îşi făcea efectul euforizant.

— Îţi jur, spuse el, niciodată…

— OK! acceptă Miguel Cuevas. Nieves te va lăsa undeva, departe de aici, ca să nu-ţi vină gânduri rele...

Îl apucă de braţ şi îl conduse până la uşă. Îndată ce Johnny se mişca, durerea devenea insuportabilă. Când cubanezul deschise uşa, îl izbi în faţă o căldură umedă şi coborî cu stângăcie scara din lemn. Abia mai zărea. Mai mult ghici o maşină cu portbagajul deschis, iar lângă ea pe Nieves care stătea în picioare.

— Urcă-te aici! îi ordonă portoricanul.

Johnny ezită, însă Faustino apăru din întuneric şi îl împinse către portbagaj. Străduţa era pustie. Nici urmă de SWAT. Mânios la culme, Johnny se gândi că era tras pe sfoară de toată lumea. Se urcă în portbagaj fără ajutor. Nieves îl apăsă şi închise capota, apoi demară brusc, hurducându-l. Johnny îşi puse mâinile la ochi, încercând să nu se mai gândească la durere. Acidul îl rodea în continuare, ca o insectă dăunătoare. Curbele îl făceau să se lovească de pereţii portbagajului. După un timp, maşina începu să meargă mai lin şi cu viteză mai mare. Ajunseseră pe autostradă. San Juan era un oraş foarte mare şi de aceea nu îşi făcea griji.

*

Nieves conducea repede, deşi Avenida Regimiento 65 de Infanteria era plină de semafoare. O periferie plină de negustori de maşini şi câteva uzine se aliniau pe marginea şoselei. Duminica, ţăranii frigeau purceluşii de lapte pe marginea drumului şi îi vindeau turiştilor.

În sfârşit, şoseaua se transformă în autostradă şi putu să accelereze. Dădu radioul la maximum care transmitea ritmurile de „Salsa 63”. Nieves era un golănaş crescut în cartierul Tokyo, un narcoman, gata să facă orice ca să câştige câţiva dolari. În Porto Rico, un băiat analfabet şi uşor psihopat, nu avea prea multe posibilităţi. În schimb, în San Juan, armele de foc fiind rare, Nieves devenise un expert în mânuirea cuţitului. Nu avea rival în despicatul burţii doar cu o singură mişcare. Dar făcea treabă bună şi cu un toporaş de spart gheaţă. Fusese închis doar de două ori, dar învăţase multe.

Atent la muzică, fu cât pe ce să treacă de intersecţia cu Drumul 189, care mergea la Rio Grande. Autostrada 26 era mărginită de porţiuni de pădure tropicală alternând cu terenuri mlăştinoase. Nieves cunoştea de minune aceste locuri, căci aici se născuse. Şerpui pe drumeagurile înguste ca să ajungă pe malul lui Rio Grande, singurul fluviu navigabil din Porto Rico. Locul era complet pustiu. Opri maşina sub un bambus uriaş şi coborî. Numai orăcăitul strident al broaştelor săltăreţe tulbura liniştea nopţii. Nieves aşteptă câteva clipe, apoi deschise portbagajul. Johnny Trump se ridică imediat ca pe arcuri şi îşi frecă ochii arşi cu acid. Durerea era mai acută, acum când efectul cocainei scădea. Ieşi pe bâjbâite din portbagaj. Nieves îl privea în tăcere.

— Unde suntem? îl întrebă Johnny.

Nieves nu-i răspunse. Se învârti uşurel în jurul trădătorului ca şi cum l-ar studia. Teama îi usca gâtul lui Johnny Trump. După întunericul absolut îşi dădu seama că nu se mai afla în San Juan. Se agăţă

de o ultimă speranţă.

— Nu văd nimic! gemu el. Fir-ar să fie, ce mă doare! Nu mă lăsa aici, nu o să găsesc niciodată drumul...

Fără să-i răspundă, Nieves se apropie de el şi îi trase un şut care îl doborî pe Johnny la pământ. Acesta se târî în patru labe urlând de durere.

— Nu-mi face rău, micuţule, îl imploră el. Nu-mi face rău.

Acum nu era decât o zdreanţă imobilizată de de loviturile nemiloase. Nieves îi mai trase un şut cu precizie în braţ, apoi îi afundă faţa în noroi. Portoricanul îl apăsă cu piciorul ca să-l ţină culcat la pământ.

Nieves scoase pistolul Colt Trooper 157 Magnum de sub tricou. Era un cadou primit de curând de la Miguel. Era nichelat, greu, rece, cu mâner de cauciuc negru ca să poată fi ţinut mai bine. Trase piedica. Ochi ceafa lui Johnny, apoi apăsă pe trăgaci.

Forţa exploziei îl luă prin surprindere. Johnny Trump păru ţintuit locului de un ţăruş invizibil. Nici nu apucă să strige, cu vertebrele cervicale făcute praf de glonţul care îi smulsese o bună parte din faringe când ieşise. Muri în câteva secunde. Nieves nu putu să reziste impulsului de a mai trage o dată. Al doilea glonţ aproape că reuşi să decapiteze victima. Mirosul acru al prafului de puşcă îi înţepa în mod plăcut nările tânărului ucigaş. Era prima oară când omora un om cu o armă de foc. Avea o senzaţie nemaiîntâlnită de putere.

Alergă până la maşină, demară şi o luă pe autostradă, îndreptându-se spre San Juan, care se afla la aproximativ cincizeci de mile. Rula încet,

auzind încă în urechi zgomotul puternic al împuşcăturilor. Ce mai armă! în timp ce conducea, pipăia mânerul pistolului cu dragoste.

Miguel Cuevas era un şef adevărat. Îi va cere să-l ia cu el în Statele Unite. Când intră în oraş, îl depăşi o maşină albastră de poliţie cu toate farurile aprinse, având pe capotă litera „K” de la SWAT.

Simţi totuşi o înţepătură în inimă. Ţeava pistolului mai era caldă încă. Lipită de spate.

Capitolul III

Uriaşul sergent din SWAT, sprijinit de portiera maşinii de poliţie, ascundea în parte ecusonul pe care scria: *Protection y Integridad. Politia de San Juan.* În ciuda tenului său mai măsliniu, avea ochi foarte deschişi la culoare, iar pieptul era atât de împănat cu grăsime, încât mergea cu mâinile depărtate de corp. Deocamdată privea şirul de case verzi şi albastre cu acoperişurile din tablă, care se aliniau în spatele terenului viran unde oprise maşina trupelor SWAT.

Se întoarse spre Malko. Ce contempla turnul înalt al Băncii Populare aflate la cinci sute de metri în spatele lor, pe Ponce de Leon. Într-o altă lume. Căldura toropitoare era întreruptă de averse bruşte de ploaie care cădeau ca un capac de plumb.

— Señora, cred că putem pleca.

Luând walkie-talkie Motorola de la curea, acesta îşi anunţă centrala. Alt poliţist scosese un M 16 din portbagaj şi îi verifica în mod ostentativ cele două încărcătoare, legate între ele cu o bandă adezivă neagră. Coborî şi ultimul ocupant al maşinii. Era un

civil uriaş bărbos, îmbrăcat cu o cămaşă albastră şi cu un pantalon şifonat care abia ascundea pantofii scâlciaţi. Faţa era acoperită de nişte ochelari negri pătraţi şi avea pe cap o pălărie imensă de pai. Cu o banderolă roşie. Era locotenentul Eduardo Gomez din SWAT.

Cei patru bărbaţi porniră fără grabă spre casele micuţe. Sergentul desfăcu discret capsa tocului în care ţinea revolverul. Malko clipea des sub soarele arzător, puţin amuzat de acest scenariu. Parcă era începutul unui film western. Staţia de emisie-recepţie Motorola pârâia agăţată la cureaua sergentului. Ajunseră în sfârşit în dreptul primelor case. O bătrână se legăna într-un balansoar pe veranda închisă ca o cuşcă cu un grilaj de metal. Sprijinită cu coatele de balustradă, o tânără metisă. Într-un şort tăiat din nişte blugi vechi, cu picioarele goale, cu sânii ascuţiţi acoperiţi de un tricou jegos, îi privea cu ochii ei bulbucaţi, cu o banană într-o mână şi cu o cutie de bere în cealaltă. Fără să-şi dea seama, era provocatoare. În spatele ei, un aparat de radio dat la maximum îşi revărsa obişnuitele ritmuri de salsa. Eduardo Gomez se opri în faţa casei următoare, cocoţată pe aceiaşi piloni şi cu acelaşi acoperiş din tablă.

— Aici este.

Pe partea cealaltă a drumului, carcasele de maşini formau un adevărat parapet. Puţin mai departe, o canapea veche plutea în apa murdară a unui Raúleţ. Peste tot spânzurau cabluri electrice. Nu era un decor prea vesel.

Malko împreună cu locotenentul urca scara exterioară din lemn care ducea pe veranda încuiată

cu un lacăt. O negresă grasă era tolănită într-un fotoliu, sorbindu-şi obişnuita bere Budweiser. Le aruncă o privire lipsită de amabilitate celor doi bărbaţi. Eduardo Gomez îi arătă legitimaţia printre gratii.

— *Señora* Malpica?

— *Si.*

— Îl caut pe fiul dumneavoastră, Nieves.

Portoricana scuipă pe jos.

— Nu-i aici. Nu locuieşte aici.

— Unde este?

— Nu ştiu.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu.

Strivi cutia de bere în mâinile ei mari, o aruncă pe jos, se ridică din fotoliu şi intră în casă. Malko îşi şterse fruntea de sudoare. Era ca într-o saună, iar norii negri ameninţau oraşul San Juan, gata să se rupă. Călătoria fusese lungă şi pica de somn. Această insuliţă insalubră în plin San Juan era sinistră, în ciuda bananierilor sălbatici şi a smochinilor indieni. O piatră ateriză brusc pe capota unei maşini părăsite, chiar lângă ei. Sergentul cu ochii deschişi la culoare tresări, iar celălalt poliţist aţinti M 16 asupra grupului de băieţi. Eduado Gomez băgă cu nervozitate mapa sub cămaşă şi scoase un revolver scurt.

— Nenorociţii! izbucni el. Nu vom scoate nimic de la ea. Ar trebui să radem totul cu aruncătoarele de flăcări.

Era o formă neobişnuită de ajutor social.

— Nu are rost să insistăm, recunoscu Malko, în orice caz. Nu-l vor găsi aici pe Nieves Malpica.

Coborâră scara şi se duseră la maşina de poliţie. Eduardo Gomez arătă cu degetul un morman de resturi dintr-o maşină ruginită.

— Estrella, fata cu glonţul în cap. A fost găsită chiar acolo.

Poliţistul-şofer puse la loc arma M 16 şi demară în trombă.

După o sută de metri, regăsiră animaţia din Ponce de Leon. Merseră până la Avenida Franklin Delano Roosevelt. În faţa stadionului se înălţa clădirea impunătoare care. Adăpostea laolaltă Guardia Nacional, SWAT şi Poliţia municipală. Era un bloc cenuşiu în formă de piramidă cu unsprezece etaje, impresionant, cu ferestre strâmte ca nişte mortiere uriaşe, cu acoperişul plat şi cu o pădure de antene. Era înconjurat de un grilaj înalt negru. Acest cartier general era mărginit la stânga de un cartier de maghernițe, iar la dreapta, de Guardia Nacional.

Ajunseră într-un birou mic situat la etajul al unsprezecelea, unde mirosea a ardei iute şi a umezeală. Eduardo Gomez îşi scoase pălăria veche şi o aruncă pe un scaun, deschise o cutie de bere şi se tolăni în fotoliul lui din lemn, destul de deşelat. Îi dădu lui Malko un dosar roşu.

— Poftim, acestea sunt urmele trecerii lui Miguel Cuevas... Nu se vede în fotografii, însă Johnny Trump a avut ochii arşi cu acid. Chiar înainte de a muri.

Malko se uită mai întâi la fotografii. Una dintre ele îl înfăţişa pe un bărbat gras, culcat pe burtă, iar în loc de linţoliu, avea un strat gros de muşte. Insectele formau în jurul cefei un fel de aureolă.

A doua fotografie reprezenta corpul dislocat al

unei fete brunete, cu gura căscată, cu fusta ridicată până la brâu. Capul era numai o masă însângerată.

— Cineva i-a tăiat fetei un deget, sublinie Eduardo Gomez.

— De ce?

Locotenentul ridică din umeri.

— Habar nu am. Estrella era o târfuliţă drăguţă. O cunoşteam bine.

— De ce a ucis-o? Cine a ucis-o?

— Din câte ştim, Miguel Cuevas. Fără motiv. Tipul e ţăcănit.

Malko examină fotografia lui Miguel Cuevas, ataşată la dosar. Avea figură de proxenet sud-american, cu privire dură, cu barbă şi cu mustăcioara. În ciuda plăcuţei de condamnat de pe piept, părea un tip drăguţ. În urmă cu patru ani. Fusese arestat pentru o greşeală mică, dar eliberat repede...

Eduardo Gomez strivi cutia de bere între degete şi o aruncă la coş. Ploaia biciuia acum geamurile şi nu se vedea la trei metri. Totuşi, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad. Poliţistul portorican îi zâmbi lui Malko cu ironie.

— Cuevas a scăpat, iar Johnny Trump e mort, Nieves a fugit... Mă întreb ce căutaţi aici...

Şi Malko începea să se întrebe. CIA îl smulsese cu brutalitate tocmai când era sezonul de vânătoare în Austria şi îl azvârlise în primul avion Concorde care făcea legătura între Paris şi New York. La Washington se întâlnise cu vechii lui prieteni din Divizia Operaţiuni. Acolo îl momise cu ceea ce mai rămăsese din operaţiunea Swordfish. La început, păruse o afacere relativ simplă. Două centrale CIA

auziseră de la nişte informatori că un oarecare Miguel Cuevas, traficant notoriu de droguri, era pe cale să. Pună la punct, împreună cu DGI[8] cubanez, o imensă operaţiune combinată „cocaină-arme”, care avea să le permită serviciilor cubaneze să câştige câteva milioane de dolari, dar mai ales să uşureze intrarea câtorva zeci de tone de armament în Salvador şi în Columbia.

Însuşi vicepreşedintele Statelor Unite ceruse să aibă loc o acţiune imediată cu toate mijloacele reunite ale CIA şi ale DEA. Iar aceasta începuse, slavă. Domnului, datorită celor din DEA şi contactelor acestora. Miguel Cuevas părea uşor de prins. După aceea, planul eşuase, fiindcă Johnny Trump dispăruse prea de timpuriu... în plus, CIA, dar chiar şi DEA nu mai erau în stare să-l localizeze pe Miguel Cuevas. Îşi pierduse urma în Porto Rico. Atunci, Divizia Operaţiuni se hotărâse să facă o transfuzie de sânge proaspăt în operaţiunea Swordfish: şi îl adusese pe Malko.

— Ce s-a întâmplat mai precis? întrebă acesta.

Eduardo Gomez se scărpină vertiginos sub braţ şi mai deschise o cutie de bere.

— Acum opt zile, am primit un telex de la sediul DEA din Miami, începu el. Era un mandat de arestare pe numele lui Miguel Cuevas pentru omor, trafic de droguri, asociere cu răufăcători, extorcare şi aşa mai departe. Şi nişte instrucţiuni pentru echipa mea. S-a procedat ca de obicei. Un oarecare Johnny Trump sosea în Santo-Domingo la o oră şi într-o zi pe care le fixau ei. Mai întâi, mi-au trimis o fotografie. Trebuia să avem grijă de el ca de ochii

8 Serviciile Speciale cubaneze, (n. a.).

din cap, căci se fâţâia cu şapte sute de mii de dolari împrumutaţi de la Banca Federală pentru o lovitură de care se ocupa DEA. Trump se dădea drept cumpărător de droguri. Tipul cu care trebuia să se întâlnească era chiar Miguel Cuevas. Ideea era ca Trump să ne ducă la Cuevas şi să-i săltăm pe amândoi.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că am dat-o-n bară, spuse cu gravitate în glas Eduardo Gomez. Teoretic, DEA ar fi trebuit să-l urmărească pe Johnny Trump cu o echipă şi să colaboreze cu noi. Numai că şeful meu a preferat să lucreze pe cont propriu ca să se bucure de gloria arestării lui Miguel Cuevas. În plus, chiar în ziua sosirii lui Trump, eu am trimis cea mai bună echipă a mea în celălalt capăt al insulei în legătură cu o acţiune teroristă. Iar eu m-am trezit cu nişte nepricepuţi. La aeroport, au reuşit să-l repereze pe Johnny Trump. A plecat cu un necunoscut care a venit să-l ia, aşa cum fusese prevăzut. Noi i-am urmărit, dar în loc de două, trei maşini, am avut o singură rablă. Rezultatul a fost că s-au temut şi au rupt filajul, iar noi. Bineînţeles, i-am pierdut. Johnny Trump a fost văzut după trei zile lângă Rio Grande, dar mort de-a binelea. (Rânji). Cineva îi trăsese două gloanţe în cap, aşa, ca avertisment. Fireşte că cele şapte sute de mii de dolari s-au evaporat... La o zi după dispariţia lui. A fost găsită fata. Datorită „turnătorilor” noştri din Tokyo, am reuşit să reconstituim cu aproximaţie cam ce s-a petrecut. Însă prea târziu. Am aflat mai întâi că Miguel Cuevas a sosit în Porto Rico înaintea lui Johnny Trump şi că s-a dus direct în cartierul Tokyo, în baraca verde a

lui Nieves, unde s-a întâlnit cu Trump. După aceea...

— Ce a făcut Miguel Cuevas?

— A plecat în zori.

— Nu a fost arestat?

Eduardo Gomez se ridică să aprindă lumina.

— Un Learjet, care venea din Flaiti, a aterizat la ora cinci fără cinci, chiar în seara în care a sosit Johnny. Au coborât doi pasageri. Pilotul a rămas la bord. Cei doi ţipi aveau, bineînţeles, paşapoarte false americane, pe numele de Michael Velasquez şi Wilfredo Dax. După semnalmente, Velasquez era Cuevas. Avea o valiză, dar nu i-a deschis-o nimeni. Avionul a plecat a doua zi, la cinci fără cinci dimineaţa. Se îndrepta spre Port-au-Prince. A făcut escală acolo, dar a plecat imediat la Fort Lauderdale.

— Ştiţi cui aparţine?

— Da, unei companii de curse *charter* din Fort Lauderdale, în Florida. A fost închiriat de un client care a plătit cu banii jos pentru două zile. Acest client era celebrul Velasquez.

— Ce ştiţi despre pilot?

— Îl cheamă Johny Rabelais şi locuieşte la Key Largo, în Florida. A declarat că i-a lăsat pe clienţii lui în Haiti, dar altceva nu mai ştia. Ne-am informat. Cei doi pasageri ai avionului au plecat probabil cu zborul 345 al Companiei Air France, de la Pointe-à-Petre la Port-au-Prince-Miami, sub alte nume, dar nu suntem siguri.

— Ce căuta fata mutilată în afacerea asta?

Locotenentul făcu un gest de neputinţă.

— Din câte ştiu, i-au adus-o ca să-l distreze puţin. A intrat vie în baracă, dar au găsit-o moartă.

Cutia de bere trosni. Portoricanul cel gras se uita la Malko pe deasupra ochelarilor. Zise oftând:

— Nu vă cunosc, dar sunteţi simpatic. Să nu faceţi prostii. Miguel ăsta este nebun de legat şi extraordinar de bine informat. Ştiu că nu lucraţi pentru DEA. Dar dacă au dat chix, înseamnă că au avut motive…

Soarta lui Johnny Trump nu era deloc de invidiat, latã o afacere care începea sub auspicii încurajatoare… Poliţistul cel gras râgâi şi zise bucuros:

— Putoarea asta ne-a furat! După ce s-a întâlnit cu Johnny Trump s-a dus la cazinou să-şi petreacă o parte din noapte.

— La care cazinou?

— La *Caraibe Hilton.* A fost văzut cheltuind cât ai clipi mii de dolari. Banii celor din DEA, adăugă el cu amărăciune. Am aflat abia a doua zi de dimineaţă, când a plecat, din mărturiile celor prezenţi.

Acolo coborâse şi Malko din bătrânul San Juan, chiar în peninsulă. Închise dosarul.

— Trebuie să-l găsim pe Nieves Malpica.

— Desigur, zise Eduardo. Dar nu va vorbi.

— Cine este omul dumneavoastră de legătură de la *Hilton?*

— Întrebaţi la recepţie de Francesco. Spuneţi că veniţi din partea mea. Îi lasă să se ocupe de târfele de la *Caribar.* Iar el ne informează. Tot ce vă va spune va fi cât a pierdut cubanezul.

— Nu se ştie niciodată.

Poliţistul se uită la el cu interes.

— Sper să găsiţi blestemaţii ăia de dolari. Dacă nu, pot să-mi iau adio de la gradul de căpitan. Dacă

ceilalţi poliţişti vor înceta să ne mai pună beţe în roate, ne vom descurca.

Ploaia se oprise. Malko se ridică.

— Căutaţi-mă dacă aflaţi ceva despre Nieves.

— Gândiţi-vă la cele şapte sute de mii de dolari, spuse Eduardo Gomez.

*

Sprijinindu-se cu coatele de pupitrul recepţiei hotelului *Caraibe Hilton,* Malko se întoarse ca să urmărească cu privirea o apariţie care trecea pe lângă el învăluită într-un nor de parfum. Ti se usca gura când o priveai. Nişte şolduri absolut fabuloase, strânse într-un material cu paiete argintii care îi sporeau şi mai tare aspectul provocator. Înainte de a se urca în lift, aceasta îi aruncă o ocheadă ucigătoare lui Malko. Era o brunetă corpolentă, cu un piept somptuos care se vedea din rochia cu paiete ce părea pictată pe ea. Era atât de strâmtă, încât se întreba cum putea să meargă. Părea aproape caricaturală, dar niciun bărbat nu putea să rămână indiferent.

— *The biggest singing ass of San Juan*[9] zise cu un zâmbet pofticios Francesco, informatorul din SWAT.

— Cine este?

— Iris Cruz, cântăreaţa care trece acum. Teroarea tuturor femeilor cinstite. Cred că Miguel Cuevas al dumneavoastră i-a cam tras-o noaptea trecută...

Malko ciuli urechile. Francesco era blond, cu mustăcioară şi cu un aer umil. Era un adevărat informator.

— De unde ştiţi? îl întrebă Malko.

9 Cel mai mare fund cântător din San Juan, (n. a.).

— Putoarea asta nu trece neobservată, rânji portoricanul. A agăţat-o la cazinou, cu un teanc de bancnote de mii de dolari. Au fost văzuţi ducându-se împreună în camera ei... După aceea a fost auzită urlând când era în al nouălea cer. Face la fel de mult zgomot ca atunci când este pe scenă...

O adiere de vânt se simţi în holul hotelului *Hilton* care era despărţit de mare şi de grădină doar de câteva coloane. Barul dădea direct pe plajă. Câteva flamingo roz se zbenguiau într-o grădină japoneză.

— Aţi vorbit cu locotenentul Gomez?

— Nu m-am gândit. De ce? A agăţat-o pur şi simplu...

Chiar şi informatorii îşi mai pierdeau conştiinţa profesională.

— Puteţi să-mi reţineţi un loc la spectacolul lui Iris Cruz? întrebă Malko.

Francesco îl privi zâmbindu-i cu ironie.

— Bine! O să las biletul în căsuţa la recepţie.

Malko urcă în camera lui cu vedere spre cartierul Condado care semăna mult cu Miami, cu turnurile lui înalte. San Juan era cam anarhic construit, cu şoselele pline de gropi, ascunse în tranşee la fel de urâte ca cele din Tokyo, cu magherniţele acoperite cu tablă ondulată alternând cu clădirile ultramoderne. Valurile Atlanticului se spărgeau chiar sub fereastra lui, de ruinele fortului San Geronimo. Cu crestele lor de spumă albă. Destupă o sticlă de Moët et Chandon şi luă un strop de şampanie în timp ce contempla o fotografie făcută din elicopter a castelului său din Liezen. Trebuia să-şi mai ridice puţin moralul. Încă o dată. CIA îl băgase într-o treabă murdară. Făcuse bine că nu o luase şi pe

Alexandra, care se îndrăgostise din nou de el. Graţie unui capriciu misterios al simţurilor sale. Nu se ştie niciodată ce se ascunde în sufletul unei femei. În timp ce îl aştepta, ea aranjase castelul pentru toamnă cu ajutorul fidelului Krisantem.

Frunzări dosarul operaţiunii Swordfish. Mediul în care se învârteau traficanţii de droguri era de o ferocitate de nedescris. Bietul Johnny Trump fusese trimis la masacru. Ca, de altfel, şi el. Se dezbrăcă, făcu un duş, apoi se îmbrăcă cu costumul alb de în. Ardea de nerăbdare s-o vadă de aproape pe Iris Cruz. Poate că era singura şansa să înainteze cu ancheta lui.

*

Cu bazinul scos puţin în afară, cu gura cărnoasă aproape de microfon, ca şi cum ar fi fost sexul unui bărbat, cu ochii strălucitori şi pieptul palpitând. Iris Cruz cânta despre *corazon* şi despre *eternidad*, privindu-l pe Malko drept în ochi. Acesta stătea chiar în primul rând. Rochia despicată până sus dezvăluia o coapsă fermă şi bine proporţionată, iar sânii ieşiţi din decolteu ar fi convertit şi pe cel mai aprig dintre homosexuali. Cântăreaţa se ondula, se învârtea, atingea spectatorii, îi aţâţa cu jocul ei extraordinar de bazin. Bărbaţii întindeau mâinile s-o atingă, dar ea se ferea. Cu un râs gutural. Era o creatură superbă. Nu veneau numai ca s-o vadă cântând, ci să şi viseze. Lumina se stinse când fredonă ultimul *mi amor*, iar sala începu să se golească. Malko se îndreptă spre micul cazinou.

*

Câteva femei superbe, insolite în rochiile lor de muselină şi ciorapi negri, se sprijineau de braţul gentlemanilor tropicali, la costum şi cravată, cu ţinută impecabilă. Nu era totuşi delăsarea de la Las Vegas.

Câţiva jucători beau rom alb în pahare enorme. Zgomotul cuburilor de gheaţă din pahare şi pocnetul jetoanelor erau singurele sunete care tulburau mica sală a cazinoului aflat la primul etaj al hotelului *Hilton.* Malko se opri în spatele lui Iris Cruz care stătea lângă ruletă, Cântăreaţa se schimbase într-un taior de seară gri-bej care, dacă nu ar fi avut vestă, decolteul ar fi ajuns până la buric. Simţind prezenţa cuiva, ea se întoarse curioasă. Malko îi zâmbi imediat. Sfârcurile îi deformau ţesătura vestei pe care o purta direct pe piele, iar în ochii negri se adunase toată senzualitatea din lume.

— Sunteţi mai strălucitoare decât pe scenă.

Ea îi adresă un surâs mecanic.

— *Gracias, muchas gracias.*

Începu să joace şi. Probabil involuntar, îl atinse uşor pe Malko cu şoldurile. Acesta îi urmărea atent jocul. Nu miza decât pe numere mari. Punea teancurile de jetoane în ultimul moment şi în mare grabă, dar câştiga sume mici. Câte un număr din când în când. Dar nu va rezista mult astfel. Malko prevăzuse această situaţie, şi avea buzunarele pline cu jetoane în valoare de o sută de dolari. Cu un gest fatalist, Iris Cruz împinse ultimele trei jetoane pe cele două zerouri. Malko le puse pe ale lui alături.

— Treizeci şi patru, anunţă crupierul.

Iris Cruz se întoarse brusc, iar sânii îl loviră pe Malko, dar ea nu-l vedea. Când se uită la el, îi întâlni zâmbetul în timp ce el împingea spre ea un teanc de jetoane.

— M-aţi făcut să câştig de mai multe ori, zise el, jucaţi în continuare.

— Dar nu mai pot. *Señora.*

Malko o luă de braţ şi o întoarse cu faţa la masa de joc.

— Grăbiţi-vă, o îndemnă el.

Crupierul arunca bila care se învârtea repede. Iris nu rezistă, puse zece jetoane pe zero. Dar ieşi cifra şase aproape imediat... Luată de val, mai culese câteva jetoane din teancul pus de Malko în faţa ei. Prinsese peştele în undiţă. În sfârşit, cifra şapte pe care mizase ieşise şi strigă de bucurie.

— O să vă restitui banii.

— Nu e nicio grabă, spuse Malko.

Privirile lor se întâlniră, iar ea se uită drept în ochii lui.

*

Micuţul cazinou aproape că se golise. Iris Cruz puse ultimele zece jetoane pe cele două zerouri. Avea ochii roşii de atâta fumat şi de atâta băutură, iar Malko era mai sărac cu două mii patru sute de dolari. În situaţia în care se găsea CIA... Mai puţin decât cele şapte sute de mii de parai pe care îi avusese Johnny Trump.

Ieşise numărul treizeci şi cinci. Lui Iris îi venea greu să plece de lângă masa de joc, dar Malko o trase deja după el.

— Nu-i nimic, o să ne înecăm amarul într-o cupă de şampanie.

Ea îl urmă până la *Caribar,* cufundat acum aproape într-o beznă totală. Orchestra cânta o salsa lentă şi senzuală pentru cei câţiva turişti îndrăgostiţi. Malko ridică cupa cu Dom Perignon imediat după ce chelnerul le aduse şampania.

— Să avem noroc data viitoare!

Iris Cruz goli paharul dintr-o suflare şi observă cu un râs gutural:

— Nici măcar nu vă cunosc şi v-am cheltuit deja o groază de bani!

— Mă cheamă Malko Linge, spuse el. Aţi cântat extraordinar. Şi atât de sexy!

Ea se împăună, bombându-şi pieptul şi mai tare. Mai băură puţină şampanie, iar Malko o antrenă în micul ring de dans. Îndată ce o cuprinse în braţe, îşi dădu seama că vrea să-şi plătească neîntârziat datoria. Sânii erau duri ca oţelul, iar ea ştia să-şi folosească de minune pântecele. Când mâna lui Malko coborî ca din greşeală pe crupa ei frumoasă, Iris înălţă privirea şi îl sărută uşurel, jucându-se cu vârful limbii. Dansară în continuare înlănţuiţi ca nişte vechi îndrăgostiţi. El îi şopti la ureche:

— Nu vă e teamă că şocaţi oamenii?

Ea se lipi şi mai strâns de el şi răspunse distrată:

— Uneori, când fac turul sălii în timp ce cânt, îi văd pe unii care se masturbează pe întuneric. Dar mă excită şi mai tare.

Era prea devreme să abordeze subiectul Miguel Cuevas. Iris, ajutată puţin şi de Dom Pérignon, torcea ca o pisică în călduri. Malko plăti şi o luă de mână.

Străbătură hotelul sărutându-se aproape la fiecare pas. Dacă nu îl dorea într-adevăr, însemna că era o actriţă foarte bună. Se opriră ca să privească păsările flamingo care dormeau într-un picior. Galeria exterioară ce deservea camerele era pustie. Iris Cruz introduse cartela în uşă. Fereastra era întredeschisă şi în încăpere era zăpuşeală. Imediat ce închise uşa, ea îşi desfăcu cordonul şi se lipi de Malko. Pielea sânilor era fină şi erau tari ca piatra. Acest lucru îl făcea pe Malko să de înfierbânte şi mai mult. Când vru să-i deschidă fermoarul fustei, ea îl opri.

— Aşteptaţi!

Se duse la televizor, apăsă pe butonul aparatului video Akai, apoi se întoarse şi se aşeză pe pat. Ecranul se lumină. Era spectacolul lui Iris Cruz înregistrat. Luă o sticlă de Gaston de Lagrange din bar, îşi turnă într-un pahar şi bău o înghiţitură.

Stând în genunchi pe pat, cântăreaţa se aplecă spre Malko şi începu să-i demonstreze că gura ei nu se pricepea doar la cântat... Avea o senzaţie ciudată văzând-o dezlănţuindu-se, pe ecran şi în acelaşi timp să-i simtă limba abilă.

O rafală de vânt mişcă brusc perdelele ferestrei întredeschise. O fracţiune de secundă, Malko zări o pată mai întunecată în umbra balconului. Perdeaua reveni la locul ei, dar Malko rămase cu privirea pironită afară. Pata se mişca încetişor.

Nu reuşi să vadă mai mult. Iris Cruz abandonă felaţia şi îl sărută pe gură, lipindu-se de el şi gâfâind senzual.

— *Fuck me,* zise ea, *fuck me. Fuck my ass.*

Merita într-adevăr cele două mii patru sute de

dolari... în clipa în care se pregătea să-i îndeplinească, dorinţa, se uită din nou pe balcon şi i se puse un nod în gât. Pata întunecată mergea pe lângă uşă, îndreptându-se spre deschizătură. Era un bărbat!

Capitolul IV

Malko nu mai simţi nici unghiile care i se înfigeau în spate. Silueta de pe balcon aluneca uşurel spre uşa întredeschisă, luminată de luna care ieşea din nori. Cu siguranţă nu era un admirator. Un simplu hoţ ar fi fugit când auzea zgomotele. Prin urmare, era altceva... Pistolul lui extraplat rămăsese la fundul genţii-diplomat, în cameră, în cealaltă parte a hotelului.

Iris nu trebuia cu niciun preţ să-l zărească pe intrus, căci reacţia ei putea să provoace un dezastru. Soluţia îi veni pe loc, precum o iluminare. Îşi încordă toţi muşchii şi, dintr-un singur elan. Se smulse din îmbrăţişarea fierbinte, apoi se năpusti la uşă, o trânti cu putere şi o încuie. Necunoscutul se repezi spre ea prea târziu. Malko fi observă gestul furios şi se aruncă la podea. Exact la timp, căci se auzi o împuşcătură înfundată de geamul gros care se făcu ţăndări şi se împrăştie pe jos. Iris Cruz se ridică pe pat înnebunită. Malko se aruncă peste ea şi se rostogoliră amândoi în partea cealaltă, pe mochetă.

— Este cineva pe balcon! strigă el.

Se auzi încă o împuşcătură, iar glonţul pulverizăecranul televizorului. Apoi o lovitură puternică zgudui uşa din ţâţâni. Ucigaşul încuiat pe din afară

se chinuia să o spargă cu mânerul pistolului. Iris Cruz luase telefonul, formă cifra zero, apoi urlă în receptor. Malko aruncă o privire din ascunzătoare. Reuşise să desprindă o bucată de geam. Paza hotelului va ajunge prea târziu. Era nevoit să se descurce.

— Trebuie să ieşim, zise el.

O luă pe Iris de mână şi o trase după el. Se strecurară aplecaţi, adăpostiţi de pat şi se îndreptară spre uşă. Urmau câteva clipe dificile. Malko se ridică în ultimul moment, deschise uşa, o împinse afară pe Iris, care era îmbrăcată numai cu fusta, ieşi şi el şi o închise în urma lor. Un glonţ străpunse lemnul, dar nu îi nimeri. Ajunseră în galeria exterioară care dădea spre parcare.

Iris Cruz se aplecă spre ghereta care adăpostea pe casierul parchingului. Dar se petrecu o minune! O maşină de poliţie se oprise chiar acolo, iar cei doi ocupanţi discutau cu funcţionarul. Cântăreaţa începu să turuie în spaniolă. Cei doi poliţişti se năpustiră imediat spre scară. Malko şi Iris Cruz se duseră după ei. După un minut, un poliţist înalt cu un revolver în mână dădu cu ochii de sânii goi ai cântăreţei şi se opri şocat. În culmea isteriei, Iris îi explică ce se întâmplase... Cel de-al doilea poliţist luă poziţie în capătul celălalt al galeriei. Ucigaşul nu dădea niciun semn de viaţă. Un bărbat în uniforma securităţii ajunse în sfârşit gâfâind, i se expuse situaţia şi îi conduse numaidecât pe Malko şi pe Iris într-o încăpere goală. Idila lor risca să nu rămână tocmai o taină... Sosi încă o maşină de poliţie cu sirena urlând, având litera „K” a echipei din SWAT pe acoperiş, exact în momentul în care Malio ieşea

din cameră, după ce reuşise s-o calmeze pe cântăreaţă, doborî scara în goană, se prezentă poliţiştilor din SWAT şi ceru să-l sune imediat pe locotenentul Eduardo Gomez. La al patrulea apel, acesta răspunse.

— Veniţi repede la *Hilton,* zise Malko. Cineva a încercat să mă omoare. Ucigaşul se află încă aici. Poate că are legătură cu afacerea noastră.

Nu terminase bine de vorbit că se auzi o împuşcătură, urmată de o adevărată artilerie. Unul dintre poliţişti, care intrase în camera lui Iris Cruz, trăgea cu un M 16 în faţada din interior, urlând că îl văzuse pe ucigaş sărind din balcon în balcon. Alte două maşini de poliţie se opreau în faţa hotelului. Toată clădirea era pe picior de război. Poliţiştii se învălmăşeau în galerie, deschizând pe rând uşile camerelor goale. Într-unul din balcoane fu instalat un proiector mobil, care lumina grădina interioară.

— Coboară! Coboară! strigă unul dintre poliţişti.

Se auzi din nou o ploaie de împuşcături. Malko se întoarse în camera în care o lăsase pe Iris. Se înfăşurase cu un cearceaf şi tremura ca varga, îngrozită.

— L-aţi prins? întrebă ea.

— Încă nu, răspunse Malko. Nu vă temeţi, peste tot sunt poliţişti.

Plecă şi se ciocni de Eduardo Gomez care cobora dintr-o maşină a SWAT, cu veşnica lui pălărie de pai şi tot la fel de îngălat.

— Ticălosul ăla mic nu are nicio şansă, spuse locotenentul. Am înconjurat hotelul. L-aţi văzut?

— Nu prea bine, răspunse Malko. E ciudată această agresiune. Măcar a fost un hoţ îndrăzneţ.

— Eu nu cred. Spuse portoricanul. Are o armă de calibru mare, nu se prea găsesc pe la noi. Hoţii folosesc doar cuţitele. Sunt sigur că a venit s-o omoare pe Iris Cruz, nu pe dumneavoastră. Nu avea de unde să ştie că va veni aici cu dumneavoastră. Oricum, îl vom identifica repede.

— Daţi-mi o armă, îi ceru Malko, şi puneţi pe cineva de pază la camera 1552. Acolo s-a refugiat Iris Cruz.

Zăpăceala se amplifica. Patru maşini ale SWAT se găseau acum în jurul hotelului, cu poliţişti în uniforme albastre, înarmaţi cu M 16, cu proiectoare şi cu megafoane. Malko primi un pistol automat de calibru 38. Un poliţist în uniformă apăru brusc dintr-o cameră strigând:

— Fiţi atenţi! Nemernicul încearcă să coboare prin balcoane!

*

Nieves ateriză cu supleţe pe pământul moale din grădina japoneză, chiar lângă un flamingo roz care fugi împleticindu-se pe picioroangele lungi şi subţiri. Tânărul portorican, transpirat tot, privi în jur: poliţiştii alergau deja prin galeria de lângă grădină, unde era intrarea principală în *Hilton,* care în mod sigur era blocată.

Auzi sirenele. De poliţie urlând la intrarea în parcare. Lumina unui proiector mătura vegetaţia şi până la urmă, îl va descoperi. Pentru prima oară, îi era teamă, deşi avea asupra lui imensul Magnum 357 şi simţea o nevoie acută să-şi golească intestinele. Fireşte că nu era momentul potrivit, însă nu mai putea să amâne. Se aşeză pe vine în

întuneric, adăpostit după un bambus uriaş, îşi dădu jos pantalonii şi puse pistolul lângă el. În momentul în care se ridica, după ce se şterse cu frunze de bambus, zări o siluetă pe terasa unei camere de la parter care se uita spre el. O femeie de serviciu strigă ascuţit:

— E acolo! E acolo!

Furios la culme, Nieves luă pistolul de jos. Ochi la întâmplare şi trase. Femeia păru aruncată în spate de o mână nevăzută şi se prăbuşi. Tânărul golănaş sări din ascunzătoare, salutat de o ploaie de gloanţe şi de strigăte frenetice. Acum nu mai avea nicio speranţă să se ascundă undeva. Escaladă terasa. Femeia agoniza cu un glonţ în piept şi îi mai trase un şut în goană.

Nieves deschise uşa camerei şi cercetă galeria de la parter în grabă. Nu era nimeni. Însă intrarea în parcare era blocată de câteva girofaruri albastre. Înnebunit, se pregătea să renunţe, când zări o maşină în fundul parcării care voia să iasă, cu două femei în faţă şi o droaie de copii în spate.

Sări peste balustradă, ajunse în parcare şi se repezi la maşină deschizându-i cu putere portiera. Când îl văzură, femeile începură să urle. Nieves se aruncă înăuntru. Înfundă ţeava pistolului în gâtul pasagerei şi o împinse în şoferiţă.

— Mergi spre ieşire, strigă el. Mai repede, că îţi omor prietena!

Terorizată, femeia cală, îndreptă maşina şi porni uşor către ghereta unde se plătea. Imediat, proiectoarele o luminară şi o voce deformată de megafon avertiză:

— *Stop or get shot!*[10]

Prin geamul lăsat. Nieves strigă:

— Lăsaţi-ne să trecem sau împuşc toţi copiii!

Era o situaţie dificilă. Pasagera din dreapta începu să urle ca o isterică. Furios. Nieves îi trase femeii una în cap cu patul armei.

— Mergi înainte! îi ordonă el şoferiţei. Dacă nu, te omor!

îngrozită, femeia înainta spre maşinile trupelor SWAT.

— Ne vor omorî! gemu ea.

Stând ghemuit pe banchetă, Nieves îşi încărca arma. Învârti încărcătorul. Inima îi bătea cu putere, eră lac de sudoare şi se simţea rău. Bariera parchingului era lăsată.

— Idioţii! mormăi el.

Fără să stea o clipă pe gânduri, apropie arma de capul pasagerei şi apăsă pe trăgaci. În interiorul maşinii explozia fu asurzitoare. Jumătate din calota craniană a victimei se pulveriză într-un val de sânge şi de materie cervicală. Şoferiţă începu să urle ca o sirenă, sub corpul prietenei prăbuşit peste ea. Nieves întinse braţul şi îi puse ţeava revolverului în gât.

— Taci din gură!

Deşi era îngrozită, femeia tăcu. El profită de acest lucru şi mai zbieră o dată în direcţia proiectoarelor:

— Am omorât-o pe una! Data viitoare urmează copiii!

Trecu peste cadavru şi îl împinse cu piciorul afară, după ce deschise portiera. Corpul se rostogoli pe ciment. Aşteptă cu răsuflarea tăiată. Vedea mai

10 Stai că trag!

multe siluete alergând în toate direcţiile, dar nimeni nu trăgea în vehicul. Femeia de la volan plângea încetişor. Bariera din parcare începu să se ridice uşor.

— Mergi fără să te opreşti. Îi spuse el şoferiţei.

Se întoarse, îl apucă pe un puşti de gulerul cămăşii şi îl trecu peste scaun în faţă. Apoi îl instala pe băieţelul înspăimântat pe scaun, iar el se ghemui la podea, cu arma îndreptată spre copil.

— Nu trageţi! Nu trageţi!

Maşina se apropie încet de barieră. Vreo douăzeci de oameni din SWAT stăteau în cerc cu armele îndreptate spre ei. Într-un concert de sirene şi de girofaruri.

*

— *Maricón de mierda!* şopti locotenentul Eduardo Gomez. Este Nieves!

El şi Malko observau maşina în care era ucigaşul strecurându-se printre cele de poliţie, îndreptându-se spre Avenida Luis Munoz Rivera. Imediat ce trecu, un vehicul SWAT o luă pe urmele ei. Eduardo Gomez fugi la următoarea maşină.

— Grăbiţi-vă. Sunt sigur că ticălosul se duce în Tokyo!

Îl ajunseră din urmă pe fugar, care era urmărit de un şir de vehicule SWAT. După ce trecură de parc, maşina o luă la stânga, pe Caile San Agustin, apoi pe Avenida Ponce de Leon şi trecu podul ce despărţea vechiul San Juan de restul oraşului.

Convoiul o luă pe Luis Munoz Rivera Expreso, o autostradă ce mergea spre sud, mărginită de un zid

decorat cu desene naive. Doi poliţişti pe motocicletă se alăturaseră convoiului, obligând rarele maşini şi autobuzele vechi să se dea la o parte din calea lor.

— Cred că e drogat rău de tot, dacă acţionează în felul ăsta. Oftă Eduardo Gomez. Sper să-l prindem viu.

Maşina se hurduca pe drumul plin de gropi. Nieves acceleră în faţa lor, îndreptându-se mereu către sud, apoi. Chiar în faţa sediului Chase Manhattan Bank, vină brusc la dreapta, pe un drum neluminat, perpendicular pe Expreso, care devenise acum o simplă şosea cu două benzi.

— Asta e, se duce în Tokyo, spuse Gomez.

Dădea ordine în microfon fără oprire. După cinci minute, ajunseră pe terenul viran ce mărginea cartierul Tokyo în partea de sud. Maşina ostaticilor se opri, iar cea a trupelor SWAT o ajunse imediat din urmă.

— Locotenente, ne cere să oprim maşinile în partea asta a terenului, altminteri omoară un copil, se auzi o voce în radio.

— Acceptaţi, spuse Eduardo Gomez, chiar dacă suntem nevoiţi să ardem toate barăcile... îl găsim noi.

Maşina ostaticilor se îndepărtă cu toată viteza spre un şir de magherniţe pe piloni. Vehiculele SWAT aşteptară câteva clipe, apoi se lansară în urmărirea ei. Când ajunseră Malko şi poliţistul portorican, maşina ostaticilor era oprită cu portierele deschise, iar femeia de ia volan şi copiii plângeau cu sughiţuri. Nieves Malpica dispăruse.

Malko privi drumul îngust fără trotuare, mărginit de caroserii de maşini. Nieves se dusese acasă.

Atunci, un imens camion de pompieri străbătu terenul viran cu toate luminile clipind şi se opri aproape de ei. Oamenii din SWAT se împrăştiară cu M 16 în mâini în toată mahalaua, ajutaţi şi de poliţiştii în civil. Pompierii coborâră şi ei din maşină. Eduardo Gomez se întoarse spre Malko.

— *Muchacha* lui stă pe strada asta, spuse el.

Cu armele în mâini, cei doi bărbaţi înaintară pe străduţa cu pământ bătătorit, unde se întâlnea din loc în loc câte un petic de asfalt. Nu era nici ţipenie de om, dar oamenii îi pândeau de pe verandele apărate cu grilaje din fier forjat, lucru care făcea ca strada să pară o imensă grădină zoologică. Malko se întoarse: camionul Ford mergea în urma lor cu viteză mică, precedat de pompierii ce trăgeau un furtun lung, încadraţi de trăgătorii de elită din SWAT. Alţii atacau strada din capătul celălalt.

În megafon se auzi o voce în spaniolă:

— Căutăm un criminal periculos, nu ieşiţi din casă!

După aceea anunţul fu repetat în engleză. Malko şi locotenentul ajunseră în dreptul unui bistrou de unde se auzeau eternele ritmuri de salsa... Câţiva tineri beau bere la cutie, o negresă corpolentă trona în spatele tejghelei şi supraveghea patru jucători de cărţi cu figuri cam înspăimântătoare. Aruncară o privire plină de ură poliţiştilor şi îşi văzură în continuare de joc. Un poliţist în civil veni în fugă din capătul celălalt al străzii şi îi şopti ceva la ureche lui Gomez. Acesta îi spuse lui Malko:

— S-a refugiat în casa veche, unde sunt nişte fete în balcon. Nu va fi uşor să-l prindem.

Vreo şase fete se uitau la ei dintr-un balcon din lemn, îmbrăcate numai în şort şi în sutien, unele cu

bigudiuri în cap. Una dintre ele luă o oală de noapte şi vărsă conţinutul pe bereta neagră a unui poliţist din SWAT. Acesta, înfuriindu-se la culme, trase în faţada casei o rafală cu arma sa M 16.

Zgomotul împuşcăturilor abia amuţise, că fetele dispărură ţipând, iar strada se umplu de oameni gălăgioşi care ieşiră din case şi din cafenele. Tinerii înjurau de mama focului. Malko fu lovit cu o piatră în umăr. Alta crăpă parbrizul unei maşini părăsite, chiar lângă el. Un apucat cu pieptul gol înainta spre ei agitând o macetă şi strigând vorbe urâte, cu ochii cât cepele.

— *Pigs! Murderers! Get out!*[11]

Tensiunea creştea. Manifestanţii deveneau din ce în ce mai agresivi. Cutiile de bere goale începură să zboare peste tot. Încet, dar inexorabil, oamenii în uniforme albastre din SWAT înconjurau casa verde cu balcon din lemn.

— Aşa păţim de fiecare dată când arestăm pe cineva în mahalaua astă, oftă Eduardo Gomez în timp ce se apleca să nu-l lovească o nucă de cocos stricată.

Se întoarse şi le făcu semn cu mâna pompierilor. Din furtun ţâşni imediat un jet puternic de apă asupra manifestanţilor care *se* dădură înapoi în dezordine. Imensul camion ocupa toată strada. Malko auzi în spatele lui un urlet:

— *Duck!*[12]

Avu răgazul să vadă o umbră care apăru din balconul de lemn. După un timp, împuşcăturile se auziră asurzitoare. Un poliţist se prăbuşi chiar lângă

11 Porcilor! Asasinilor! Căraţi-vă! (n. a.).
12 Adăpostiţi-vă! (n. a.).

el. Ceilalţi trăgeau ca apucaţii în silueta din balcon. Era Nieves, cu pieptul gol, cu ochii ieşiţi din orbite, agitând revolverul Magnum cu ambele mâini. Un glonţ nimeri în parbrizul maşinii de pompieri, făcând ţăndări în acelaşi timp şi capul şoferului. Malko îi ochi capul şi trase. Mitralierele M 16 pârâiau întruna. Un poliţist masiv din SWAT se apropie cu o puşcă de vânătoare în mână şi escaladă balconul.

Se auziră opt împuşcături la rând. Efectul fu îngrozitor. Lemnul mâncat de cari al balconului zbură în aşchii şi se prăbuşi ca într-o imagine filmată cu încetinitorul. Nimeni nu reuşi să afle nici când Nieves fusese nimerit şi nici de cine anume, însă când poliţiştii se grăbiră să-l salveze dintre dărâmături, nu mai rămăsese din el decât o masă sângerândă, strângând în mâna dreaptă revolverul Trooper cu butoiaşul gol.

Mulţimea se dezlănţui din nou. Fetele ieşiră din casă şi se adunară în jurul cadavrului. Oamenii din SWAT se bucurau, băteau cu mâinile în paturile puştilor şi trăgeau rafale în aer. Un nebun se repezi la Malko cu un cuţit în mână, dar acesta îl dezarmă la timp. Tunul cu apă îi respingea în continuare pe manifestanţi. Eduardo Gomez răguşise de atâta strigat şi îşi agita pistolul pe deasupra cadavrului. În sfârşit, vreo zece poliţişti ajunseră şi reuşiră să facă un cordon ca să reţină mulţimea. Sosise timpul. O cutie de bere descrise un arabesc imens şi explodă la un metru de Malko: un cocteil Molotov…

Erau cu toţii uzi leoarcă. Doi poliţişti îl traseră pe Nieves de picioare. Primise atâtea gloanţe. Încât era de nerecunoscut, cu capul însângerat, cu pieptul şi burta ciuruite. Evadarea lui nu durase prea mult.

O fată îngenunche smiorcăindu-se şi contemplând rănile lui Nieves. Eduardo Gomez scotoci prin buzunarele mortului şi scoase trei hârtii de o sută de dolari, o cutiuţă de medicamente mânjită de sânge şi plină cu cocaină, câteva monede şi un portofel jegos. Mai găsi permisul de muncă şi de conducere, câteva fotografii cu o fată şi o bucată de hârtie împăturită pe care era scris un număr de telefon.

Malko citi peste umărul poliţistului: 656 74 93. După aceea, Gomez scoase o cartelă magnetică de la o cameră din *Hilton.* Acestea erau date numai clienţilor hotelului. De ce avea şi Nieves una? încadraţi de câţiva oameni din SWAT, îşi făcură drum până la terenul viran, ocupat acum de o adevărată armată. Eduardo Gomez se urcă în maşina de poliţie şi spuse:

— Tâmpitul ăsta s-a sinucis! Cred că era plin de cocaină!

Malko luă dreptunghiul de carton şi îl examină. Ciudat, ciudat de tot...

— Mă duceţi la *Hilton?* întrebă el. Cred că trebuie să-i pun câteva întrebări lui Iris Cruz.

Ford-ul lui închiriat de la Budget rămăsese în parching de când venise de la aeroport.

Capitolul V

La *Hilton* era tot vânzoleală. Poliţiştii mişunau prin hol şi prin parcare. Malko ajunse în galeria ce deservea etajul unde se afla Iris Cruz. Frumosul lui costum din în era acum alb doar cu numele...

Camera în care se refugiase cântăreaţa era goală. Se duse în cea pe care o ocupa în mod normal. Doi oameni din SWAT, cu beretele negre îndesate pe cap, cu M 16 în mână, stăteau de pază în faţa uşii. Văzându-l pe Malko, se aşezară înaintea lui.

— Unde mergeţi?

Acum sosise clipa să verifice dacă intuiţia lui era bună.

— La Iris Cruz, răspunse el.

Luă cartela lui Nieves şi o introduse în locaş, cu riscul de a. Se face de râs. Se auzi un zumzet uşor, apoi un „clac” şi uşa se deschise. Malko o împinse şi intră în cameră.

Dar fu primit de un urlet sălbatic. Iris Cruz, în capul oaselor în pat, se uita la el cu ochii cât cepele. Apărură şi poliţiştii cu beretele negre. Când îl recunoscu pe Malko, aceasta se potoli:

— Oh, vă rog să mă iertaţi, spuse ea. Dar cu povestea asta, am înnebunit de tot. Am cerut să fiu păzită...

Cei doi poliţişti se retraseră, dezamăgiţi. Malko o observa: îşi pusese un chimonou foarte scurt şi fuma sprijinită de două perne. Făcuseră curăţenie, înlocuiseră televizorul şi puseseră alt geam la uşa de la terasă. Sticla de Gaston de Lagrange scăzuse vertiginos. Se pare că şi coniacul era un excelent tranchilizant. Malko se aşează lângă ea, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Agresorul dumneavoastră a fost anihilat, începu el.

— Cine a fost?

— Un golănaş din cartierul Tokyo.

Ea întoarse privirea în altă parte, cu un aer

pierdut.

— Nu mai înţeleg nimic.

O luă în braţe şi o strânse uşurel şi îi sărută gâtul şi faţa. În scurt timp o simţi relaxându-se.

— Cred că am început ceva adineauri, murmură el la urechea fetei.

Ea ganguri, dar nu îl respinse.

— Nu duceţi lipsă de idei şi aveţi memorie bună.

Cântăreaţa îi răspunse la sărutări, la început mai timid, apoi cu mai mult aplomb. Când începu să-i pişte sfârcurile, ea se lăsă pe spate cu un oftat de bucurie. Puţin mai târziu, ea îi smulse tot ce avea pe el ca să-şi reia demonstraţia de virtuozitate de unde o lăsase.

Malko îşi alungă din minte grijile profesionale, spunându-şi că ar fi păcat să nu savureze plăcerea unor şolduri atât de perfecte. Iris Cruz parcă îi citise gândurile, căci, când socoti ea de cuviinţă, se rostogoli pe burtă, cu bazinul foarte ridicat, cu braţele întinse şi cu faţa afundată în cearceaf. Când o pătrunse, ea mârâi, venindu-i în întâmpinare cu mişcări ample ale bazinului. Când Malko îi apucă sânii cu ambele mâini, ea ţipă, cu riscul de a stârni instinctele poliţiştilor din SWAT. El înainta şi se retrăgea încetişor, savurându-şi posesia, apoi, la capătul plăcerii, se retrase, dar reveni imediat într-un mod uşor diferit. Iris Cruz scoase un soi de gângurit, iar Malko avu impresia că se arcuise şi mai mult.

— Uşurel, spuse ea gemând cu ipocrizie. Nu fac asta prea des…

Malko se lăsă în voia ei, afundându-se. Mai mult în crupa oferită cu o uşurinţă care contrazicea temerea

cântăreţei. De altfel, îndată ce o prinse de şolduri şi începuse să o lucreze cât mai adânc. Iris Cruz începuse să urle! însă nu de durere. La fiecare mişcare ce îl lipea pe Malko de crupa fermă, ea răspundea cu un ţipăt răguşit. Strânse cearceaful cu degetele, căscă gura şi ridică şoldurile şi, mai sus, ca o pisică ce îşi primea motanul. Malko prelungi cât putu acest viol neaşteptat până când explodă cu un geamăt de plăcere. Puţin mai târziu, Iris Cruz îi spuse surâzând:

— Toţi vreţi acelaşi lucru…

— Când Dumnezeu ţi-a dăruit un asemenea fund, zise Malko, a ştiut ce face. Nu trebuie să-l mâniem.

Iris nu avu replică. Ca toate femeile latine avea şi ea credinţa ei. Brusc, ea îl privi surprinsă.

— Cine ţi-a dat cartela de la cameră?

Era întrebarea pe care Malko o aştepta.

— Am găsit-o la ucigaşul tău, zise el. Sunt sigur că a folosit-o ca să intre în cameră şi să se ascundă pe balcon ca să te aştepte.

Ea se uită la el mirată.

— Cred că a furat-o de la recepţie!

— S-ar putea, spuse Malko. Dar e puţin probabil. Sunt foarte atenţi, iar aceste „chei” nu au numărul camerei. Trebuie să existe o explicaţie…

El o studia. Brusc observă o lucire în privirea ei.

— Poate că unul dintre prietenii tăi i-a dat-o acelui băiat?

Cântăreaţa clătină din cap.

— Dar de ce a vrut să mă omoare?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nici poliţiştii nu au înţeles.

Ea îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul afară,

încruntându-se de nelinişte. Malko îşi spuse că sosise momentul să treacă la atac.

— Îţi aduci aminte de un băiat pe care îl cheamă Miguel?

Malko fu surprins de reacţia ei. Se făcu palidă şi zise cu glas piţigăiat:

— Miguel... Nu, eu...

— În urmă cu o săptămână, insistă el, un cubanez foarte frumos, cu barbă care te-a condus până în cameră?

Ea se uita la el stupefiată.

— De unde ştii că...

— Pentru că acest Miguel mă interesează, zise Malko. Cel care a vrut să te omoare era prieten cu el. Ştii cine este Miguel?

— Nu, răspunse ea prea repede ca să fie sinceră.

— Păi, să-ţi spun eu...

Iris Cruz îl asculta neclintită povestindu-i despre Pedigriul „regelui cocainei”, iar Malko vedea cum i se măresc ochii de groază. Strivi ţigara în scrumieră şi îşi turnă o porţie zdravănă de coniac.

— Prin urmare, eşti poliţist?

— Nu chiar, spuse Malko, dar îl caut pe acest Miguel Cuevas. Vrei să mă ajuţi?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— De ce?

Rămasă goală, se ridică să scoată o vorbă şi se apropie de minibar şi îl deschise. Căută prin frigider şi scoase un mic tub de plastic pe care i-l arătă lui Malko. Înăuntru era un obiect albicios, lung de câţiva centimetri. Recunoscu îngrozit degetul unui om.

— Ştiam deja tot ce mi-ai spus. După ce ne-am iubit, a început să-mi povestească despre el. Nu mai puteam să-l opresc... Eram îngrozită. Înainte de a pleca, continuă Iris Cruz cu voce pierită, a scos asta din buzunar, a aruncat-o pe pat şi mi-a spus: „Am omorât o fată astăzi. Uite-i degetul. Pentru că putea să mă denunţe. Dacă o să pomeneşti, vreodată ceva despre mine, o să te omor şi pe tine.”

— De ce ai păstrat degetul? o întrebă Malko stupefiat.

Iris Cruz îşi aprinse cu nervozitate altă ţigară. Era deja a patra.

— Nu ştiu. Nu am îndrăznit să-l arunc. N-am ştiut ce să fac cu el. Aşa că l-am ascuns aici. M-am gândit să mă duc să-l îngrop în junglă, biata fată...

— Totuşi. Miguel Cuevas a vrut să te omoare, observă el. Şi nu ai făcut nimic împotriva lui...

— Ştiu de ce, zise ea coborând glasul. Mi-a telefonat ieri şi m-a întrebat ce am făcut cu degetul, l-am spus că îl mai am încă... A închis imediat.

— Ai ştiut că are „cheia” ta?

— Nu, am crezut că am pierdut-o. Mi-au dat alta.

— Numai din cauza degetului a vrut să te omoare?

Iris Cruz lăsă capul în jos.

— Nu ştiu. A vorbit mult. Nu reuşea s-o facă. L-am mângâiat ore în şir până când în sfârşit am reuşit să-l excit. Este un fenomen, ştii are un sex enorm. M-a făcut să juisez ca o apucată. După aceea a vrut să merg cu el peste tot: la Santo Domingo, în Bahamas, la Miami, la Vegas.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu. Îţi jur.

Ea se închise în sine. Malko nu mai insistă. Frica o

făcea să tacă. Deodată se aruncă de gâtul lui.

— Rămâi cu mine, nu pot să stau singură.

În acelaşi timp îşi împingea pântecele în el. Era nesătulă. Dar lui Malko nu-i stătea mintea la asta.

— Unde s-a dus? o întrebă el. Atât timp cât este în viaţă, tu eşti în pericol. Nu ai vorbit şi iată ce ţi s-a întâmplat în seara asta...

Iris Cruz ezită puţin, apoi zise abia auzindu-se:

— La Miami...

— Mulţumesc, spuse Malko.

Ea îl conduse, fiind îmbrăcată tot cu chimonoul foarte scurt şi îl sărută îndelung în prag, cocoţată în vârful picioarelor. Cei doi poliţişti care stăteau de pază la uşă aveau ochii cât cepele. Ea le zâmbi devastator după ce Malko plecă. Când ajunse în capătul galeriei, se întoarse exact la timp ca să zărească o siluetă în albastru care dispărea pe uşa camerei. Iris Cruz alesese o protecţie mult mai apropiată. Măcar de nu l-ar tenta cu puţin coniac.

*

Locotenentul Eduardo Gomez îşi privi cu tristeţe pantofii scâlciaţi şi se scărpină pe burtă. Dacă te uitai bine la barba lui. Puteai să ghiceşti uşor ce mâncase înainte. Îi dădu lui Malko fotografiile cu cadavrul lui Nieves. Nu erau imagini prea încântătoare...

— Am verificat numărul de telefon, spuse el. Nu corespunde nici unuia de pe aici. În Statele Unite, sunt cel puţin şase sute de indicative, ca să nu punem la socoteală şi alte ţări. Cred că va fi greu să aflăm...

— Puteţi să-l încercaţi pe cel din Miami, *Sir*? întrebă Malko.

— De ce din Miami?

— E doar o intuiţie.

— Îi voi cere secretarei să sune la Bell Company. Au totul în computer. Până atunci, luaţi o bere. Eu trebuie să fac un raport. Revolverul Magmum Trooper 357 nu a fost vândut la noi. Cred că l-a adus Miguel Cuevas. Un mizerabil ca Nieves nu avea cu ce să-l plătească.

Îşi băură berea în linişte. Malko ar fi preferat o votcă, dar nu voia să-l jignească pe locotenent. O secretară oacheşă îşi strecură capul prin crăpătura uşii aruncându-le o privire înfocată şi anunţă:

— *Señor* locotenent, numărul este al unui restaurant din South Miami. *La Carretera,* 3410, 8™ Street South West.

Puse hârtia pe masă. Eduardo Gomez clătină din cap.

— La te uită, este chiar în Little Havana…

Malko privea norii groşi care anunţau încă o rafală de ploaie. Se săturase până peste cap de Porto Rico. Nu prea avea farmec şi era prea sângeros. Când zbura cu avionul Concorde, citise un pliant care, anunţa înfiinţarea unei linii aeriene Paris-Recife. Brusc i se făcu dor să se ducă într-o vacanţă în Brazilia. Dar până atunci, va mai profita de fabuloasa crupă a cântăreţei.

— Plec la Miami, zise el.

Eduardo Gomez îl privi lung, puse picioarele pe masă şi îşi mângâie barba slinoasă.

— Că bine ziceţi, făcu el. Sper că alergaţi mai repede ca glonţul. Unui Magmum 357.

Capitolul VI

— Credeţi că Miguel Cuevas este în Miami şi îl vom găsi la restaurantul *La Carretera*? întrebă Eddie Garcia.

— Am motive să cred că se găseşte în Miami, confirmă Malko, iar acest restaurant este singurul indiciu pe care îl am. Mi se pare că vă distrează acest lucru. De ce?

Detectivul nu-i răspunse, mulţumindu-se doar să zâmbească, dezvăluindu-i astfel patru incisivi care păreau că-i ajung până la bărbie.

— Ba nu râd, zise ei, *mor de râs...*

Dinţii de iepure, vorba sacadată, gesturile bruşte şi obsesia pentru sex atrăseseră porecla de „Ricochet Rabbit”[13].

Cu toate astea, Eddie Garcia era cel mai bun anchetator din *Drug Enforcement Administration.* Era foarte cochet, purta costume extrem de strâmte, iar arma de serviciu o ţinea într-un toc agăţat de gleznă. Privirea rece devenea umană numai atunci când o fixa pe crupa femeilor care treceau pe lângă el.

Malko făcuse cunoştinţă cu el chiar în această dimineaţă, când coborâse din avionul de Porto Rico, în timpul unei şedinţe la DEA, care a avut loc într-o clădire stranie, fără nicio siglă, situată undeva pe terenul viran din spatele aeroportului. De fapt, aici era centrul principal al luptei antidrog din Florida de

13 Iepuraşul supraexcitat, (n. a.).

Sud. Malko fusese întâmpinat de Brent Hammock, şeful DEA, care primise un telex de la Langley care îi cerea să-l ajute pe Malko în operaţiunea Swordfish.

Eddie Garcia se ocupase deja de Cuevas, căci Brent Hammock trebuia să plece la Atena. Eddie îi dăduse întâlnire lui Malko pe înserate în salonul VIP al *Holiday Inn* situat pe 11™ Street North West, în apropiere de Centrul Civic. Până atunci, avea timp să întoarcă problema pe toate feţele. Acest loc era uimitor...

*

La vedere, deasupra barului, era o pancartă pe care scria: *începând cu ora opt, doamnele neînsoţite au dreptul la două băuturi la preţul uneia singure.* Într-un colţ trona un televizor cu ecranul mare şi sonorul dat la minim, la care nimeni nu se uita. În spate se vedea ringul de dans pustiu cu lumini care se stingeau şi se aprindeau, încastrate direct în podea. Aproape toate mesele erau ocupate cu bărbaţi cu ghiuluri imense pe degete, cu nişte burdihanuri venerabile şi fete destul de elegante care beau ca nişte sparte. Un elefant de om, care abia încăpea pe taburetul de la bar, cu inele pe toate degetele, cu ochelari negri de mafiot, tocmai admira cu pricepere diamantul cel nou al pianistului. Contrar aparenţelor, acesta nu era un peşte tropical, ci un *probation officer*[14], însărcinat să-i supravegheze pe cei eliberaţi pe cuvânt pentru douăzeci şi patru de ore...

Tâlharul neavenit care ar fi încercat să dea o

14 Delegat cu supravegherea eliberaţilor condiţionat, (n. a.).

spargere în această tavernă mai puţin obişnuită, ar fi căzut în plasă îndată ce ar fi păşit pragul. Aici erau mai mulţi poliţişti pe metru pătrat decât în oricare parte a oraşului Miami. Pe o rază de o sută de metri, se găseau *County Justice Building*[15], *Dade County Police Department*[16], Centrul Civic şi birourile procurorului.

Malko nu mai apucă să-l întrebe pe Ricochet Rabbit de ce se strica de râs, fiindcă două fete tocmai se apropiau de masa lor. O brunetă mărunţică cu ochi de jeratic şi un zâmbet strălucitor, însoţită de o negresă sculpturală, mai înaltă cu un cap decât ea, îmbrăcată în uniforma maro a poliţiei municipale, cu o coadă împletită la spate şi cu un aparat de emisie-recepţie Motorola agăţat la centură, lângă respectabilul pistol Colt Python. Eddie Garcia sări în picioare şi făcu prezentările începând cu bruneta mărunţică:

— Ingrid, logodnica mea. Gail Hunter, care lucrează cu noi. A urmat cursurile DEA.

Strângerea de mână a lui Gail era la fel de blândă ca şi făptura… Iar când vorbea, dacă închideai ochii, jurai că este Donna Summer. O chelneriţă cu minijup âmplu numaidecât masa cu *daiquiri*, de o jumătate de litru fiecare pahar. Erau în Statele Unite, dar se simţeau ca într-o insulă din Caraibe. Malko era fascinat de frumuseţea poliţistei de culoare.

Această se ridică şi se duse să discute cu unul dintre clienţii de la bar. Probabil că avea un metru optzeci, cu un fund care l-ar fi ademenit şi pe papă

15 Palatul de Justiţie, (n. a.).
16 Poliţia comitatului Dade, care înglobează şi Miami, (n. a.).

şi cu picioare lungi de gazelă.

— E frumoasă, nu-i aşa? suflă Eddie Garcia cu un şuierat plin de admiraţie.

— Şi dumneavoastră sunteţi poliţistă? o întrebă Malko pe Ingrid.

— Nu, eu lucrez în biroul procurorului, răspunse ea.

Ricochet Rabbit pufni:

— Este din Columbia, nu prea are nevoie să muncească. Toţi verişorii ei fac afaceri cu cocaină. De altfel, nu se gândeşte decât la sex.

Micuţa columbiană îi aruncă o privire plină de furie.

— Taci din gură, că nu am niciun verişor şi nu e vina mea că eşti pe jumătate impotent. Sunt sigură că te duci toată ziua cu târfele în ascunzătorile tale împuţite...

— Mai bine am vorbi despre Miguel Cuevas, ce ziceţi? întrebă Malko, simţind pericolul plutind în aer...

Gail Hunter reveni la locul ei. Staţia Motorola pârâia la centură. Clienţii de la bar o sorbeau din priviri...

— Miguel Cuevas, începu detectivul, este produsul tipic din Miami. Aici este Casablanca de dinainte de război. Dar cu mai mulţi bani. Traficanţii din America Latină veneau aici cu paşapoarte false şi cu valize pline cu cocaină. Dacă este prins unul din douăzeci. Investesc mii de dolari la Bogota, dar câştigă o sută de mii numai aici. Bineînţeles când nu sunt împuşcaţi. Cubanezii au început. Acum columbienii au acaparat importurile şi au lăsat vânzările în seama cubanezilor. În Florida intră în fiecare an

cincizeci de tone de cocaină şi atâţia bani, încât toată lumea poate fi cumpărată: judecători, poliţişti, vameşi, bănci. Aici, maşinile se cumpără numai cu bani gheaţă... Toată ziua nu facem altceva decât să adunăm cadavre. Având identitate falsă, nu putem afla nici cine i-a ucis, nici pentru ce.

Gail Hunter îl întrerupse:

— Oh, ba da! Sunt *dealer*-i care n-au plătit...

Chelnăriţa aduse din nou o tavă plină cu *daiquiri.* Muzica plăcută şi alcoolul făceau ca atmosfera să fie destinsă. Gail Hunter puse picior peste picior, fixându-l pe Malko cu ochii ei mari şi căprui şi întrebă curioasă:

— Şi dumneavoastră îl căutaţi pe Miguel Cuevas?

— Dumneavoastră, nu?

Negresa zâmbi cu amabilitate.

— Ba da, fireşte, însă Miami e mare, chiar dacă spuneţi că se află aici. Sau poate că s-a întors în Columbia sau s-a dus la Las Vegas... într-adevăr, a fost aici acum opt luni. L-am văzut fotografia în *Nevada News*, împreună cu Frank Sinatra...

— Şi nu l-aţi arestat? întrebă Malko uimit?

Eddie Garcia îşi întrerupse explorarea coapsei lui Ingrid cu un rânjet amar:

— Suntem nişte funcţionari... Până au ajuns hârtiile la Vegas, a plecat. Se duce acolo cu un avion care este la dispoziţia lui zi şi noapte. Îl costă mii de dolari pe zi. În schimb, noi călătorim la clasa a doua, în Vegas nimănui nu-i pasă că Miguel Cuevas vinde cocaină cu găleată din moment ce îi mănâncă banii. S-au obişnuit. Are o linie de credit de un milion de parai la *Grand,* MGM Casino.

— Tu n-ai cheltui nicio sută de dolari, pufni cu

răutate Ingrid.

Bărbia lui Eddie Garcia păru că se lăsă şi mai tare. O ciupi de coapsă şi zise:

— Da, dar eu probabil că voi muri în patul meu...

— În fine, acest Miguel Cuevas este încă unul dintre regii drogului: nu-l caută nimeni în Miami? insistă Malko.

Ricochet Rabbit se aplecă spre el strâmbându-se în toate felurile.

— Bineînţeles, făcu el. Numai că i-a împuşcat în mod sistematic pe cei sau pe cele care ar fi putut să-l trădeze. Aşa cum a procedat şi în San Juan. Este un adevărat scorpion. Prin urmare, nu deţinem nicio informaţie, căci oamenii se tem. Anul trecut, am avut un informator care ştia unde se ascunde. L-am ţinut sub protecţie cu o droaie de poliţişti. Ei bine, Miguel Cuevas i-a transmis că, dacă vorbeşte. Îi va omorî soţia şi copiii, mama şi tatăl... Martorul şi-a pierdut brusc memoria... Miguel poate să plătească orice fel de ucigaş columbian doar cu cinci mii de dolari. Asemenea indivizi omoară infirmi doar ca să se antreneze. „Cuevas dispune de vreo douăsprezece paşapoarte false. Închiriază sau cumpără case aşa cum îşi schimbă chiloţii. Vreţi să vă mai spun? Pe 2 mai 1980, a fost arestai chiar aici în cabinetul din Dade de un poliţist de patrulă care a observat, când stătea la stop, un revolver pe scaunul din dreapta. În portbagaj au găsit trei pistoale-mitralieră şi altul asupra lui. În plus, nici nu avea permis. L-a dus la închisoarea din Dade County.

— A evadat?

— Da’ de unde! A stat în carceră exact şaptezeci

şi cinci de minute. A plătit cauţiunea în valoare de o mie cinci sute şaptezeci şi cinci de dolari şi a plecat într-un Cadillac superb. Âm fost anunţaţi abia după două luni. Nu ştia că îl căutăm. Trebuie să vă spun că. Aici în Miami, este la ordinea zilei să aresteze un cubanez care ştie ceva engleză.

Gail Hunter zâmbi melancolic, iar poliţistul îşi goli paharul de *daiquiri.* Malko începea să înţeleagă multe lucruri. Dar mai întâi, de ce apelase CIA la el...

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre FBI? întrebă Malko.

Eddie Garcia fu cât pe ce să se înece cu *daiquiri* izbucnind într-un hohot de râs. Ingrid îl bătu pe spate.

— În Miami sunt numai treizeci şi se ocupă doar de cubanezii anticastrişti şi de porcăriile lor, de intruşii procastrişti şi de toţi agenţii din ţările Americii Latine. Or, ca să supraveghezi cu adevărat un individ tot timpul, este nevoie de opt detectivi. Trei supraveghează, iar ceilalţi îşi scriu rapoartele. De altfel, ei nu-i pot suferi pe cei din DEA. Spun că nu sunt buni de nimic...

— Aţi auzit cumva dacă se face trafic de arme cu Cuba?

Garcia se strâmbă.

— *Yeah.* Dar aşa ceva nu se întâmplă la noi. Au fost unele zvonuri, dar nimic concret până la povestea de la San Juan care ne-a costat şapte sute de mii de dolari. Iar acum, ucigaşul se teme.

Malko se simţea descurajat. Detectivul se aplecă spre el şi îi şopti la ureche:

— Dacă reuşiţi să i-o plătiţi lui Miguel Cuevas, DEA vă va oferi cel mai frumos chiolhan din viaţa

dumneavoastră, dar îi veţi trece în şomaj pe cei din *Hormicide Squad*[17].

Malko se agăţă de o ultimă speranţă:

— Dar *La Carretera*? Este totuşi un punct de plecare.

Ricochet Rabbit şi Gail Hunter schimbară o privire, iar detectivul se aplecă spre Malko.

— O.K.! admise el. Acum mergem să mâncăm. Vă descurcaţi dumneavoastră.

*

Purceluşul la tavă cu garnitură de orez negru şi cartofi noi şi supa de linte erau felurile de mâncare cele mai uşoare din meniu. Ricochet Rabbit se lingea deja pe buze. În restaurant erau practic, numai cubanezi, fie că erau clienţi, fie că făceau parte din personal. Doi poliţişti în uniformă luau masa cu aparatele de emisie-recepţie pe masă. Afară era o ploaie torenţială, iar ca să ajungă la restaurant, fuseseră nevoiţi să treacă printr-un adevărat lac. Eddie Garcia o chemă pe chelneriţa grasă care se apropie legănându-se lasciv. El o întrebă în spaniolă:

— Cunoşti un tip pe care îl cheamă Miguel? Miguel Cuevas? Are un Cadillac gri deschis Fleetwood…

Fata se schimbă la faţă. Clătină uşurel din cap.

— Nu. Nu-l cunosc. Avem mulţi clienţi…

Eddie Garcia nu mai insistă, luă meniul şi i-l arătă lui Malko la capitolul vinuri. Acesta văzu cu uimire că aveau un Lafitte-Rothschild din 1959 la şapte sute cincizeci de dolari sticla! Era ceva neobişnuit în centrul cartierului Little Havana. Detectivul se uită la

17 Brigada Omucideri, (n. a.).

chelneriţă şi spuse:

— Vreau o sticlă din vinul acesta la aperitiv.

Fata aruncă o privire în meniu şi zise „O.K.”, apoi plecă. Malko se întrebă dacă Garcia voia să atenteze la banii CiA. Chelneriţa se întoarse şi îi anunţă:

— Nu mai avem...

Eddie Garcia se întoarse către Malko şi zise pe un ton vesel:

— Veniţi cu mine.

Se ridică, iar Malko îl urmă intrigat. Ocoliră tejgheaua şi ajunseră în bucătărie. Cum unul dintre angajaţi se pregătea să-i oprească, poliţistul îi arătă legitimaţia şi intrară pe o uşă pe care scria *Cellar*[18]. Era o încăpere friguroasă, iar Eddie Garcia se duse direct în spate, îi arătă lui Malko un rastel cu sticle şi scoase una de acolo.

— Priviţi!

Erau două rafturi pline cu Laffite-Rothschild, producţia 1959. Detectivul puse sticla la loc.

— Este vinul preferat al lui Miguelito Cuevas. Nu bea decât din acesta când vine aici. Dacă se întâmplă vreodată să nu aibă, este în stare să mitralieze tot personalul. De aceea ne-au refuzat. Nimeni nu va scoate o vorbă, chiar dacă îi deportez. Nu îl trădează pe Miguel Cuevas. Pe lângă frica viscerală pe care le-o inspiră, ştiu foarte bine că există o soartă şi cred că le poate face farmece. Asta contează aici...

Se întoarseră la masă, iar Eddie Garcia se hotărî să comande o sticlă de vin spaniol dulceag... Când ajunseră la cafea – care era delicioasă – Malko se simţi mai puţin descurajat.

18 Pivniţă, (n. a.).

— Miguel Cuevas se simte aici ca la el acasă, îi explică Ricochet Rabbit. Când se află în Miami, trece câteodată şi pe la restaurant. Ştim acest lucru. Ar trebui să venim la prânz şi seara în fiecare zi... Iar personalul ar prefera să i se taie o mână decât să-l trădeze, pentru că le dă bacşişuri de sute de dolari...

— Trebuie să fie totuşi pilotul avionului care l-a adus de la San Juan, observă Malko.

Eddie Garcia o arătă cu degetul pe Gail Hunter.

— Ea poate să vă ajute. Înainte a lucrat la „catâri[19]". Ştiu că l-au interogat pe pilot, dar a susţinut că nu ştie nimic. Dar poate că nici el nu este prea curat... Frumoasa şi nevinovata familie care vine în weekend la Eleuthera aduce şi cele zece kilograme de cocaină cu ea.

Malko se întoarse către negresă.

— Trebuie să mă interesez, spuse Gail.

Eddie Garcia termină să se scobească în dinţii lui de iepure, îi aruncă o privire umedă lui Ingrid şi îi spuse lui Malko:

— Nu vă supăraţi dacă vă las? Simt că fetiţa asta arde de nerăbdare să se reguleze.

Furioasă la culme, Ingrid îi trase un cot. Malko luă nota de plată. Deasupra casieriei era un anunţ: *Dacă prezentaţi o carte de credit falsă, chemăm imediat poliţia.* Eddie Garcia se aplecă spre casieriţă şi îi şopti arătând anunţul:

— Nu e cazul lui Miguelito Cuevas, nu-i aşa?

Cubaneza cea grasă îi aruncă o privire neagră. După ce ieşiră. Gail Hunter se întoarse către Malko:

— Mi-am lăsat maşina la *Holiday Inn*, puteţi să mă lăsaţi acolo?

19 Persoanele care facilitau trecerea drogurilor, (n. a.).

Toyota albastră pe care o închiriase de la Budget era aproape nouă. Malko refuzase un Mercedes, din respect pentru contabilii hapsâni de la CIA.

— Sunt o sută de mii de cubanezi în Utile Havana, oftă negresa. Douăzeci la sută se droghează. Chiar şi copiii. Distribuitorii dau zece mii de dolari studenţilor ca să le deschidă conturi în bancă. Iar ei păstrează o mie. Asta le permite să-şi cumpere prima „linie" de cocaină... După aceea, sunt agăţaţi şi devin distribuitori la rândul lor.

— Ar trebui să aflăm mai multe lucruri despre pilot, zise Malko.

— Am un prieten care mă ajută, dar lucrează numai până la miezul nopţii la Homicide Squad...

Acum era ora zece.

— Doriţi să bem ceva la *Fontainebleau*? îi propuse el.

Ea îi surâse.

— Oh! Nu am fost niciodată acolo! Este localul cel mai scump din Miami Beach.

— După aceea, mergem să-l vedem pe prietenul dumneavoastră... spuse Malko.

Le trebuiră douăzeci de minute ca să traverseze Golful Biscaya ce despărţea Miami de Miami Beach. În acest anotimp, Miami Beach părea un cimitir cu sutele lui de hoteluri goale. *Fontainebleau* îşi înălţa silueta albă ca un pachebot pe Collins Avenue, chiar faţă în faţă cu Atlanticul... Sfioasă, Gail Hunter îl urmă pe Malko la *Poodle Room*, un bar-discotecă, cu decoraţiuni în totalitate negre. Apariţia lui Gail îi făcu pe toţi masculii prezenţi să uite de datoriile conjugale. Ţinuta atletică şi coada împletită la spate care îi trecea de mijloc îi confereau ceva electrizant.

Dansară. Ea începu să se dezlănţuie senzual. Era la fel de înaltă ca Malko. Figurile lor se atinseră uşor, la fel şi buzele. Tocul armei îi atârna încă la centură. Dar nimeni nu păru să îl observe... Când ajunseră la cel de-al treilea *daiquiri,* Gail Hunter mărturisi râzând:

— Când eram puştoaică, făceam parte dintr-o gaşcă care fura şezlongurile de la *Fontainebleau* şi le vindea altor hoteluri. Aşa ne puteam cumpăra îngheţată.

Deşi era tulburat de magnetismul negresei, Malko nu-şi uita prima grijă. La unsprezece şi jumătate, el îi spuse:

— Cred că putem să ne ducem.

*

Homicide Squad se găsea într-o clădire verde cu patru etaje, vizavi de închisoare, pe 14™ Street NW. Urcară la primul etaj. Găsiră nişte birouri şi câteva maşini de scris. Câţiva detectivi băteau la maşină sau vorbeau la telefon. Gail Hunter intră în biroul din dreapta în care era un bărbat corpolent în haine civile. Era un cubanez. Se repezi la ea şi o îmbrăţişă...

— Gail! *Holy shit!*

— El este căpitanul Roul Diaz, făcu negresa prezentările.

Ea îl introduse pe Malko şi îi explică ce misiune avea.

Poliţistul îi zâmbi larg.

— Dacă ne scăpaţi de individul ăsta, jur că vă pup pe gură...

— Dă-ne şi nouă o informaţie, spuse Gail.

Ea povesti tot ce ştia despre pilotul avionului. Căpitanul Diaz o asculta cu atenţie. Apoi începu să cotrobăie prin dosare. Se aşeză în faţa unui monitor. În sfârşit termină, reveni cu o fotografie şi o puse pe birou: înfăţişa un bărbat foarte înalt, chel, puţin aplecat, cam în jur de şaizeci de ani.

— John Rabelais, spuse căpitanul. Pilot profesionist care lucrează pe cont propriu, dar şi un „catâr” totodată. De trei ori pe an se duce în Columbia ca să aducă douăzeci de tone de marijuana şi aterizează undeva în Florida, pe o pistă dezafectată. Îşi garează aparatul DC 7 în Jamaica, între două călătorii. Nu am reuşit niciodată să-l prindem asupra faptului. Nu ştiam că îl cunoaşte pe Miguel Cuevas.

— Unde locuieşte?

— Key Largo 6547 Blue Ridge Lane. În dreptul bornei de la mila 105. Este căsătorit, are doi copii şi un Mercedes albastru decapotabil 450. Plus o barcă. Luaţi fotografia... Mai treceţi pe la noi, câteodată avem informaţii trăsnet. Mai cu seamă dacă veniţi cu o fată încântătoare cum este Gail...

Afară ploaia încetase, însă umiditatea era îngrozitoare. În timpul verii, Miami era o adevărată baie de aburi.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, vă voi ţine la curent.

— Eu vă mulţumesc, spuse ea cu căldură.

Rămaseră faţă în faţă câteva clipe, apoi Malko o sărută. Ea îi înapoie sărutul în mod firesc, senzual, cu tot corpul strâns lipit de el, apoi se depărtă şi spuse pur şi simplu:

— *Good night... See you soon.*[20]

20 Noapte bună... Pe curând, (n. a.).

Malko privi cum se suie în maşină. Cu americanii, nu se ştie niciodată. Spera totuşi să nu plece din Miami fără să exploreze acest corp absolut superb. Iris Cruz nu-l mai interesa deloc, pe lângă această femeie splendidă. Atâtea *daiquiri* îi măriseră tensiunea. O luă pe drumul spre *Fontainebleau.* Noaptea, Miami River părea şi mai sinistru... Firma *Miami Herald* strălucea în noapte, reflectându-se în apele Golfului Biscaya.

Trebuia să-l facă pe „catâr” să vorbească, adică pe John Rabelais. S-ar putea ca Malko să reuşească să-l intimideze, acum când îi cunoştea cât de cât trecutul. Oricum, era singura pistă pe care o avea.

Capitolul VII

Drumul mergea drept printre mlaştinile din Everglades. Malko încerca să nu adoarmă la volan din cauza căldurii toride. Trecuse de Florida Parkway şi merse pe US 1, de-a lungul podului din ciment al viitorului metrou aerian, oprindu-se la stop din jumătate în jumătate de milă. Acum oceanul se zărea dincolo de mlaştini. Din loc în loc, câte un drumeag lateral se afunda în această cloacă plină de aligatori şi de şerpi. Era un adevărat parc natural. Key Largo se găsea la sud de Miami, la începutul fâşiei înguste de pământ ce mergea cât ţinea Florida, ca o virgulă, până la Key West. Totul era neted ca-n palmă, până, hăt, departe, iar fâşia de pământ şi marea fiind despărţite de manglierii cu câteva bărăci din lemn, cu ambarcaţiuni mici şi cu *trailers parks*[21]*...* Peisajul nu era prea vesel. Key

21 Parc pentru caravane, (n. a.).

Largo nu era nici el mai presus. Încetini.

Un panou anunţa: *Aici s-a turnat celebrul film cu Hamphrey Bogart*[22]... Un mecanic auto îi arătă lui Malko adresa lui John Rabelais. Era o căsuţă situată pe malul unei lagune cu apă sălcie, invadată de manglieri. Pe casă era o antenă foarte înaltă.

Mercedesul albastru se vedea în garajul care a avea uşile deschise. Un iaht era ancorat lângă un debarcader. Malko coborî şi fu ameţit de călduţă. Străbătu mica grădină şi sună. Li deschise o blondă, îmbrăcată într-un maieu cu un şort din nişte jeanşi tăiaţi, minionă, cu sânii mari şi nasul coroiat.

— John Rabelais?

— Cine întreabă?

— Mi l-a recomandat cineva, începu Malko, eu caut un pilot...

— Bine, intraţi. Lucrează la barcă.

O urmă şi văzu un bărbat înalt, cu jeanşi şi cu pălărie de pai pe cap, care repara coca navei.

— John!

Acesta se întoarse şi veni spre Malko cu un mers lent şi îşi scoase pălăria. Semăna cu un vultur, cu capul pleşuv şi cu gâtul plin de zbârcituri. Ochii albaştri erau duşi în fundul capului şi avea constituţie de atlet. Făcea gesturi lente cu mâinile enorme.

— Cine sunteţi?

— Malko Linge. Caut un pilot.

— Cine v-a trimis la mine?

— Miguel Cuevas.

Îşi opri privirea asupra lui câtva timp, apoi rosti cu voce egală:

22 Key Largo, (n. a.).

— Nu-l cunosc. Trebuie să fie o greşeală. Dar fiindcă tot aţi venit, haideţi să bem o bere.

Se duseră într-o curticică interioară, ceva mai la umbră. Malko aprecie berea pentru prima oară de când venise aici. Pilotul îl studia. Zise dintr-o dată:

— Puteaţi să-mi daţi un telefon. Sunt în „Pagini aurii". De unde veniţi?

— Din Miami.

— Prin urmare? căutaţi un pilot? Aici, nu ducem lipsă... Eu sunt prea bătrân şi nu mai lucrez pentru clienţi. Dar pot să vă găsesc unul mai tânăr. Unde vreţi să mergeţi?

— La Porto Rico.

John Rabelais strivi cutia de bere între degete.

— Departe, vă va costa o avere... Ar fi mai bine să luaţi un avion al companiei BWIA sau Air France...

— Totuşi, acum cincisprezece zile, aţi fost în Porto Rico. Pilotaţi un Learjet înmatriculat N 6548 şi a fost închiriat de un oarecare Michael Velasquez. De fapt, de Miguel Cuevas.

Pilotul aruncă cutia de bere în zidul alb. John Rabelais stătea în picioare, iar vârful capului semăna cu o creastă.

— Ce-i cu minciunile astea? mârâi el. Căraţi-vă de aici! Sunt acasă la mine şi nu-mi plac musafirii nepoftiţi.

Malko se ridică. Ascultase sfatul lui Gail Hunter şi îşi luase pistolul care îi atârna la centură. Nu îi era frică de pilot şi era mulţumit de reacţia acestuia.

— Plec, dar mă voi întoarce însoţit de oamenii din DEA. Ar fi bine să răspundeţi la întrebări... Bărbatul pe care l-aţi dus cu avionul a comis două crime în San Juan. Ca să nu mai vorbesc despre traficul cu

droguri…

John Rabelais se aşează brusc şi îl fixă pe Malko cu ochii lui mici şi duşi în fundul capului.

— Pentru cine lucraţi? Aveţi mandat?

— Nu am niciun mandat, spuse Malko, şi lucrez pentru o agenţie federală care nu este DEA… Nu am nimic cu dumneavoastră, dar îl vreau pe cel pe care l-aţi transportat, pe Miguel Cuevas. Nu îl vreau doar pentru droguri. Lucrează împreună cu castriştii şi face contrabandă cu arme…

— Nu m-am atins niciodată de aşa ceva, spuse pilotul sincer intrigat, sunt un bun american.

— Dar tonele de marijuana pe care le transportaţi mereu?

— *Bullshit!* Asta nu omoară pe nimeni. Şi nu transport nimic.

— Pot să dovedesc foarte bine că aţi fost la San Juan şi aţi transportat un asasin. Vă vor ridica licenţa. Dacă mă veţi ajuta…

Malko vorbise fără să ridice tonul. John Rabelais nu spuse nimic pe moment. După aceea află într-un mod ciudat şi întinse degetul spre Malko:

— Bine, domnule… Linge. Îl cunosc pe tipul pe care îl căutaţi. Nu-mi este prieten, ci doar, un client. Dar puteţi să-mi faceţi multe necazuri. Dacă scot o vorbă, mă va împuşca pe loc. Iar după ce voi muri. Nu voi mai avea nevoie de licenţă, corect?

Bun raţionament…

— *So, go fuck yourself*, zise în timp ce se ridica. Puteţi să-mi trimiteţi pe cap toţi poliţiştii din Dade County. Am un avocat foarte bun.

Îl conduse pe Malko până la uşă. Pilotul îl privi urcându-se în maşină, apoi închise uşa. Nu reuşise

să scoată nimic de la el. Era precum zidul terorii. Nu-i rămânea decât să raporteze celor din CIA.

*

— Trebuie neapărat să ajungeţi la ceva, zise William Carry cu voce încurcată, noul director numit în fruntea Diviziei Operaţiuni. Avem informaţii din afară că rebelii din Salvador şi Nicaragua aşteaptă un transport important de arme în următoarele săptămâni, adus de traficanţii din Cuba…

— Asta e tot?

— Nu. Centrala noastră din Bolivia a semnalat plecarea cu avionul a unei încărcături enorme de cocaină. Este vorba de câteva tone repartizate în mai multe avioane. Se pare că este pregătit totul pentru operaţiunea Swordfish. Trebuie să-l găsim neapărat pe Miguel Cuevas.

— Nu ne rămâne decât să golim tot Miami de locuitorii lui, zise Malko.

— DEA ne cere cele şapte sute de mii de dolari înapoi, adăugă şeful Diviziei Operaţiuni. Dacă nu reuşiţi, asta va declanşa un scandal de proporţii.

— Credeţi că o face înadins? îl întrebă Malko. L-am interogat degeaba pe pilotul avionului din San Juan. Dacă îmi daţi în scris că pot să-l torturez…

— Nu vorbiţi prostii. Există şi alte mijloace. Speriaţi-l.

— Miguel Cuevas l-a speriat mai tare…

— Găsiţi pe altcineva. (Coborî vocea.) Pot să vă spun că vicepreşedintele George Bush urmăreşte personal această afacere… Ar fi important pentru dumneavoastră să reuşiţi…

— De ce? Aş obţine o parcelă mai mare la Arlington?[23]

— Cu dumneavoastră nu se poate discuta, zise şeful Diviziei Operaţiuni.

Închise. Soarele vesel încălzea plaja greblată ca un gazon englezesc, dar pustie. Luase cina singur mai devreme şi nu-i ardea de nimic...

Telefonul sună din nou.

— Domnul Lirge?

— Linge, îl corectă Malko.

— Bine, *Bine! Linge. John Rabelais speaking...*

Îi pieri glasul. Era într-adevăr o surpriză...

— *Yes. Mr. Rabelais?*

— M-am mai gândit. Aş putea să vă ajut dacă îmi promiteţi să mă lăsaţi în pace după aceea şi să mă protejaţi...

— Ştiţi unde se află Miguel Cuevas?

— Veniţi în seara asta la Miami, zise pilotul. Discutăm atunci. Este un restaurant pe 8th Street. *La Esquina de Teja.* Ne întâlnim pe la şapte.

*

— Nu va veni...

Eddie Garcia măsura, mai nervos ca de obicei, micul birou din Homicide Squad, aflat la primul etaj din clădirea verde de pe 18™ Street. Raúl Diaz se uita la el amuzat.

— Ba va veni. Dar nu singur, zise acesta. Aţi face bine să vă puneţi o vestă antiglonţ. Sunt unele minunate în josul străzii, numai cu trei sute cincizeci de dolari. În plus, vă voi oferi şi protecţie.

23 Cimitirul militar din Washington, (n. a.).

DEA îi ceruse ajutorul căpitanului Diaz ca să „protejeze” întâlnirea lui Malko cu John Rabelais.

— Nu trebuie să fie prea vizibilă, observă Malko.

Căpitanul Diaz avu un zâmbet plin de înţeles.

— Am ceea ce vă trebuie, spuse el în timp ce apăsa pe tasta interfonului. June!

Tânăra care intră în birou după câteva clipe avea un păr lung şi castaniu, picioare subţiri, nişte ochi superbi cenuşii şi o ţinută elegantă.

— Detectiv June Richmond, o prezentă căpitanul Diaz. Va cina cu dumneavoastră diseară. Îi place bucătăria cubaneză şi trage bine. În plus, va organiza un dispozitiv în afara restaurantului. După părerea mea, „catârul” dumneavoastră o să vă anunţe că frumosul Miguelito se află în Brazilia, ca să-l lăsaţi în pace. Tipilor de teapa lui nu le place să se amestece în genul ăsta de treburi.

— Unde este restaurantul? întrebă Malko.

Căpitanul Diaz îi arătă un punctuleţ pe 8™ Street South West, în apropiere de Freeway 95.

— Aici, chiar în centrul cartierului Little Havana, între Miami River, la nord, 8th Street South West la sud, 27™ Avenue South West la vest şi 5™ Avenue South West la est, unde trăiesc câteva sute de mii de cubanezi. Şi nu toţi sunt băieţi cumsecade. Nu-i înglobez aici pe columbieni şi pe ceilalţi *latinos... Good luck!*

*

Purceluşul la tavă, considerat „crema” oricărui meniu cubanez, era şi mai crocant decât la restaurantul *La Carretera,* iar vinul rosé portughez

era mai bun decât cel spaniol dulceag. Restaurantul era plin aproape numai de cubanezi. Într-un colţ. Puteai să te serveşti cu trabucuri de pe o mică tejghea.

Malko se simţea cam încotoşmănat cu vesta antiglonţ, împrumutată de la unul dintre detectivii de la. Homicide Squad. June Richmond îşi pusese geanta pe jos în care avea o staţie Motorola şi un Colt automat cu paisprezece focuri.

Era şapte şi jumătate şi John Rabelais încă nu sosise... Malko cercetă salonul.

— Unde este paza? întrebă el.

June îi zâmbi.

— Aţi văzut Buick-ul roşu parcat în faţă? Este Garcia. Pentru operaţiunile de genul acesta, închiriem maşini de la Budget ca să nu ni le recunoască pe ale noastre. Ei, uneori le înapoiem găurite... în parching este un microbuz cu doi detectivi. Avem legătura cu ei prin radio. Plus încă o maşină la colţul 9th Avenue. Au fost anunţate şi patrulele din Dade County.

Tânăra se concentra din nou la porţia de purceluş de lapte. Era încântătoare, în afară de bărbia puţin pătrată. Deodată uşa se deschise cu zgomot. Se auziră ţipete. June Richmond puse brusc furculiţa pe masă şi bagă mâna în geantă.

— *Oh! My God!* zise ea.

Malko întoarse capul. Un bărbat tocmai intrase în restaurant şi stătea lângă uşă, îndreptând o puşcă de asalt spre masa lor. După cât era de încordat, Malko îşi dădu seama că se pregătea să tragă. June Richmond îşi smulse pistolul din geantă. El îşi luă pistolul de la centură, dar ştia că nu mai are timp

să-l împiedice pe agresor să înceapă focul.

Se auziră patru focuri de armă foarte apropiate. Ucigaşul păru împins în faţă de o mână nevăzută. Trăsăturile se deformară. Cu o încetineală de nesuportat, ţeava puştii de asalt urcă, apoi se înclină spre stânga. În clipa în care acesta cădea în genunchi, bărbatul reuşi să apese pe trăgaci.

— *Police! Policia!* urlă June.

Ţinând Colţul cu ambele mâini, ea deschise focul asupra ucigaşului. Malko făcu la fel. Împuşcăturile lor fură acoperite de focurile de armă asurzitoare trase din AR 15. Rafala mătură restaurantul. O chelneriţă primi un glonţ în piept. Un client înspăimântat încercă să fugă, dar fu nimerit în cap. O familie întreagă ce se afla la o masă mai mare şi rotundă fu împuşcată. Un proiectil tras de Malko îl nimeri pe ucigaş în frunte, iar craniul explodă într-un jet de sânge. June Richmond avu răgazul să-şi golească încărcătorul în timp ce el se prăbuşea. Ricochet Rabbit apăru în spatele lui, cu micul Cobra în mână şi îndepărtă puşca de lângă ucigaş cu piciorul. Lumina girofarului albastru apăru afară, apoi câţiva poliţişti în civil şi în uniformă invadară restaurantul.

O femeie îşi strângea fiul în braţe împuşcat în faţă şi urla ca o fiară sălbatică. Răniţii grav erau întinşi pe mese. Poliţiştii blocau toate ieşirile. O ambulanţă opri în faţa restaurantului în urlet de sirenă. June Richmond era albă ca varul. Malko veni lângă ucigaş în acelaşi timp cu căpitanul Diaz. Acesta se aplecă peste cadavru şi spuse:

— Pablo Meyer. Un ucigaş columbian. Ştiam că a sosit în Miami Beach cu un „contract”. Nu ştiam că

special pentru dumneavoastră. Are şaptesprezece asasinate la activ. Acum trepăduşul ăsta nu va mai omorî pe nimeni.

Şeful de la Homicide Squad aruncă o privire neagră în salon. Patru cadavre erau aliniate pe jos, cu feţele acoperite cu prosoape. Infirmierii îngrijeau şapte răniţi, mai mult sau mai puţin grav. Poliţistul clătină din cap.

— Va avea loc o şedinţă împuţită, zise el. Nota de plată e foarte încărcată. Aţi înţeles ceva? Sunt nişte animale. Nu se dau în lături să tragă în mulţime, dacă acolo se află ţinta lor.

Încet, încet, vacarmul se potolea. Mai sosiră două ambulanţe.

— Cum aţi reuşit să interveniţi aşa de repede? întrebă Malko.

Ricochet Rabbit îi arătă tejgheaua unde se vindeau trabucuri.

— Am fost acolo. L-am văzut pe tipul ăla care stătea acolo şi se uita prin salon. Cred că avea semnalmentele dumneavoastră. Era uşor, căci nu sunt atât de mulţi blonzi. După aceea, s-a dus la maşină ca să-şi ia arma. Am venit în spatele lui şi mi-am golit încărcătorul. Nu era cazul să-l mai somez...

Un fotograf începu să fotografieze cadavrul. Un poliţist se apropie de căpitanul Diaz şi îi spuse îngreţoşat:

— Nenorociţii ăia de la morgă nu vor să primească cadavrul. Cică nu au loc. Trebuie să tratăm cu un spital.

— Civilii vor fi îmbarcaţi în camion, de-ar fi să-i incinerez cu mâna mea...

Se întoarse spre Malko:

— Morga este plină. Dade County a închiriat un camion frigorific şi este parcat în faţă. În mod normal, acesta transportă hamburgeri. Acum sunt numai hamburgeri columbieni şi cubanezi. Dar din păcate, nu se vând...

Luă de jos arma mortului şi i-o arătă lui Malko.

— Vedeţi, este un AR 15 semiautomat. Se vinde la liber cu un permis de portarmă... Este suficient să scoţi un ştift şi faci din ea o armă automată... Haide, June, trebuie să ne apucăm să scriem raportul...

Clienţii începură încet, încet să mănânce. Pe stradă se reinstaură treptat calmul. Little Havana avea nevoie de ceva mai mult ca să se aştearnă într-adevăr panica. Malko se gândi la John Rabelais. Căpitanul Diaz se gândea probabil la acelaşi lucru, căci spuse:

— Mâine vom face o vizită interesantă. Până atunci trebuie să obţinem un mandat de la Procuratură. În mod normal, în seara asta, dumneavoastră şi June ar fi trebuit să fiţi în camionul de hamburgeri. Dacă nemernicul ăla de Rabelais nu şi-a luat tălpăşiţa, o să-l facem să-şi ude nădragii.

Eddie Garcia îl aprobă cu o strâmbătură. Era mai nervos ca niciodată. Cuvintele i se învălmăşeau în gură şi nu mai nimerea să vorbească.

O salvare plecă ducând cu ea cadavrele. Înfăşurat într-o pânză cerată neagră, Pablo Meyer aştepta să i se găsească un loc la morgă. Era o seară ca oricare alta în Littte Havana. June Richmond era tulburată. Malko se apropie de ea.

— Îmi pare nespus de rău că v-aţi expus atât de

mult.

Tânăra ridică din umeri:

— Asta-i meseria mea. Acum mi-ar prinde bine un *J and B.*

— Sunteţi invitata mea, spuse Malko. Scrieţi raportul după aceea.

*

— Ce priveliştе frumoasă.

June Richmond privea Oceanul Atlantic pe fereastra mare de la camera lui Malko. La *Fontainebleau* sinuciderile erau interzise cu desăvârşire. Detectiva nu se rezumase doar la un pahar de whisky şi acum nu mai pomenea niciun cuvânt despre raport. Aruncă geanta îngreunată de pistolul automat pe un fotoliu şi se aşeză pe pat, dându-şi părul lung pe spate.

— Lucraţi pentru o agenţie federală care are gologani, nu glumă, observă ea. Eu nu am stat niciodată într-un hotel ca ăsta. Mai turnaţi-mi un pahar.

Îşi bău whisky-ul dintr-o dată şi puse lent paharul pe masă, apoi îşi aţinti privirea în ochii de aureai lui Malko.

— *You wanna fuck?*[24]

Întrebat atât de drăgălaş, era chiar greu s-o refuze. De altfel, fără să aştepte răspunsul lui Malko, ea începu să se dezbrace. Cât ai bate din palme, rămase goală-goluţă. Era o tânără superbă cu un păr negru revărsându-se până la mijloc.

Malko începu s-o mângâie încetişor. Ea avea

24 Ce-ar fi să ne-o tragem? (n. a.).

tresăriri bruşte, de parcă i-ar fi atins un nerv pe viu.

— Fiţi atent, sunt foarte sensibilă, zise ea.

Îndată ce îi atinse sfârcul, ea se încordă precum un arc. Apoi gura îi alunecă până la el şi îl cuprinse ca un cuptor încins. Asta dură mult de tot. De fiecare dată când simţea că este gata să juiseze, ea îl oprea, mulţumindu-se să-l excite cu vârful limbii... în sfârşit, îi învălui lujerul cu părul ei lung şi îşi văzu de treabă în acest mod, până când se sui deasupra ei şi o posedă.

Făcură dragoste îndelung, ea gâfâind cu un şuierat ciudat, ondulându-şi bazinul. Deodată, ea îşi încrucişă picioarele cu ale lui Malko şi începu să-şi zguduie bazinul cu frenezie. Malko explodă după câteva clipe din cauza acestei zbenguieli infernale. După aceea ea spuse calm:

— Acum e rândul meu.

Se ridică, se duse la baie, dădu drumul la duş şi se urcă în cadă, cu duşul în mână îndreptat spre pântece. Cu ochii închişi, cu capul dat pe spate, ea se juca cu jetul de apă mânuindu-l din încheieturi. Apoi picioarele se relaxară brusc, ea slobozi un ţipăt ascuţit şi rămase nemişcată. După câteva secunde, ea deschise ochii.

— Iartă-mă, spuse ea, dar nu pot să ajung la orgasm decât aşa.

*

Cele trei maşini se opriră în şir în faţa căsuţei lui John Rabelais. Cea albastră a şerifului din Dade County. Buick-ul roşu de la Budget, condus de Ricochet Rabbit şi Toyota lui Malko. Mercedesul

albastru era în garaj.

— Spurcăciunea! comentă Ricochet Rabbit. Îl săltăm!

înaintă primul, în timp ce oamenii lui se împrăştiară în mod ostentativ. Nu fusese nevoie să sune, căci John Rabelais ieşea din casă, cu o valijoară în mână, îmbrăcat în cămaşă cu mânecă scurtă. Se opri brusc. Ricochet Rabbit înaintă spre el cu arma în mână şi strigă:

— Domnule Rabelais, staţi pe loc! Homicide Squad din Dade County.

Pilotul puse valiza jos. Ricochet Rabbit o controlă imediat. John Rabelais era palid. Îşi şterse ţeasta pleşuvă de sudoare.

— Ce vreţi de la mine? bâigui el.

Căpitanul Diaz îi adresă un zâmbet larg:

— Vrem să aflăm cum mai staţi cu sănătatea. Aseară aţi avut o întâlnire la un restaurant din Little Havana.

— Ba nu, de ce?

— Ba da, interveni Malko. Cu mine, v-am recunoscut vocea la telefon. Ca să-mi daţi veşti despre Miguel Cuevas.

— Ghinion! Un tip a tras o rafală în salon exact la ora când trebuia să vă întâlniţi, spuse căpitanul Diaz.

Sângele fugi din obrajii lui John Rabelais.

— N-am nicio legătură, bâigui el. Asta se întâmplă în fiecare zi...

— Fireşte, fu de acord căpitanul Diaz. Numai că individul a încercat să-l împuşte pe domnul Linge. Ciudat, nu-i aşa? Domnul Linge este gata să depună mărturie în faţa unui juriu, iar acest lucru poate să

vă coste zece sau doisprezece ani de închisoare.

— Cincisprezece, şopti Ricochet Rabbit. Sau chiar douăzeci. Complicitate la omor, mărturie falsă, asociere cu răufăcători...

Ţopăia în jurul pilotului parcă vrând să-l aducă la exasperare. June Richmond nu spunea nimic, dar îl fixa cu o privire de gheaţă. Cu o încetineală calculată, căpitanul Diaz scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse pilotului.

— A semnat-o procurorul, zise el. Cred că aţi făcut bine că v-aţi pregătit bagajul.

John Rabelais citi mandatul de arestare. Complicitate la omucidere.

— Asta înseamnă o cauţiune în valoare de o sută de mii de dolari, cel puţin, dacă va fi aprobată, comentă poliţistul.

Ricochet Rabbit luă de la curea o pereche de cătuşe şi vru să apuce mâna lui John Rabelais, dar pilotul se smulse cu violenţă şi se răsuci ca o fiară sălbatică prinsă în capcană. Malko îl studia şi simţi că e gata să cedeze. Îl luă pe Diaz deoparte.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu el.

Poliţiştii se îndepărtară. Malko veni lângă bătrân şi îi căută privirea înspăimântată.

— Domnule Rabelais, câţi ani aveţi? îl întrebă Malko.

— Cincizeci şi şase. De ce?

— Credeţi ca merită să petreceţi zece sau doisprezece ani în închisoare la vârsta dumneavoastră? Ştiu că v-aţi întâlnit cu Miguel Cuevas de când am vorbit noi. Spuneţi-mi unde se află, iar eu vă ajut. Aseară au murit patru oameni.

— Vă jur că nu ştiu, zise pilotul cu voce pierită.

Îşi şterse fruntea. Era vrednic de milă. Avea privirile îngrozite. Apoi spuse în şoaptă:

— Trebuia să vin, dar m-am răzgândit în ultima clipă.

Malko se uita la el cu atenţie.

— Vreţi să spuneţi că ne-ar fi împuşcat pe amândoi?

Bărbatul tăcu. O barcă cu motor hurui în lagună, în spatele lor. Malko înţelegea emoţia pilotului. Miguel Cuevas ar fi împuşcat doi iepuri dintr-o dată. Acum înţelegea de ce îşi făcuse bagajul. Pilotul fusese nevoit să asculte instrucţiunile...

— Voiaţi să fugiţi, nu-i aşa? Ca să nu vă găsească Miguel Cuevas.

John Rabelais aprobă din cap.

— Oricum vă va găsi, spuse Malko, şi vă va ucide cum a vrut s-o facă aseară. V-a spus să vă duceţi la întâlnirea cu mine cu orice preţ. Cum l-aţi găsit?

John Rabelais nu deschise gura, însă teama din priviri era grăitoare. Parcă îmbătrânise cu zece ani. Deodată rosti cu o voce de nerecunoscut:

— Ascultaţi-mă, vreau din tot sufletul să vă ajut. Dar cu o condiţie.

— Care?

— Mă vor prinde. Atât timp cât ticălosul ăsta rămâne în viaţă. *My God.* Omorâţi-l odată!

Umerii se încovoiară şi părea terminat.

— Cred că se poate, spuse Malko. Se va aranja. Vorbesc eu cu căpitanul Diaz.

— Există o fată care ştie mai multe lucruri despre Miguel Cuevas, spuse pilotul dintr-o suflare. Ea îl urăşte, dar pe mine mă iubeşte că o mai plimb din când în când cu avionul. Este Jackie bahameza.

— Unde putem s-o găsim?

— Locuieşte cu un tip în Palm Island. Pe Palm Avenue. 68. Nu-i ştiu numărul de telefon, dar iese în fiecare zi pe la amiază.

— Cu ce se ocupă?

John Rabelais îi aruncă o privire plictisită.

— Târfă, bineînţeles. Dar este superbă. Dacă cineva poate să vă ducă la Miguel Cuevas, atunci să ştiţi că ea este.

Capitolul VIII

Un mic hidroavion era garat în grădina din faţa unei pante care dădea direct în Golful Biscaya, redus în acest loc doar la un canal între Palm Island şi General Douglas Macarthur Causeway. În spatele unei perdele de vegetaţie tropicală, se ghicea carcasa unui Rolls alb şi geamurile mari ale unei vile lungi şi plate. Se pare că Jackie bahameza trăia bine. Lângă rampa hidroavionului se găsea un ponton de care era ancorat un iaht mare, lung de şaizeci de picioare. Pontonul avea numărul 68. Palm Island era mică şi adăpostea vreo treizeci de vile luxoase, legate de Causeway printr-un podeţ ca în desenele animate. Golful Biscaya cuprindea vreo douăsprezece insuliţe transformate într-un „ghetou” de lux.

Malko o luă pe podeţ. Palm Island avea un singur bulevard care o traversa pe toată lungimea ei, denumit Palm Avenue. Opri în faţa numărului 68. Un hăţiş de hibiscuşi şi de bambuşi ascundeau grădina, dar o Sevilla albă decapotabilă era parcată pe aleea principală. Nu era nicio urmă de îndoială asupra

proprietarei. Căci pe plăcuţa de metal era scris: JACKIE. El opri maşina puţin mai departe. Ceasul Seiko indica ora unsprezece şi jumătate.

După cinci minute, uşa vilei se deschise, iar în prag apăru o fată într-o rochie portocalie. Malko se dădu jos din maşină şi o zări pe tânăra cu mersul legănat, care avea părul negru cu breton, pantofi albi din plastic şi nişte picioare lungi de culoarea cafelei cu lapte. Purta ochelari negri şi mari, deci nu îi vedea faţa. Ci numai gura. Dată cu ruj la fel de portocaliu ca şi rochia, în ciuda distanţei, părea enormă. Malko se ivi în momentul în care ea deschidea portiera decapotabilei. Se întoarse şi ţipă:

— *Hei. You,* ce s-a...?

Fata îşi băgase deja mâna în geantă. În Miami, lumea era prudentă... Malko o asigură cu un zâmbet şi câteva cuvinte:

— M-a trimis John Rabelais. *I wanna talk to you...*

Jackie se relaxă. Emana un soi de apatie senzuală, datorată de bună seamă faptului că era metisă. Pe degetul arătător scânteia un diamant imens de. Culoare roz, iar pieptul era semeţ şi orgolios. Aşa cum spusese John Rabelais, era o târfă superbă. Se întoarse cu faţa spre casă, cu un aer temător.

— Bine! Dar nu aici. Dacă mă vede matroana cu dumneavoastră, îşi va închipui cine ştie ce...

— Atunci, unde?

Ea se gândi repede şi buzele se deschiseră într-un surâs.

— Cunoaşteţi Key Biscaya? Este în fundul Parcului Bill Baggs State. Ne vedem acolo peste o oră.

Sevilla demară în trombă. Oare cum va reacţiona Jackie, când va afla ce doreşte de fapt Malko de la

ea?

*

Malko nu văzuse în viaţa lui o vegetaţie de o asemenea frumuseţe. Biscaya era insula situată cel mai în sud. În golf. Fiind împărţită în mod egal între un cartier rezidenţial şi un superb parc naţional. Malko rula cu viteză mică pe aleea centrală ce tăia două magnifice hăţişuri de arbori tropicali. Când ajunse în fundul parcului, vira la dreapta şi zări Sevilla albă oprită pe marginea aleii. Jackie bahameza, tolănită pe scaun, fuma privind ratonii care căutau mâncare în tomberoanele de gunoi. Când auzi maşina lui Malko, ea se întoarse. El opri în spatele maşinii ei şi îi adresă un zâmbet tulburător.

— Veniţi în maşina mea! E mai frumoasă.

El se urcă în Sevilla. Tânăra îşi puse picior peste picior, arătându-şi coapsele cafenii şi întrebă cu glas blând:

— Ce caută un bărbat ca dumneavoastră cu un ticălos bătrân ca John Rabelais?

— Credeam că vă place de el. Doar vă plimbă cu avionul...

Jackie îşi arătă dinţii într-un zâmbet feroce.

— *Motherfucker*[25]*.* Când mă ia, îmi plătesc drumul. Cu fundul meu. Din când în când, mă duc s-o văd pe maică-mea la Nassau. Ticălosul ăsta bătrân profită de mine şi i-o sug cât durează drumul... Asta se cheamă că mă plimbă?

Hotărât lucru, John Rabelais nu era deloc un gentleman. Jackie bahameza îi zâmbi şi mai tare.

25 Scârnăvia! (n. a.).

— Şi dumneavoastră vreţi să-mi oferiţi o plimbare cu avionul?

— Am văzut că aveţi un hidroavion, observă el.

— *Yeah!* Dar îl pilotează Ronald. În timpul războiului, a lucrat pe un portavion. Aşa mi-a spus. Dar este de vârsta lui... într-o bună zi, va cădea cu el... Sper să nu fiu cu el. La şaizeci şi doi de ani. Ar putea să se oprească. În fine! Ce doriţi de fapt?

Malko îi scoase cu blândeţe ochelarii de soare. Ochii ei căprui erau dulci şi plini de viaţă.

— Îl caut pe Miguel Cuevas, spuse el.

Privirea lui Jackie căpătă o tentă dură, iar colţurile gurii se lăsară.

— Ca să-i băgaţi o cange de spart gheaţă în burtă, cred.

— Nu sunteţi departe de adevăr, făcu Malko. John Rabelais mi-a spus că mă puteţi ajuta.

— O să-i smulg ouşoarele ticălosului ăluia! zise ea visătoare. Dar am o problemă. Nu ştiu unde este.

— De ce îi vreţi răul?

Fără un cuvânt, ea ridică rochia, arătându-şi slipul din dantelă albă. Pe coapsă avea o gaură, ca şi cum i-ar fi fost smulsă o bucată de carne. Îi luă mâna lui Malko şi o puse pe gaură.

— Asta mi-a făcut-o Miguelito acum trei ani. Încă nu eram cu Ronald Keller şi trăgeam mâţa de coadă. A fost o petrecere de neuitat. Dom Perignon şi atâta cocaină cât să-ţi pui şi în cap. Era un apartament frumos, plin cu statui de sfinţi...

— De sfinţi?

Şi-l imagina pe Miguel Cuevas în postura de predicator.

— Nu din cei adevăraţi, preciză Jackie bahameza.

Sunt nişte prostii. Rupe gâtul găinilor şi le bea sângele. Un ţicnit, într-o seară, am stat într-un pat mare cu Miguel şi cu iubita lui. Ea m-a agăţat promiţându-mi cinci sute de dolari. Trebuie să-mi plătesc chiria. Numai că este o problemă. Miguel are o sculă mare. Fabuloasă chiar, dar nu i se scoală. După o oră, aveam amigdalele cât cepele şi fără niciun rezultat. Era în aceeaşi stare. Atunci, i-am spus politicos s-o lăsăm pe altă dată, că poate apela oricând la serviciile mele. Dacă o ţineam aşa toată noaptea, mi se rupeau fălcile. Chiar dacă prietena lui se ocupa frumos de mine... A înnebunit de-a binelea. A luat o puşcă şi mi-a spus că îmi împrăştie creierii pe tavan dacă mă opresc.

Un raton traversă aleea şi sări pe capotă. În parc nu mai era nicio altă maşină, în afară de o maşinuţă utilitară închisă la culoare, oprită ceva mai încolo.

— Prietena lui i-a luat puşca, continuă Jackie. Atunci, m-a dat afară în şuturi şi n-am avut timp nici măcar să-mi iau lucrurile. Semnul pe care l-aţi văzut este de la vârful cizmei. Mi-a rupt femurul şi am stat două luni în spital. Nu mi-a trimis nici măcar o floare. Atunci l-am cunoscut pe pisoiaşul meu şi supt în al nouălea cer. Nu mai am nevoie de porcul ăla de John Rabelais ca să mă duc în vizită la mama. Curvarul ăla de Miguel este un tip extraordinar de periculos. Este un ucigaş.

— Ştiu, a încercat deja să mă omoare. Unde este acest apartament?

— S-a mutat de mult de acolo, zise Jackie zâmbindu-i. Faceţi afaceri cu el? Ştiu că vinde valize întregi cu cocaină.

— Nu chiar, spuse Malko evaziv. Prin urmare, nu

mă puteţi ajuta?

Ea trase un fum din ţigară, măsurându-l cu coada ochiului.

— Nenorocirea e că nu vă cunosc, spuse ea. Nu ştiu dacă pot să am încredere în dumneavoastră.

— Puteţi, zise Malko.

Ea puse picior peste picior, dezvăluind cu generozitate o porţiune din pântece. Ratonul sări de pe capotă şi fugi. Jackie bahameza se hotărî pe loc.

— La naiba! Nu întâlnesc în fiecare zi un tip care vrea să-i facă felul lui Miguel Cuevas! Fata cu care am stat în acelaşi pat în seara aceea, este cu Miguel de multă vreme. Când nu are vreo paradă de modă, o face pe gazda primitoare şi îi agaţă tipele cu care îl împarte.

— Unde pot să-l găsesc?

— Lucrează la *Mutiny Club,* în Coconut Grove.

— Cum o cheamă?

— Margarita Gomez. Este dominicană. Este îndrăgostită până peste cap de Miguel şi nu îl va trăda. Dar ştie unde stă...

— Excelent! spuse Malko.

— Dar să nu cumva să pomeniţi numele meu, îl imploră Jackie. Altfel, mă omoară.

— Jur.

— Ascultaţi-mă, spuse ea, dacă vreţi să luaţi legătura cu mine, sunaţi-mă dimineaţa, între zece şi unsprezece. Cereţi-o pe Lupe. Voi spune că este greşeală şi vă voi suna eu. Unde staţi?

— La *Fontainebleau,* camera 1542. Mă cheamă Malko.

Ea notă numărul pe o bucată de hârtie şi i-o dădu.

— Bine! Trebuie s-o întind.

Ea se aplecă şi îi întinse buzele, cu mâna pusă pe sex.

— Dacă îmi aduceţi ouăle ticălosului de Miguel Cuevas, vă voi oferi cea mai frumoasă felaţie din viaţa dumneavoastră, îi şopti ea la ureche.

*

Malko acceleră pe Rickembacker Causeway. Maşina din parc era în spatele lui. Evident că era un singur drum care ajungea la Miami. Trecu pe la ghişeul de plată şi vira la stânga pe South Miami Avenue, rulând către sud. Scăpă foarte repede de urmăritor. Poate că nici nu fusese...

Merse până la Silver Bluf, de-a lungul coastei. La trei mile mai încolo, un panou anunţa *City of Coconut Grove.*

Un trecător îi arătă unde se află *Mutiny Club.* Era o clădire din lemn situată chiar în port. Malko coborî din Toyota şi intră în clubul-restaurant. Avea o arhitectură futuristă, cu o superbă machetă a unei corăbii în hol, iar o însoţitoare vaporoasă veni spre el cu un zâmbet comercial pe buze şi cu un chip încântător.

— Aţi venit să luaţi masa de prânz?

— Nu, mă duc direct la bar.

— Pe aici.

Barul era decorat ca un pachebot. De jur-împrejur erau fotolii adânci din piele în care stăteau grupuleţe gălăgioase. Malko comandă un *daiquiri.* Cu siguranţă că era un local la modă. Pe ferestrele largi se vedeau vapoarele ancorate în port, iar cocotierii înalţi se legănau în bătaia vântului. Se

străduia să ghicească care dintre ele era Margarita Gomez.

Majoritatea fetelor erau brunete şi încântătoare. Îmbrăcate în rochii lungi mulate şi foarte decoltate, despicate până sus, însă cu o ţinută rezervată. Ele îndemnau clienţii fără ruşine să consume, ridicând paharele pe jumătate goale şi amestecându-se în discuţii... Când comandă cel de-al doilea *daiquiri,* Malko se aplecă spre barman:

— Margarita a sosit?

Acesta se uită în jur.

— Nu... Nu cred. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, nu. Cred că este superbă...

— Sigur. Nu aveţi cum să n-o recunoaşteţi. Are o rochie roşie ca sângele...

Restaurantul se umplea pentru masa de prânz. Malko mai aşteptă încă o jumătate de oră. Se pregătea să plece, când o siluetă îl atinse uşor. Zări cu coada ochiului o pată roşie şi întoarse capul. Exact la timp ca să vadă un spate zvelt şi un mijloc cambrat cu fese superbe. Părul îi mângâia spatele în timp ce mergea. Avea să o cunoască pe Margarita Gomez.

Fata se întoarse. Ar fi putut să rivalizeze cu orice stea mai mică de cinema. Avea o faţă ascuţită, o gură cărnoasă, nişte pomeţi înalţi, doi ochi mari şi migdalaţi, semn că avea şi ceva sânge indian în vene. Când trecu iarăşi pe lângă Malko, îi zâmbi automat. Inima începu să-i bată mai repede, însă ea îi surâse la fel şi altui client. Se întreba ce căuta o fată ca ea la *Mutiny Club.* La încheietura mâinii stângi strălucea o brăţară cu diamante şi rubine, pe care nu şi-o cumpărase în mod sigur din bacşişuri.

Mai bău puţin *daiquiri.* Oare Jackie bahameza îi spusese adevărul? înainta pe un teren minat. Dacă Margarita avea legături strânse cu Miguel Cuevas, nu avea niciun rost s-o atace direct... Cubanezul se aştepta la un atac şi probabil că era de două ori mai vigilent. Plăti băuturile şi plecă, simţindu-şi capul greu. În clipa în care deschidea uşa, auzi o voce de femeie:

— *Sir!*

Se întoarse şi o văzu pe Margarita Gomez zâmbindu-i.

— Aţi cerut o masă?

— Nu, spuse Malko, am venit doar să beau ceva.

— Ah da! Am crezut că e o greşeală. *Come again.*

Mai era şi o bună profesionistă pe deasupra. Afară, primii stropi de ploaie ai celei de-a treia furtuni din acea zi începeau să cadă peste căldura umedă. Se îndreptă spre Homicide Squad. Avea chef să vorbească despre Margarita Gomez cu căpitanul Diaz.

*

— Nu am auzit niciodată de această Margarita Gomez, zise Raúl Diaz, dar Miami e plin de fete ca ea. Voi încerca să mă informez. Este exact genul de femeie care îi place lui Miguel Cuevas. Vreţi s-o pun sub supraveghere?

— Încă nu, zise Malko. Mai întâi o să dau târcoale pe lângă casa ei. Dacă află că este urmărită, s-a terminat. Poate că mai avem puţin răgaz.

— Ar fi ceva să vă ducă la Miguel Cuevas, observă poliţistul. În oraşul ăsta se poate orice. În cazul ăsta,

veţi sta numai lângă telefon.

— Dar pe Jackie bahameza?

Faţa colonelului Diaz se lumină.

— Oh, pe ea o cunosc! O târfuliţă bună care şi-a făcut veacul la cazinoul din Newport din Bahamas. După aceea, s-a mutat aici în timpul sezonului. Cu ea nu sunt probleme. Şi ea îl excită pe un tip ca Miguel Cuevas. Se trage din evreii newyorkezi pripăşiţi aici de câteva generaţii...

— Sper că nu mi-a turnat gogoşi, oftă Malko. Dacă mâine dimineaţă nu sunt la hotel, să vă interesaţi ce mi s-a întâmplat.

— O.K.! zise căpitanul Diaz cu un zâmbet larg, o să ne uităm la tot ce pluteşte în Golful Biscaya.

Trase un sertar şi scoase un pistol automat de calibrul patruzeci şi cinci cu două încărcătoare.

— Luaţi-l. L-am găsit în camera lui Pablo. Este uşor de folosit.

Ca să nu-l jignească, Malko se abţinu să-i spună că avea deja pistolul lui extraplat. Dar bunăvoinţa nu trebuia descurajată...

— John Rabelais a refuzat să-l eliberăm pe cauţiune, continuă poliţistul. Se simte mai în siguranţă după gratii.

Malko stătea ca pe ghimpi. Oare unde ajunsese operaţiunea Swordfish? Dacă îl găsea pe Cuevas după ce îşi aranja afacerea cu castriştii. Direcţia Operaţiuni din cadrul CIA va fi extrem de afectată... Acum totul depindea de apetisanta Margarita Gomez. Ar da orice să se însereze mai repede. Ieşi, simţind pistolul atârnând greu la centură.

Capitolul IX

Miguel Cuevas înşurubă amortizorul pistolului Beretta de calibrul 28. Înfundă capătul în urechea lui Jackie bahameza şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi o pocnitură înfundată de mocheta albă foarte groasă. Jackie deschise gura şi slobozi un geamăt înăbuşit, se încovoie, apoi se destinse brusc, zguduită de câteva mişcări reflexe. Sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură murdărind cearceaful din satin de culoarea sidefului.

Glonţul pătrunzându-i direct în creier, aproape că încetă imediat să mai respire. Asasinul rămase nemişcat în întuneric, pândind uşa de la camera de alături. În afară de zumzetul uşor al climatizorului, se auzeau doar rarele maşini care mergeau pe General Douglas Macarthur Causeway. Miguel Cuevas mai aşteptă câteva secunde, ridică puţin capul victimei ca să se asigure că într-adevăr murise şi ieşi din încăpere. Când ajunse în antreu, deşurubă amortizorul şi îl puse în buzunar. În loc să iasă pe fereastra din bucătărie din care Faustino decupase cu abilitate o bucăţică, amintindu-şi de trecutul lui de hoţ, cubanezul ieşi pe uşă, apoi o închise cu grijă.

Faustino aştepta la douăzeci de metri mai încolo, la volanul unui Fleetwood lung, de culoare gri deschis, cu o cămaşă care crăpa pe burdihanul lui. Miguel Cuevas se lăsă greoi pe scaunul de lângă el şi zise cu un zâmbet larg:

— Ticăloasa aia a primit un glonţ direct în căpăţână.

Cubanezul burtos îi aruncă o privire plină de admiraţie, dar şi de spaimă totodată. Trebuia să fii Miguel Cuevas ca să ai tupeul şi îndrăzneala să intri

într-o casă din inima cartierului rezidenţial din Miami ca să te răzbuni pe cineva.

— Şi dacă s-a trezit şi celălalt? întrebă Faustino în timp ce demara.

— Tu ce crezi? făcu Miguel cu ironie în glas, în momentul în care Cadillac-ul se angaja pe podeţul ce ducea la Causeway, o maşină de poliţie de patrulă intra pe el, dar venind din sens invers. Faustino simţi cum i se duce tot sângele în picioare şi porni drept înainte. Virară la dreapta, iar cubanezul acceleră imediat. Maşina de poliţie dispăru în Palm Island. Miguel Cuevas nu se clintise din loc. Faustino se relaxă numai atunci când ajunseră în Miami. Această expediţie nebunească, hotărâtă, în clipa în care Miguel descoperise faptele, punându-şi adversarul sub urmărire, adică întâlnirea dintre cei doi, îl îngrozise chiar de la început. Din păcate, nu se putea discuta cu un om ca Miguel Cuevas... Acesta, vesel nevoie mare. Se juca cu pistolul cu care o omorâse pe Jackie bahameza.

— Mi-e foame, zise el. Hai să mergem la *Carretera.*

Faustino avu senzaţia că înghite un cub de gheaţă.

— Miguelito, gemu el, nu este prudent.

Miguel Cuevas luă foc într-o clipită. Apucă sceptrul înfăşurat în hârtia strălucitoare cu toate culorile curcubeului de care nu se despărţea niciodată şi îl flutură pe sub nasul lui Faustino.

— Nu poate să mi se întâmple nimic! Cu asta, posed cele şapte puteri ale zeului Shango! Vorbesc cu morţii şi ştiu ce îmi pregătesc duşmanii.

Starea lui de spirit se schimbase în câteva

secunde. Faustino tăcu. Îl obseda un gând. Făcuse bine că o redusese la tăcere pe bahameză. Numai că nu ştiau ce îi spusese bărbatului care îl căuta pe Miguel Cuevas! Bineînţeles că ea nu ştia unde locuieşte cubanezul, iar asta era cel mai important. Pentru prima oară de mulţi ani, cubanezul cel burtos nu prea se simţea în apele lui. Întotdeauna avusese o încredere imensă în talentele lui şi în norocul lui Miguel Cuevas. Cunoştea bine carenţele agenţiilor federale americane, chiar şi ale agenţilor din DEA. Cu toate astea, avea impresia că acum avea de-a face cu altceva mai nou şi mult mai periculos. Era la fel de îngrijorat când opri maşina în faţa restaurantului *La Carretera.*

— Du-te să vezi ce se întâmplă, spuse Miguel Cuevas. Te aştept aici.

Era totuşi prudent.

*

Ronald Keller nu mai putea de sete. Se ridică şi străbătu camera lui Jackie în picioarele goale. Avea oroare să doarmă cu cineva. Brusc, liniştea stranie îi dădu de bănuit. Se opri locului. „Oare putoarea asta profitase şi plecase peste noapte?” Se apropie de pat şi ghici silueta fetei care dormea. Liniştit, se duse la bucătărie, dar mirosul fad îl izbi în nas. Intrigat, aprinse lampa de pe noptieră. Fu de-ajuns să se uite o singură dată. Pata de sânge se întinsese în jurul capului fetei. O atinse pe umăr. Corpul era încă destul de călduţ. Aşadar, nu murise de mai mult de o oră. Începu să-i bată inima. Se duse la bar, luă o sticlă de *J and B,* îşi turnă o porţie zdravănă simplu

fără apă, pe care îl bău dintr-o răsuflare. Apoi rămase pe loc ascultând bătăile inimii şi aşteptând ca alcoolul să-şi facă efectul. Ronald Keller avusese o viaţă grea şi agitată, prin urmare, moartea nu îl speria. Însă îl obseda o întrebare: cine o omorâse şi de ce?

În fond, ştia puţine lucruri despre amanta lui. Erau împreună de doi ani, iar ea nu-i povestise nimic despre trecutul ei. Cu el, era blândă, plăcută şi mereu prezentă. De ce această execuţie atât de brutală? Un gând îl făcu să i se pună un nod în gât. Cel care îi omorâse prietena, putea foarte bine să-l împuşte şi pe el. Se duse în camera lui, luă un PPK[26] şi făcu ocolul casei. Îşi dădu seama cum intrase asasinul în casă, după geamul decupat.

Puse mâna pe telefon ca să cheme poliţia, dar se opri. Nu-i plăceau deloc aceste treburi. Se duse în camera lui şi începu să se îmbrace. În douăzeci de minute, îşi făcuse valiza. Deschise uşa ce dădea în grădină, înfipse cu o piuneză în barieră un bileţel pentru menajera care venea dimineaţa să facă curăţenie şi se duse la hidroavion. Un motoraş comanda troliul care permitea alunecarea uşoară spre canal. Îl porni, iar aparatul de zbor începu să coboare încetişor. Când ajunse pe apă, Ronald Keller sări pe un flotor, se urcă în carlingă şi porni motorul. Până să anunţe lista pasagerilor, luă poziţia pentru decolare, avertiză turnul de control din Miami şi porni.

Micul hidroavion se ridică deasupra localităţii şi se îndreptă spre est. Ronald Keller se gândi ce avea de făcut când va ajunge la Freeport în Bahamas. Asta

26 Pistol automat, (n. a.).

nu va schimba nimic pentru Jackie. O lăsa singură câteva zile. Dar avea o veşnicie în faţă. Luminile din Miami se pierdeau treptat în urma lui. Se aşeză mai bine în scaun şi mări viteza.

*

Miguel Cuevas ridică pistolul Beretta spre tavanul biroului şi trase într-o muscă. O rată, fireşte, dar goli tot încărcătorul. Enervat, aruncă arma pe canapea. Pereţii biroului erau plini de găuri făcute de gloanţe. Când se gândea, îi plăcea să tragă în perete.

Răsuci fotoliul şi examină cele cinci ecrane legate la camerele de luat vederi care supravegheau intrările. Proiectoarele de patru sute de waţi, fixate pe nişte stâlpi de opt metri înălţime luminau toată grădina ca ziua. Unul din cei şase dobermani lăsaţi liberi în fiecare seară trecu prin câmpul lui vizual. Chiar şi lui îi era frică să se apropie de ei. Erau nişte fiare. Masa decursese bine şi băuse o sticlă şi jumătate din vinul preferat. Se întoarse spre un panou din lemn de teck de deasupra biroului pe care era o plăcuţă din cupru: *Cocaine Cowboy's Heavy Equipment.*

Acolo erau două M 16, un AR 15, o carabină şi un Ingram. Avea cu ce să reziste şi unui asediu. Arăta arsenalul tuturor prietenilor sau oamenilor pe care voia să-i impresioneze. Brusc strigă în interfon:

— Faustino!

Simţea nevoia să vorbească. Cubanezul cel burtos veni cu ochii roşii de oboseală, cu o pulpă de pui în mână. Nu se opri din mâncat. Cartuşele goale răspândite peste tot nu îl tulburară deloc. Miguel

Cuevas îl luă din scurt:

— Peste unsprezece zile vom fi bogaţi, Faustino.

Cubanezul cel gras puse jos Beretta şi se aşeză.

— Am putea fi cu două zile mai devreme, Miguelito. Vaporul va sosi miercuri…

Ca să-l convingă, Faustino lăsă copanul din mână, se ridică, se duse lângă perete şi arătă un punctuleţ pe harta Caraibelor. Erau trei insuliţe situate în nordul Cubei, Anguila Cays, ca nişte gămălii de ac punctate pe hartă, situate la douăzeci şi cinci de mile de coastele cubaneze, ce aparţineau de Bahamas, dar care nu le mai dădea nicio atenţie.

— Lată, zise Miguel Cuevas, Cay Sal. *Margot* va ajunge aici în noaptea dinspre miercuri spre joi. Le-am dat oamenilor din DGI frecvenţele radio ca să poată urmări chiar la intrarea în Canalul Nicolas. Şalupele prietenilor noştri îl vor aştepta acolo. Imediat ce descărcă marfa, îi vor trimite un mesaj prin radio tipului din Miami. Te vei întâlni cu el şi vei lua banii…

Ochii lui Miguel Cuevas străluceau. Luă maşinal puţină cocaină dintr-o tabacheră şi inspiră puţin praf.

— Voi fi omul cel mai bogat din South Miami, spuse el împăunându-se.

Faustino se întoarse cu un aer nefericit.

— De ce să aşteptăm două zile, Miguelito?

— Uite-aşa, zise cubanezul mirat.

— Este un risc inutil, insistă Faustino.

— L-am consultat pe Shango, zise tranşant Miguel Cuevas, este ziua cea mai norocoasă şi nu o să mă răzgândesc.

Faustino închise ochii. Îl apucase ameţeala. Cinci

milioane de dolari. Lucra de luni. De zile la această afacere. Iar pentru o treabă atât de importantă, Miguel Cuevas se lăsa în totalitate în seama sfântului pe care îl venera. Tot el calculase ziua întâlnirii, cu ajutorul găinilor sacrificate... Miguel, care în realitate era foarte dur, în faţa lui se purta ca un copil fricos. Casa era plină cu statuile lui Shango şi cu amulete destinate să-l apere de toate relele.

Era prima oară când organiza o lovitură atât de importantă împreună cu DGI-ul cubanez. Serviciile speciale cubaneze îi vor – proteja vaporul chiar de la plecarea din Columbia şi vor asigura transferul. Pentru asta, cereau zece la sută din profit şi folosirea vaporului lui Miguel Cuevas ca să transporte două sute de tone de arme în Nicaragua, cu destinaţia finală în Labrador. Iar cubanezii nu vor fi acuzaţi că îi aprovizionează în mod deschis pe salvadorieni. În plus, toate 16 erau arme recuperate din Vietnam şi reexpediate în Cuba. În cazul unei interceptări, ceea ce era imposibil, acest lucru ar crea confuzii. Văzând privirea lui Faustino fixată asupra lui, Miguel Cuevas îl întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

— Cu tot ce se întâmplă în jur, ar fi mai bine să grăbim operaţiunea.

— Niciodată! strigă cubanezul. Niciodată!

Faustino îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Miguelito, începu el cu glas aproape tandru, nu vezi că ticăloşii ăştia sunt pe urmele tale? Aici, la San Juan, ce vor găsi ei astăzi, mâine?

Miguel Cuevas luă sceptrul şi îl agită pe sub nasul complicelui său.

— Nimic! Nu vor găsi nimic! Ai văzut ce a păţit

nenorocitul ăla de Johnny Trump? Şi Jackie? Ia spune-mi, tu mă vei trăda? Chiar tu?

Înspăimântat de această reacţie violentă, Faustino bătu în retragere. Când lua cocaină, Miguel devenea nebun.

— Bine, bine, zise el. Ne ducem, dar trebuie să fim foarte atenţi. Ştii bine că nu te las eu la greu.

Oricum nu avea de ales... Miguel îi aruncă o privire de dement.

— Vino să ne rugăm.

Faustino îl urmă tăcând mâlc. Se duseră în grădină. Din fericire, nu ploua şi era cald. La câţiva metri de casă, se înălţa un soi de altar cu două statui din lemn înalte de doi metri: erau zeii adoraţi de Miguel Cuevas: Shango, zeul războiului, şi Elegua, protectorul escrocilor. Le cumpărase cu bani grei, după ce fuseseră binecuvântate de „sfântul” lui, bărbatul care îl iniţiase şi îl convinsese în final că devenise un *babalawo,* adică un mare preot al acestei credinţe. Ceea ce îl făcea să creadă că era înzestrat cu puteri neobişnuite.

Alături se găsea un ţarc cu animale de toate felurile. Un cal, câţiva ţapi, porci, iepuri şi găini. Intră în ţarc şi prinse o găină neagră ca s-o pună la altar într-o mască de piatră, între cele două statui.

Faustino, care cunoştea ritualul, aprindea deja lumânările mari din ceară neagră. În acest timp. Miguel Cuevas ţinea pasărea de gât cu amândouă mâinile şi se ruga. După câteva minute, luă găina, o ridică spre cer pentru o ultimă incantaţie, apoi o apropie de faţă, îşi înfipse dinţii în gâtul ei şi muşcă.

Faustino întoarse capul în altă parte. Se săturase până peste cap de asemenea ceremonii care îi

făceau rău. Biata pasăre câteodată cotcodăcea în timp ce Miguel Cuevas se chinuia să-i rupă gâtul cu dinţii.

Până la urmă reuşi, iar capul găinii căzu pe sol, în timp ce corpul se agita în spasmele morţii. Cubanezul ridică spre cer găina decapitată, deschise gura şi bău sângele care se scurgea din gât. Când intrase cu faţa plină de sânge spre Faustino, acesta crezu că se află în faţa unui drac împieliţat.

— Te-ai liniştit acum? îl întrebă Cuevas. Am făcut ce trebuia. Shango mi-a vorbit.

Faustino bâigui ceva şi se duse în grabă în bucătărie. În timp ce îşi turna o porţie zdravănă de rom alb, Miguel Cuevas înşeuă calul, îl scoase din ţarc şi începu să se plimbe prin grădină. Nu prea avea somn şi îşi petrecea majoritatea nopţilor învârtindu-se prin cameră, adormind abia în zori.

Lângă biroul lui îşi amenajase o cameră cu mobilă veche spaniolă din secolul al XV-lea, o masă de operaţii pentru sacrificări şi o statuie a Sfintei Barbara. Parcă era în plină epocă a Inchiziţiei. Faustino se hotărî să meargă la culcare, după ce se mai liniştise puţin. Când ieşi din bucătărie, se împiedică de un hârdău şi fu cât pe ce să cadă. Alte fantezii de ale lui Miguel Cuevas. În hârdău se afla un telefon pus pe un amestec de nisip cu sânge de ţap, presărat cu diferite amulete, cu broaşte râioase uscate şi cu căpăţâni de găină. După părerea duhovnicului lui Cuevas, un telefon „protejat” în acest mod nu mai putea fi ascultat...

Faustino nu era ferm convins de acest lucru, de aceea folosea cabinele telefonice. Cubanezul cel gras aruncă o privire pe monitoarele de control.

Totul era liniştit. Casa era situată într-un cartier rezidenţial în care vecinii nu-şi făceau griji unii în privinţa celorlalţi. Toţi îşi vedeau de trebuirile lor. Era în apropiere de Expressway 826, ce străbătea Miami de la nord la sud, care putea fi un drum extrem de preţios în cazul unei fugi în mare grabă.

*

Pentru a mia oară, Malko formă numărul lui Jackie, bahameza. Nu răspundea. Nedumerit, se hotărî să se ducă în Palm Island: dar până străbătu tot Miami ca să ajungă pe General MacArthur Causeway, murea de nerăbdare. Când aruncă o privire în partea cealaltă a canalului, văzu imediat că hidroavionul lipsea. Acest lucru explica liniştea din casă. Se întoarse dezamăgit la Homicide Squad. La sediul DEA avea loc o şedinţă, iar căpitanul Diaz îşi propusese să-l aducă şi pe el. Dar de ce nu îl anunţase Jackie că pleacă?

*

Ricochet Rabbit îşi arătă dinţii de iepure într-un zâmbet plin de încântare când îl văzu pe Malko.

— Este ciudat că de douăzeci şi patru de ore n-am mai găsit niciun cadavru plutind pe canale...

Un bărbat îmbrăcat cu multă grijă stătea lângă responsabilul local al DEA. Era John Fox. Malko fu surprins. Se întâlnise de multe ori cu el la Langley. Era însărcinatul acestei misiuni al directorului general, un prieten personal al vicepreşedintelui Bush, fostul şef al Companiei.

Era prezentă şi Gail Hunter, îmbrăcată în civil, cu un taior aşezat care, pe ea, arăta provocator. Mai era şi căpitanul Raúl Diaz. Niciunul dintre ei nu era prea vesel. Brent Hammock, şeful DEA, luă cuvântul:

— Vă aşteptam. Domnul Fox a sosit în dimineaţa asta de la Washington ca să pună la punct operaţiunea Swordfish. Dar după cum ştiţi, treburile nu merg chiar atât de bine.

— Eu mă angajez să-l găsesc, zise Malko, însă, dacă DEA nu a reuşit ani de zile, acest lucru dovedeşte că nu este uşor. Faptul că Miguel Cuevas a încercat să mă elimine înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

— Timpul ne presează, observă John Fox. După informaţiile noastre, încărcătura de arme trebuie să ajungă în Nicaragua peste cincisprezece zile. Ori. Noi nu ştim nimic despre operaţiune.

— Margarita Gomez, gazda de la *Muntiny Club,* care este amanta lui Miguel Cuevas, ar trebui să ne ducă direct la el, repetă Malko, dar acest lucru poate să ne ia ceva timp. Dacă folosim ancheta clasică, pe lângă angajaţii ei sau pe lângă colegi, s-ar putea să se sperie şi să rupă pentru un timp legătura cu Cuevas. Aşadar, trebuie să mergem în vârful picioarelor. Chiar şi filajul neîntrerupt poate deveni periculos, încă nu am aflat unde locuieşte.

Căpitanul Diaz interveni.

— Poate că ar trebui s-o revedeţi pe informatoarea dumneavoastră Jackie, bahameza şi s-o grăbiţi mai mult.

— Este o idee, recunoscu Malko, numai că lipseşte de acasă.

Îi relată despre dispariţia hidroavionului. Din

fericire, îşi notase numărul de înmatriculare când venise prima dată în Palm Island.

— Vom încerca s-o găsim, zise Diaz. Că veni vorba, sunt obligat să-i dau drumul lui John Rabelais. Procurorul a refuzat să-l inculpeze. Încă un eşec.

Ricochet Rabbit scoase un şir de cuvinte încâlcite, de unde reieşea că era gata să-şi împrumute „logodnica" lui Malko ca să dea o raită pe la *Mutiny Club*, până se ivea ceva mai bun. Toată lumea căzu de acord. Malko avu impresia că Gail Hunter ar fi vrut să fie ea aleasa. Şeful DEA luă numărul hidroavionului, iar Malko plecă în compania căpitanului Diaz.

— Mă tot măcină un gând, zise acesta din urmă. Dar nu vă voi spune nimic decât după ce punem totul la punct.

Intrară pe Freeway 286 ce mergea de-a lungul aeroportului din Miami. Timpul îi presa îngrozitor. Tocmai traversau Miami River, când auziră pârâituri în aparatul de radio din maşină. Erau cei de la sediul DEA. Secretara lui Brent Hammock anunţă:

— Hidroavionul lui Ronald Keller a, decolat azi-dimineaţă la ora patru fără douăzeci şi cinci, cu destinaţia Freeport. Bahamas, l-a spus turnului de control că era singur la bord.

Căpitanul Diaz zâmbi cu toată gura.

— Vă puteţi vizita „logodnica", spuse el.

După cinci minute. Malko formă numărul lui Jackie, bahameza din biroul poliţistului. Dar soneria se auzea în gol. Căpitanul Diaz se uita la el îngrijorat. În fine, privirile lor se întâlniră.

— Cred că o să mergem până acolo, spuse, poliţistul.

Luă din sertar Colţul 45 şi îl strecură la centură.

*

Sevilla albă înmatriculată *Jackie* era în garaj. Căpitanul Diaz şi Malko intrară în grădină. Văzură biletul prins cu o piuneză în uşă. *Suntem plecaţi, nu mai veniţi la curăţenie.* Înconjurând casa, căpitanul Diaz se opri în faţa geamului decupat de la bucătărie. Fluieră.

În acel moment, în spatele maşinii lui, opri una de poliţie. Din ea coborî un agent în uniformă care îi întrebă ce se întâmplă. Căpitanul Diaz îi arătă insigna şi spărtura din geam.

— Aici a fost o spargere, zise acesta. Puteţi să verificaţi dacă cineva a observat ceva neobişnuit în ultimele douăzeci şi patru de ore?

Poliţistul se duse în goană la maşină. Diaz băgă mâna prin spărtură şi ridică fereastra. După câteva clipe, intrară amândoi în bucătărie. Totul părea la locul lui şi era ordine. Diaz luă totuşi pistolul în mână. Străbătură holul, zăriră o uşă întredeschisă şi o împinseră. Imediat un miros dulce-acrişor le înţepă nările. Malko găsi întrerupătorul.

Pata întunecată din jurul capului lui Jackie, bahameza. Semăna cu o aureolă. Căpitanul Diaz se aplecă peste cadavru.

— Un glonţ în ureche, spuse el.

— Ca şi fata din San Juan, observă Malko.

Se priviră. Existau puţine dubii în privinţa vinovatului.

— Aş dori tare mult să vorbesc cu Ronald Keller, spuse poliţistul. Este ciudat că a plecat astă-noapte.

Fata a fost ucisă de curând. Voi anunţa poliţia din Freeport. Sper să coopereze cu noi.

Malko nu-şi putea desprinde privirea de ia figura împietrită a metisei. Ce îngrozitor! Miguel Cuevas era o fiară sălbatică, de o incredibilă îndrăzneală. Venise să le împuşte informatoarea chiar sub nasul lor. Malko ardea de nerăbdare să afle ce se petrecuse cu adevărat.

De data asta ieşiră pe uşă. După răcoarea dată de climatizor, zăpuşeala îi izbise direct în faţă, ca o pătură fierbinte şi umedă. Celălalt poliţist coborî din maşină neliniştit.

— Căpitane, una dintre patrulele noastre a zărit noaptea trecută o maşină care ieşea de aici. Pe la unu şi jumătate dimineaţa. (Citi de pe o bucăţică de hârtie). Un Cadillac Fleetwood gri-deschis, cu numărul RRL 992.

— *Holy shit!* înjură căpitanul Diaz, găseşte-mi numaidecât proprietarul maşinii.

Malko simţi cum i se umflă pieptul de bucurie. Pe harta cenuşie era adresa proprietarului. De data asta, s-ar putea să pună mâna pe Miguel Cuevas.

Capitolul X

Radioul pârâia încetişor în maşina de patrulă a poliţiei. Căpitanul Diaz fuma cu nervozitate un trabuc infect. În fine, se auzi o voce care anunţă:

— Vehiculul RRL 992 este al lui Miguel Velasquez, domiciliat în 7260 South West 134 Terrace.

— Am plecat, anunţă Diaz în timp ce ocolea maşina.

Competă sirena, puse în funcţiune girofarul şi

porni ca din puşcă. În timp ce conducea, dădea ordine prin radio. Adresa indicată se găsea în vestul oraşului Miami, mult după Miami Airport. Le trebuiră douăzeci şi cinci de minute. Malko ardea de nerăbdare. Se rătăciră, se întoarseră şi ajunseră în sfârşit pe un drum unde erau puţine construcţii: South West Terrace. Malko verifică numerele: 7184, 7210, 7246... Un teren viran, apoi 7288...

Se întoarseră şi verificară din nou. La numărul 7260 era un teren viran. Veniră trei maşini în acelaşi timp, două ale DEA şi una aparţinând de Homicide Squad. Mai verificară încă o dată numărul prin radio, dar în zadar.

— Spurcăciunea! mârâi căpitanul Diaz. Ne-a dus încă o dată de nas.

Se întoarseră în tăcere. Nu scoaseră niciun cuvânt până în parcarea poliţiei. Atunci Diaz spuse:

— Cred că în seara asta ar trebui să vă duceţi cu Ingrid la *Mutiny Club.* Am cerut să fie ascultat telefonul lui John Rabelais. Mâine dimineaţă, vom face bilanţul.

*

Rochia roşie a Mărgăritei Gomez atrăgea privirile în mod irezistibil. Primul bărbat care intra în *Mutiny Club,* se repezea direct la ea, nebăgându-le în seamă pe celelalte animatoare. Aşa că se fâţâia tot timpul peste tot. Ingrid o urmărea cu privirea, invidioasă la culme. Oftă:

— Mi-ar plăcea să fiu înaltă ca ea!

Cu un metru cincizeci al ei, părea mai degrabă îndesată, iar strălucirea ochilor negri ascundea

multe secrete. Au fost conduşi lângă un şemineu fals, cu faţa către port. Malko întrebă ce serveau în seara asta. Miguel Cuevas nu era chiar nebun. Chiar dacă era topit după animatoare, nu îndrăznea să vină aici. Doar nu era în Little Havana.

Seara se lungea după o masă fără surprize. Bine că acest local se închidea devreme. Încă nu era miezul nopţii, dar salonul se golise aproape în întregime. Animatoarele discutau lângă casă. Malko o văzu pe Margarita ducându-se la vestiare. Se grăbi să plătească şi se duseră la maşină. Parcuseră douăzeci de metri, apoi se opri sub un imens smochin indian. Era doar un drum care ajungea în South Bay Shore Drive. O lăsă pe Ingrid în maşină, se întoarse şi intră în parchingul angajaţilor din spatele restaurantului. Nu aşteptă prea mult, că o şi văzu pe Margarita Gomez, îmbrăcată în jeanşi, urcându-se într-un Fairmont galben.

Malko alergă la maşină. Fairmont-ul îi depăşi, apoi o luă la stânga pe South Bay Shore Drive. El urmări maşina la o distanţă apreciabilă. După ce parcurseră o milă, ajunseră la Coral Gables. Margarita vira la dreapta şi opri în faţa unei clădiri cu douăzeci de etaje. Malko zări o plăcuţă din cupru pe care scria: Viscaya North Condominium.

După ce intră, el se duse să verifice cutiile de scrisori. Margarita Gomez locuia la 9-F. Malko se hotărî să verifice numele celorlalţi locatari ai imobilului şi se duse la maşină. Ingrid părea ameţită de atâtea pahare cu *daiquiri*, care constituiau porţia ei obişnuită.

— O să mai aşteptăm puţin, îi propuse el.

Ea aţipi ghemuită pe scaun. Şi lui Malko îi era greu

să-şi ţină ochii deschişi. Spera în sinea lui ca Margarita Gomez să iasă din nou... Ingrid se agită în somn, iar capul îi ateriză în poală. Nu se mişcă să nu o trezească. Brusc, simţi mâna tinerei columbiene prinzându-i coapsa lui Malko.

Capul se deplasă şi îl apăsa pe burtă. Această poziţie neobişnuită sfârşi prin a-l aţâţa. Ingrid poseda probabil un mare radar personal sau avea somnul uşor. Căci degetele îl apucară brusc strângându-l prin ţesătura subţire.

El rămase nemişcat cu ochii la fereastra Mărgăritei Gomez, începu să-l maseze încetişor şi se gândi că Ingrid ori se trezise, ori era somnambulă. Zgomotul fermoarului tras foarte încet în jos tulbură liniştea. Ingrid mişcă uşurel capul ca să-l apuce pe Malko cu gura. Rămase aproape nemişcată, mulţumindu-se să se joace cu limba în jurul lui, să-l strângă cu abilitate, până când explodă cu un frison de plăcere. După aceea, ea se ridică zâmbindu-i puţin forţat.

— Asta îl va învăţa minte pe Eddie să nu mai strige în gura – mare că sunt o târfă şi că nu mă gândesc decât la regulat, zise ea cu şiretenie.

Malko îşi spuse că Margarita Gomez nu va mai ieşi din casă. Cel puţin ştia unde locuieşte şi descoperise farmecul ascuns al columbienei.

*

În camera de la *Fontainebleau* suna telefonul. Malko ieşi de sub duş.

— Domnul Linge?

Vocea era sacadată şi îngrozită. Îl recunoscu pe John Rabelais.

— Sunt eu, Malko.

— Sunt în faţa casei! strigă pilotul în receptor. Au venit să mă împuşte. Nu trebuia să-mi daţi drumul!

Malko simţi un val de adrenalină invadându-i arterele.

— Baricadaţi-vă în casă până sosim!

— Ba nu! îmi vor ucide toată familia! Ticălosule! Numai din cauza ta!

Îi trânti telefonul. Malko formă la repezeală numărul căpitanului Diaz. Poliţistul ţipă furios:

— L-am spus şerifului din Key Largo să-l pună sub pază! îl anunţ imediat.

— Mergem şi noi! Luaţi-o pe Autostrada 197. Apoi pe 27, iar după aceea pe 95 spre sud. Un poliţist pe motocicletă din Dade County vă va aştepta la intrarea pe Autostrada 836. Spuneţi-mi ce număr are maşina.

— Nu aveţi elicopter?

— Nu avem destul timp.

Malko se îmbrăcă într-o secundă şi se năpusti în garaj. Fierbea de furie. După douăzeci de minute, rulau în mare viteză pe US 1, făcându-şi drum cu sirena. O aversă bruscă de ploaie nu îi împiedică să meargă cu viteză.

Oamenii căpitanului Diaz erau undeva departe în faţa lor, fiindcă plecaseră primii. Drumul mergea printre două terenuri mlăştinoase. Căldura era toropitoare. După ce parcurseră treizeci de kilometri, zăriră girofarurile care clipeau în mijlocul şoselei şi câteva maşini de poliţie. Recunoscu Buick-ul roşu închiriat de Ricochet Rabbit. Coborî şi se îndreptă spre grupul de poliţişti unde se afla şi căpitanul Diaz care privea un Mercedes albastru din

care se vedea numai partea de sus, restul fiind afundat în mlaştină.

— John Rabelais este înăuntru! îl anunţă Diaz. Când şeriful din Key Largo a ajuns la el, plecase deja.

— Dar Miguel Cuevas?

— Nici urmă de el. Cred că s-a întors şi a luat-o pe podul cu plată, apoi spre est.

Geamurile Mercedes-ului erau ciuruite de gloanţe. Fusese depăşit de o maşină care trăsese o rafală de mitralieră în trecere. Se distingea vag corpul şoferului prăbuşit peste volan.

— Mai trăieşte? întrebă Malko.

— Se pare că nu, zise Diaz, dar nu ne putem duce să vedem. Sunt nisipuri mişcătoare. Am cerut utilaje. De altfel, au şi sosit.

O imensă macara rulantă se apropia, precedată de poliţişti pe motociclete. Până să o monteze, Mercedesul se mai afundă puţin. În fine, reuşiră să introducă nişte gheare sub caroserie, iar Mercedesul fu smuls încetişor din mlaştină. Macaraua îl puse uşurel pe şosea. Căpitanul Diaz deschise portiera.

La început crezură că John Rabelais era mort. Faţa era acoperită de sânge, care îi curgea pe bărbie şi pe cămaşă. Scoaseră trupul şi îl întinseră în mijlocul drumului. Un infirmier îngenunche lângă el şi îi ridică capul.

— Ma respiră.

Trebuia îngrijit pe loc. Îi puseră o pernă sub cap. Pierduse mult sânge prin rana din abdomen, mare cât pumnul. Îl împuşcaseră cu o mitralieră. Infirmierul îl luă pe Diaz deoparte.

— Nu va rezista mult timp.

— Poate să vorbească?

Când îi făcură cea de-a doua injecţie, John Rabelais deschise ochii deja împăienjeniţi. Nu recunoscu pe nimeni. Malko se aplecă deasupra lui.

— Unde este Cuevas?

— Nu ştiu.

Sudoarea îi picura pe frunte. Era pământiu la faţă, nările lipite, iar privirea pierdută. Malko insistă:

— Ajutaţi-ne.

Infirmierul îi mai făcu o injecţie. Huruitul unui elicopter se auzi peste puţin timp. John Rabelais deschise iar ochii şi murmură.

— Ştie Carino. El…

Icni o dată, apoi muri în momentul în care elicopterul se aşeza pe drum. Pe cele două părţi ale şoselei se întindeau două şiruri de maşini. Malko fixă profilul de vultur al mortului. Dacă John Rabelais ar fi vorbit imediat, acum ar fi fost în viaţă. Supravieţuirea acestui „cocaine cowboy” se datora numai acestor trei elemente: o extraordinară îndrăzneală, o cruzime fără margini şi faptului că avea tone de dolari.

— Vă spune ceva numele de Carino? îi întrebă Malko pe căpitanul Diaz şi pe Ricochet Rabbit.

Cei doi clătinară din cap.

— Absolut nimic! Poate să fie un nume, un prenume sau chiar o poreclă. Pe aici trăiesc aproape o jumătate de milion de cubanezi.

— Să ne întoarcem la birou, propuse căpitanul Diaz, trebuie să ne consultăm.

*

Malko privi pereţii din biroul lui Diaz acoperiţi în întregime de diplome care mai de care mai măgulitoare. Urmase toate cursurile posibile ale DEA ca să se familiarizeze cu problemele în materie de droguri. Se întorseseră dezgustaţi şi frânţi de oboseală. O dată în plus, Miguel Cuevas îşi bătuse joc de ei. Ricochet Rabbit intră în birou cu un teanc de documente în braţe.

— Aici sunt toţi proprietarii şi locatarii din Viscaya North pe care i-a descoperit Malko. Anunţă el. L-am confruntat cu fişierele din calculator. N-am găsit nimic!

Căpitanul Diaz şi Malko se uitară pe listă. Brusc, privirea lui Malko se opri asupra unui nume: Alfonso Carino. Se uită la numărul apartamentului al cărui proprietar era: 9-F. Cel în care locuia Margarita Gomez, amanta lui Miguel Cuevas! Căpitanul Diaz observase şi el. Mârâi de bucurie:

— Iată-l pe Carino!

Ricochet Rabbit ţopăi ca un copil şi se lovi peste frunte:

— Cred că este un tip cu numele ăsta care are un magazin de „senteria” pe 9th Avenue, în apropiere de Anderson Park. Un infirm.

Se priviră: totul se lega. Miguel Cuevas era un adept înverşunat al acestei credinţe. Nu mira pe nimeni dacă foloseşte un *sentero* drept complice.

— Avem tot interesul să ne ducem acolo cu cea mai mare grijă, să nu ne simtă, îi sfătui Malko. Altminteri, acest Alfonso Carino va pecetlui soarta celorlalţi informatori activi. Dacă îl anunţă pe Cuevas din loialitate, este sinucidere curată. Nu reprezintă decât nişte „sonerii de alarmă”.

Ricochet Rabbit contemplă fotografia superbului Mercedes albastru şi spuse:

— Asta este o sonerie de alarmă extrem de costisitoare.

*

Magazinul lui Alfonso Carino se găsea între un *liquor store* plin cu tequila şi un service, chiar în centrul cartierului Little Havana. Aici, toate firmele erau în spaniolă. Malko parcase maşina la un bloc mai încolo. Ricochet Rabbit şi June îi asigurau protecţia din Buick-ul roşu.

Nu era nicio inscripţie. La prima vedere, ai fi zis că era un magazin cu obiecte de cult. Câteva statui înalţe ocupau vitrina, printre alte lucruri bizare, rădăcini, cărţi, flacoane, totul pus în dezordine. Malko deschise uşa, apoi intră. Voia să înceapă vechiul joc de-a „capra şi tigrul”. Alfonso Carino era probabil „guru” lui Miguel Cuevas. Prin urmare, va afla de vizita lui Malko. Putea să acţioneze şi să comită o greşeală simţind că laţul se strânge în jurul lui. Acum Malko avea două piste: Alfonso Carino şi Margarita Gomez. Una dintre ele îl va duce la Miguel Cuevas. Totul era să ajungă la cubanez în timp util.

În magazin domnea un miros nedefinit. Malko se opri lângă o statuie înaltă care ar fi putut reprezenta un sfânt. Nu era nimeni prin preajmă. Un scârţâit uşor îl făcu să se întoarcă. Din spatele magazinului apăru un bărbat cu faţa emaciată dar cu nişte ochi extraordinari de vii.

— *Señor*?

Părea surprins să vadă un străin în magazinul lui.

Malko îi zâmbi.

— Treceam prin faţa vitrinei şi am fost curios. Ce vindeţi, de fapt?

Cubanezul îl privi lung, ca să fie sigur că nu îşi bătea joc de el, apoi îi replică cu voce calmă, în engleză, cu un pregnant accent spaniol, manevrând în acelaşi timp scaunul cu rotile:

— Eu nu vând nimic.

— Cum aşa? zise Malko uimit.

— Eu le dau. Oamenii îmi fac donaţii, fiecare după posibilităţi. Este vorba despre obiecte de cult. Dar văd că nu vă pricepeţi... Este un amestec de tradiţii cubaneze cu religia catolică.

— Inclusiv magia neagră?

Infirmul ridică din sprâncene şi se dădu înapoi cu scaunul cu rotile. Îl corectă cu voce seacă:

— Nu vorbiţi prostii. Eu încerc să-i ajut pe oameni. Când cineva vrea sa cumpere o casă, de exemplu, îmi aduce puţin pământ, iar eu torn puţin sânge de găină pe el ca să aflu dacă acea persoană face o afacere bună...

— Deci, citiţi şi viitorul?

— Nu. Viitorul aparţine zeilor, spuse cubanezul.

Ochii negri ţintuiţi asupra lui Malko aveau o strălucire de jenă. Luă un soi de sceptru viu colorat şi i-l arătă infirmului.

— Ce este acesta?

Alfonso Carino îi zâmbi cu răceală.

— Un *palo.* Cel care deţine acest sceptru nu se teme de nimic, nici de duşmani, dacă a urmat liturghia adecvată. Este apărat de cei şapte zei.

Vorbea cu o convingere vădită, accentuând cuvintele. Malko îşi spuse că făcuse destul... De

altfel, infirmul îl împingea uşor către uşă, dar sigur.

— Am treabă, spuse el.

Malko nu mai insistă. Cubanezul îl urmări îndelung cu privirea, apoi se duse în spatele magazinului. Malko se simţi uşurat când ajunse în stradă... Ricochet Rabbit fuma nervos, la volanul Buick-ului roşu. Când îl văzu pe Malko îi adresă un zâmbet plin de îngrijorare.

— Am crezut că o să vă transforme într-o găină... De fiecare dată când un adept are de luat o hotărâre importantă, vine aici. Acesta îi taie gâtul unei găini sau unui ţap, dacă într-adevăr este ceva foarte important, şi îi spune ce are de făcut.

— Ce a păţit?

— L-a nimerit un glonţ rătăcit în coloana vertebrală, în urmă cu trei ani. În cursul unei discuţii între distribuitori. Nu s-a putut dovedi niciodată nimic, dar i-a ucis pe toţi aceia care au fost implicaţi în ceartă. Unul dintre ei a fost găsit cu un ţăruş înfipt în burtă şi cu o păpuşă plină cu ace, în buzunar. Altul s-a „sinucis” cu o puşcă în gură, dar s-a găsit şi la el o păpuşă din aceea.

— Această *senteria* este cu-adevărat importantă?

Ricochet Rabbit râse cu nervozitate. Scoase din buzunar un portvizit din care luă o amuletă confecţionată din corn şi i-o arătă lui Malko.

— Mi l-a dat mama. Zise el puţin stânjenit. M-a pus sa jur că nu mă voi despărţi niciodată de ea.

Ce pacoste! Malko intrase într-o lume ciudată. Poliţistul adăugă:

— Există cubanezi care nu-l vor denunţa niciodată pe Miguel Cuevas pentru că sunt convinşi că se va răzbuna şi după moarte.

— Dar dumneavoastră credeţi? îl întrebă Malko sufocându-se.

Ricochet Rabbit se făcu stacojiu, iar Malko avu impresia că e gata să-şi scuipe dinţii de iepure din gură, sub privirea ironică a lu June.

— Nu ştiu. Bâigui el. Sunt nişte chestii tulburătoare... Ei bine. Căpitanul Diaz vrea să vă vadă. Are noutăţi.

*

În sediul *Homicide Squad* era multă animaţie. Căpitanul Diaz bătea cu furie tastele unui calculator care îi refuza cu încăpăţânare şi cea mai mică informaţie... Repetă întrebarea, dar răspunsul era mereu acelaşi:

No concern[27] La sfârşit îi trase una tastaturii şi ridică privirea la musafiri.

— Porcăria asta nu merge deloc când este prea cald! Mă văd obligat să-l bag la frigider...

— Şi cu berea ce o să faceţi? întrebă Ricochet Rabbit.

— Nu-mi rămâne decât s-o beau, zise căpitanul Diaz.

În faţa unei soluţii atât de simple, figura detectivului se lumină. Diaz luă un aer misterios.

— Malko, am o surpriză pentru tine. La priveşte.

El se întoarse şi rămase cu gura căscată: Gail Hunter stătea în pragul uşii. Era de nerecunoscut. Îşi schimbase bluza kaki cu un body din mătase albă ce îi venea ca o mănuşă, cu un decolteu foarte adânc. Dedesubt, sânii abia se mişcau, atât erau de tari. În

27 Nu figurează, (n. a.).

talie era strânsă cu o curea lată din piele neagră şi o fustă scurtă crăpată în ambele părţi, care se oprea la o palmă deasupra genunchiului. În picioare avea nişte ciorapi din plasă negri şi pantofi cu tocuri de zece centimetri. Numai pieptănătura nu şi-o schimbase. Avea tot coada împletită la spate. Gail Hunter îl întrebă pe Malko cu glas dulce şi zâmbetul pe buze:

— Mă plăceţi?

— *Holy shit!* zise Ricochet Rabbit. Ce-a păţit?

Căpitanul Diaz zâmbi încântat, neluându-şi privirea de la sânii negresei.

— Am dat lovitura! Cunosc o cubaneză care lucrează la *Muntiny Club.* Am băut cu ea ca să aflu mai multe lucruri despre Margarita Gomez. Ea nu mi-a spus mare lucru, dar am aflat că una dintre fete s-a îmbolnăvit şi caută pe cineva care s-o înlocuiască. Atunci mi-a venit ideea să i-o propun pe Gail. Au acceptat-o imediat când au văzut cum e îmbrăcată. Eu i-am ales hainele.

— Căpitane, protestă negresa extrem de stânjenită.

— Începe în seara asta, zise Diaz. Va lucra cu Margarita Gomez...

— Superb, spuse Malko, dar prietena dumneavoastră nu va vorbi?

— Nu, este o prietenă din copilărie. Va jura că o cunoaşte pe Gail de multă vreme. O să-i fabrice o „legendă” cu un telefon „beton” şi cu tot ce urmează după asta... O să dureze câteva zile.

— Este periculos, observă Malko. Nu va putea să poarte armă.

— Ştiu, recunoscu Diaz, dar o voi păzi eu. DEA

este de acord. Trebuie să exploatăm tot ce avem.

— Speraţi că Margarita o va agăţa pentru Miguel Cuevas, întrebă Malko.

— *Right.* Ne va duce la el ca un peşte-pilot.

— Şi Alfonso Carino, *sentero?*

— Îl supraveghem. Dacă Miguel Cuevas se duce să-l lichideze, îl ridicăm!

Telefonul de pe birou se auzi sunând. Ridică receptorul şi răspunse:

— Să urce.

După ce închise, spuse:

— Este amantul lui Jackie, l-am chemat degrabă de la Freeport.

*

În sala cea mare nu mai erau decât un detectiv care bătea la maşină raportul cu două degete şi o superbă defectivă cu un hanorac galben pe care scria cu litere mari pe spate: *Police.* În schimb, biroul căpitanului Diaz era plin de fum. Ronald Keller, amantul lui Jackie bahameza, îşi aprindea ţigară de la ţigară, în timp ce îşi povestea versiunea asasinatului fetei. Declaraţia lui se potrivea perfect cu faptele.

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare Miguel Cuevas? întrebă Diaz.

— Nu. De ce mă întrebaţi? El a...?

— Avem toate motivele să credem acest lucru, zise Malko. Este un traficant de droguri extrem de periculos.

Ronald Keller clătină din cap.

— Jackie nu a fost o fată rea. Dacă aş putea să fac

ceva ca să o răzbun, aş face-o bucuros.

*

Malko mergea pe coridorul catifelat de la *Fontainebleau* ca să ajungă în camera lui. Zăpuşeala din anotimpul ploios îi tăia picioarele. Un potop de apă s-a abătut din nou peste Miami şi peste Dade County, înecând metropola într-o ceaţă călduţă. Gail Hunter plecase la *Mutiny Club,* iar bătrânul Ronald Keller, în Palm Island, pe când John Rabelais se odihnea într-unul din compartimentele fostului camion pentru hamburgeri, în faţa Morgii. Era ultima lui călătorie, fără încărcătura de marijuana.

De mânerul uşii atârna un pacheţel. Era o pungă de plastic. La început, crezu că era reclamă la un produs. Dar după ce îl deschise, rămase locului dezgustat.

În faţa lui era un cap de găină proaspăt tăiată. Sângele se mai scurgea încă din gât. În ochii păsării erau înfipte două ace.

Capitolul XI

Buick-ul roşu al lui Rocochet Rabbit fusese transformat în armură. Vestele antiglonţ erau aruncate pe bancheta din spate, iar în portbagaj erau arme ca să ţină piept unui asediu. Datorită staţiei de emisie-recepţie Motorola, detectivul era în legătură permanentă cu Homicide Squad şi cu DEA. Ca să nu aţipească, Malko asculta mesajele poliţiei. Îi spuse detectivului despre ciudata lui descoperire, iar cubanezul nu găsi acest fapt deloc ciudat...

— Ticălosul ăla v-a reperat şi încearcă să vă intimideze, spuse el. Oricum, e mai bine decât să vă bage un glonţ în cap, trebuie să recunoaşteţi. Dar nu-mi place acest lucru.

Nici lui Malko nu-i plăcea. Era unsprezece şi jumătate. O aşteptau pe Gail Hunter la ieşire după prima ei seară de muncă. Sosi o maşină, lumină de două ori cu farurile şi se opri în spatele Buick-uâui. Era un Datsun micuţ alb din care coborî Gail Hunter îmbrăcată în ţinuta ei de gazdă-animatoare.

— Totul este O.K.?

— Da, răspunse negresa.

Detectivul îi aruncă o privire lui Malko, apoi zise:

— Eu mă duc acasă, că altfel Ingrid iar îmi face o scenă. Femeia asta este ca vulcanul Krakatao, mereu în erupţie... îi aruncă o privire lui Malko.

— Vă deranjează, dacă vă conduce Gail?

— Deloc. Însă...

— Este în drumul meu, îl întrerupse imediat Gail Hunter, locuiesc în North Miami Beach. Urcaţi.

Maşina mirosea a parfum şi era atât de strâmtă, încât genunchii lor se atingeau. Fusta i se urcase mai sus de coapse, iar privirea lui Malko rătăci între picioarele fetei. Negresa părea foarte veselă.

— Ei, cum a fost? o întrebă el.

— Foarte bine, este o atmosferă tare ciudată. Clienţii au mulţi bani. Sunt prea mulţi ţipi care agaţă ca nebunii, mai ales când vine o fată nouă. (Scoase o bancnotă mototolită din corsaj.) Uitaţi-vă. Unul mi-a dat numărul de telefon pe hârtie de o sută de dolari. Chiar sub nasul nevesti-sii! Am impresia că majoritatea fetelor se culcă cu cei mai buni clienţi. Face parte din obligaţiile meseriei.

În fond, *Mutiny Club* era ca o familie numeroasă...

— Aţi văzut-o pe Margarita Gomez?

— Am vorbit puţin cu ea. L-am spus că am nevoie de bani şi i-am făcut complimente pentru frumuseţea ei. Am întrebat-o, de asemenea, dacă există vreo cale să-mi îmbunătăţesc salariul. După felul în care m-a privit, mi-am dat seama că mă plăcea. În vestiar m-a atins ca un bărbat. A avut un efect straniu. Vom vedea ce va fi...

— Meritaţi din plin ceva de băut. Spuse Malko. Înainte de a pleca, vă ofer un pahar la *Gaslight Club!*

*

Cei câţiva bărbaţi trecuţi de patruzeci şi cinci de primăveri, care frecventau *Gaslight,* clubul privat al hotelului *Fontainebleau.* Înghiţeau în sec uitându-se la picioarele lungi ale lui Gail Hunter. Nimeni n-ar fi ghicit că în spatele acestei fiinţe de vis se ascunde de fapt un ofiţer de poliţie.

— Haideţi să dansăm, îi propuse Malko.

Era un adevărat regal. Gail parcă nu ar fi avut niciun os, aşa era de suplă. Se ondula ca să-l atingă cu trupul superb, într-o mişcare incredibil de senzuală. La următorul *slow,* ea se lipi strâns de el, înfăşurându-se ca o liană neagră, strivindu-şi sânii grei şi fermi de pieptul lui. Ceea ce pentru o europeană ar fi însemnat un viol imediat, în ochii ei, probabil că acest lucru nu era decât un semn de simpatie şi de veselie. Malko se simţea ca un cimpanzeu în călduri. Gail îşi dădu seama şi se îndepărtă puţin, continuând să se legene ca şi cum ar fi vrut să-l provoace şi mai mult... Se înapoiară în

separeul lor ca să asculte o cântăreaţă negresă cu voce hârâită. Gail Hunter căscă.

— Obosită?

— Nu, zise ea, din cauza emoţiei. Chiar mi-a fost teamă să nu apară Miguel Cuevas.

— Nu ştie cine sunteţi…

— Nu, fireşte, dar mă întreb uneori dacă bărbatul ăsta nu e dracul gol! S-ar părea că este invulnerabil, că este protejat de nişte forţe oculte.

Erau totuşi în Miami anului 1982. Malko o luă de mână.

— Haideţi să facem o plimbare, sunteţi într-adevăr obosită.

Se duseră în grădinile de la *Fontainebleau.* Ca printr-o minune, ploaia încetase, răsărise luna – era lună plină – şi era foarte plăcut. Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Ce-ar fi să facem o baie?

Din cauză că Miami era foarte aproape de Golful Stream, apa era incredibil de caldă.

— Nu am costumul de baie. Spuse Gail. Am doar un body.

— Nici eu nu-l am, zise Malko, dar e întuneric. Haideţi.

Ea îl urmă râzând. Plaja era pustie, presărată cu zeci de şezlonguri adăpostite de micile baldachine. Malko îşi scoase cămaşa, iar Gail fusta mini, apoi ciorapii. Îşi dădu seama că bluza era un fel de costum de baie întreg, cu puţin picioruş strâns pe pulpe, din lastex. Se dezbrăcă puţin frustrat, rămânând doar în slip. Şi fugi în apă. Ea îl ajunse din urmă şi se aruncă în valuri oftând uşurată.

Înotară puţin, jucându-se cu valurile, apoi Malko o

prinse de mijloc şi o sărută. Ea îi răspunse la sărut şi îl lăsă să-i mângâie pieptul fascinant peste ţesătura body-ului. Era într-un fel chinul lui Tantal... După aceea, negresa ieşi din apă şi alergă spre un şezlong.

— Cum o să ne uscăm? îl întrebă ea.

Dar în loc să-i răspundă, Malko o împinse în spate, o culcă pe şezlong şi se aşeză peste ea.

— Uite aşa, spuse el.

Gurile se contopiră din nou. Însă body-ul îl cam stânjenea pe Malko. Acesta se gândi imediat la o modalitate plăcută ca să scape de inconvenient. Lăsându-se în jos, îndepărtă cu blândeţe lastexul bombat de sexul ei, iar gura se rătăci în blăniţa aspră şi creaţă. La început, Gail încercă să apropie picioarele, apoi, treptat, ca o floare care îşi deschide petalele, se re. Laxă cu un suspin de plăcere. Apăsă cu degetele ceafa lui Malko, ţinându-i capul lipit de ea. Deschise şi mai mult picioarele, se cambră şi veni în întâmpinarea mângâierii lui Malko. Excitat de această complicitate mută, el îşi concentră toate eforturile asupra punctului celui mai sensibil al tinerei cu o mişcare lentă şi circulară, care sfârşi încordându-se şi începând să tremure. Cum dinţii lui Malko o strânseră uşor, ea se arcui şi slobozi un ţipăt sălbatic, înfigându-şi unghiile în ceafa lui Malko.

Neputând să se mai abţină, el îşi întrerupse mângâierea şi – se afundă în ea cu toată puterea. Gail se mişca în ritmul lui. Însoţind fiecare elan cu un mârâit de plăcere. Îşi strecură mâinile sub fese ca să se ofere mai bine şi ridică picioarele. Malko îi simţea muşchii tari ai feselor. Ea îl strânse şi

murmură cu voce răguşită:

— *Come. Come!*

Când explodă în ea, mârâi gata să se înece. Până la urmă, body-ul ei, ce părea un obstacol de netrecut, se dovedise a fi un ingredient erotic în plus. Malko se retrase, iar ţesătura elastică pe care o dăduse la o parte, reveni la locul ei. După câteva clipe, Gail se ridică, îşi netezi body-ul şi îl privi pe Malko cu o expresie nedumerită.

— V-am dorit de când v-am văzut la *Holiday Inn*, dar mi-a fost teamă că drumurile noastre nu e vor intersecta niciodată. Nu-mi place să sâcâi oamenii.

— Cu fizicul dumneavoastră, sunt sigur că bărbaţii vă sâcâie, observă Malko.

Ea schiţă un surâs.

— Este adevărat, iar acest lucru m-a dezgustat. De la treisprezece ani, am acelaşi corp, iar bărbaţii îl râvnesc. Chiar şi unchiul meu... Mă lua prea des pe genunchii lui. De atunci, am luat obiceiul să mă satisfac singură. În definitiv, mi-e teamă de bărbaţi.

Era curios să auzi aceste cuvinte din gura unei fete atât de frumoase. Ea se îmbrăcă rapid, de parcă ar fi vrut să dea uitării ceea ce se întâmplase. Malko plecă de pe plajă regretând. Încă o experienţă divină. Înainte de a intra în hol, se sărutară îndelung şi cu mult drag.

— Sper că voi reuşi să realizez ceva la *Mutiny Club.* Zise ea.

— Să fiţi atentă.

— Sunt obişnuită cu pericolul, spuse ea zâmbind.

Malko o privi îndepărtându-se cu silueta-i somptuoasă. El însă nu era la fel de optimist ca tânăra negresă. Miguel, „cocaine cowboy”, se

simţea încolţit. Trebuia strâns lanţul în timp ce Gail încerca să se infiltreze. Încă o vizită la Alfonso Carino avea să-l perturbe, mai cu seamă dacă Malko îi aducea un cap de găină...

*

Magazinul lui *sentero* era închis. Malko încercă să intre, dar nu reuşi. Întrebă la staţia service, dar nici cei de aici nu îl văzuseră pe infirm. Nu avea un program fix. Malko se duse la Homicide Squad. Căpitanul Diaz îl aştepta cu adresa lui Carino.

— Ticălosul ăsta locuieşte la 6850 South West 68™ Court. Vreţi să daţi o raită pe acolo? Noi supraveghem casa.

Lui Malko îi trebui aproape o oră ca s-o găsească. Era un cartier de căsuţe sărăcăcioase, într-o zonă în care s-a construit puţin. South West 68 ™ Court era un drum neasfaltat, mergând pe lângă Florida East Coast Railway, cu solul înmuiat de furtuni, mărginit de pavilioane identice cu verandă şi cu zugrăveala scorojită.

Malko găsi uşor numărul 6850 şi opri în faţa casei. Alfonso Carino stătea pe verandă şi citea ziarul. Îl lăsă jos când Malko urcă cele câteva trepte din lemn şi îi aruncă o privire ostilă. În casă, un tinerel oacheş făcea curăţenie.

— Vă mai amintiţi de mine? îl întrebă Malko.

— Da, aţi fost la magazin.

Malko scoase din buzunar punga de plastic ce conţinea capul de găină şi îl puse în poala infirmului.

— V-am adus cadoul înapoi.

Spre marea lui uimire, Alfonso Carino trase un

ţipăt gâtuit şi aruncă cât colo punga de plastic ce ateriză într-un colţ al verandei. Se dădu înapoi cu scaunul cu rotile cu o expresie îngrozită. De parcă găina ar fi putut învia.

— Sunteţi nebun! Nu ştiţi ce faceţi!

Era într-adevăr speriat. Malko îl măsură din priviri.

— De ce aţi pus chestia asta la uşa mea? Este din partea prietenului dumitale Miguel Cuevas?

Sentero se uită la el cu ură.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Plecaţi de aici!

Malko bătu în retragere. Nu avea niciun rost să-l mai necăjească pe infirm. În momentul în care străbătea grădina, auzi un soi de geamăt în spatele lui. Se întoarse, dar nu zări decât o cutie veche aşezată pe iarbă. Vocea infirmului se auzi din nou:

— V-am spus să plecaţi!

Lui Malko i se păru că în vocea lui era un amestec de teamă şi furie. Se întoarse şi se apropie de cutie.

— N-o atingeţi! urlă cubanezul. Vă interzic!

Malko nu stătu pe gânduri. Apucă cutia cu ambele mâini şi o ridică. Era goală. Aşteptă. Din pământ ieşea, ca o sculptură suprarealistă, capul unui ţap negru cu ochii injectaţi de sânge şi cu limba atârnând. Era şi comic, şi înspăimântător totodată. Animalul gemea slab. Fusese îngropat de viu…

Un potop de înjurături în spaniolă îi ajunse la urechi. Cubanezul îl blestema gesticulând furios.

— Plecaţi! urlă el. Plecaţi, nu aveţi niciun drept! (Se întoarse spre casă şi îl strigă pe servitor.) Giulio! Adu-mi puşca!

Malko puse la loc cutia şi ieşi din curte. La urma urmei, nicio lege nu-i interzicea unui cetăţean

american să îngroape de viu un ţap în curtea lui. Poate că avusese o neînţelegere cu animalul. Se urcase în maşină, când Alfonso Carino veni la marginea verandei şi agită arma.

Malko plecă gânditor. Era a doua vizită la Alfonso Carino. Dar acesta nu se ascundea. Se pare că nici de Miguel Cuevas nu se temea, dar nici de poliţie. O furgonetă era parcată puţin mai departe de casa cubanezului. Erau fără îndoială oamenii lui Diaz. Cu siguranţă îl va interesa povestea ţapului.

*

Căpitanul Diaz era îngrijorat. Imediat ce Malko intră în biroul lui, îi întinse o vestă antiglonţ şi îi spuse pe tonul cel mai sever:

— Am o informaţie. Cuevas a încheiat un nou „contract” pentru dumneavoastră.

— Cine v-a spus?

Poliţistul făcu un gest evaziv.

— La cubanezi, totul se poate afla. De aceea a eşuat debarcarea în Golful Porcilor. Miguel Cuevas a făcut iarăşi apel la nişte *torpedos*[28] columbieni. Trebuie să ajungă astăzi în Miami, dacă nu cumva au şi ajuns. Cred că vă veţi simţi măgulit să aflaţi că pielea dumneavoastră valorează cinci sute de mii de dolari.

— Ştiţi cine sunt?

— Numai după numele adevărate, dar au paşapoarte false. Pot să intre în ţară prin Houston sau prin Los Angeles, apoi să vină direct aici. Numai doi dintre ei au treizeci de crime la activ, iar când

28 Ucigaşi, (n. a.).

călătoresc, o fac numai ca să ucidă. În New Jersey, au lichidat o familie întreagă... Asta dovedeşte că lui Miguel Cuevas îi este frică de dumneavoastră...

Malko avea o senzaţie ciudată. Cubanezul avea aerul că nu glumeşte deloc. Îşi puse vesta care ţinea îngrozitor de cald.

— Lipseşte casca, observă el.

Căpitanul Diaz rămase stană de piatră.

— Nu e cazul să glumiţi. Este cât se poate de grav...

Ricochet Rabbit intră la fel de dichisit, cu o privire veselă.

Căpitanul Diaz îl puse la curent cu ameninţarea ce plutea asupra lui Malko. Ricochet Rabbit îşi arătă dinţii de iepure. Era mai nervos ca de obicei.

— Este mâna acelui *sentero,* conchise Diaz, v-aţi apropiat prea tare de Cuevas. Într-adevăr, îi este frică. Vă sfătuiesc să-l păstraţi pe Eddie pe lângă dumneavoastră tot timpul. Nu am pe nimeni altcineva să vă dau. O s-o lăsăm şi pe Gail Hunter, dar va mai dura câteva zile. Până atunci, încercaţi să nu vă duceţi prea des în Little Havana.

— Ne-am putea duce să mâncăm de prânz la *Fontainebleau,* sugeră detectivul. Ne va însoţi şi Ingrid.

— De ce nu? acceptă Malko.

În maşină, Ricochet Rabbit se întorcea mereu spre el.

— Nu-i cunoaşteţi pe tipii ăştia! oftă el. Ultima oară când au fost în Miami, au urmărit o fată în supermagazin fiindcă se culcase cu amantul şefei lor. Au împuşcat-o pe ea şi încă patru trecători, apoi au fugit...

— Minunat.

Miami Beach era la fel de sinistru ca şi hotelurile pustii. Nici în holul de la *Fontainebleau* nu era nimeni. De-abia ajunsese, că se şi auzi strigat în difuzoare.

— Domnul Linge, la telefon.

Cabinele se aflau pe micul culoar din spatele lifturilor. Se îndreptă într-acolo. Apoi totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Un bărbat îl aştepta cu receptorul în mână. Când îl văzu pe Malko, închise şi duse repede mâna la curea.

În acelaşi timp, Ricochet Rabbit, care îl urmase pe Malko. Se ghemui şi duse mâna la ciorap. Trase fără să se ridice în picioare. Glonţul de calibrul 38 porni de jos în sus şi traversă falca ucigaşului, ieşind prin ceafă împreună cu nervul optic şi puţină materie cervicală. Columbianul se prăbuşi gemând.

Ricochet Rabbit îşi merita din plin porecla fiindcă era foarte rapid. Amândoi zăriră în acelaşi timp un bărbat care apăru pe scara rulantă ce ducea la piscină, ameninţându-i cu un AR 15.

Cei trei bărbaţi deschiseră focul aproape în acelaşi timp. Malko fusese primul, cu pistolul lui extraplat. Glonţul străpunse în viteză gâtul columbianului, perforându-i traheea şi artera, plus vertebrele cervicale. Rafala trasă cu AR 15 făcu ţăndări imensul policandru într-o ploaie de cristal. Apoi ucigaşul se prăbuşi pe mocheta roşie, terminat de gloanţele trase de Ricochet Rabbit. Un poliţist ce asigura paza hotelului *Fontainebleau* alerga spre ei scoţându-şi revolverul din toc. Ricochet Rabbit agită insigna de poliţist şi urlă:

— Homicid Squad!

Celalalt deschise focul. Puţinii clienţi, împietriţi de scurtul schimb de focuri, începură să alerge în toate părţile. Malko nu îşi închipuise că îl vor aştepta la *Fontainebleau.* Ricochet Rabbit scotoci buzunarele cadavrelor, luă trei pistoale şi câteva suluri de hârtii de câte o sută de dolari.

— Au fost plătiţi în avans, observă el.

Fusese ultima incantaţie funebră a columbienilor.

*

Malko nu dormise prea bine, ţinând tot timpul pistolul lângă el. Acum se aştepta la orice. Împuşcăturile mai trezisem puţin hotelul la viaţă. Din fericire, sezonul estival nu începuse... îşi petrecuse toată după-amiaza la Homicide Squad pentru formalităţi. Ucigaşii nu lăsaseră nicio urmă, bineînţeles. Veniseră cu o zi înainte din Atlanta direct de la Bogota, cu acte false şi cu arme cu seriile şterse. Erau acum noii muşterii pentru fostul camion de cărat hamburgeri... Telefonul sună. Era vocea căpitanului Diaz.

— Am o veste bună! îl anunţă el. Ieri, prietena noastră Margarita Gomez a invitat-o pe Gail la o „petrecere” pentru mâine seară, la unul dintre prietenii ei „de suflet”. Aşa i-a spus. Un miliardar cubanez.

Capcana funcţiona. Viitorul avea să dovedească foarte repede în favoarea cui. Silueta somptuoasă a lui Gail Hunter trecu prin faţa ochilor lui Malko şi i se strânse inima. Măcar de n-ar trimite-o şi pe ea la moarte.

Capitolul XII

Ultimii clienţi de la *Mutiny Club* începeau să plece, puţin mai târziu ca de obicei, căci era sâmbătă. Gail Hunter sorbea un *daiquiri* la *Treetop Bar* aşteptând-o pe Margarita Gomez să se schimbe. Alcoolul îi mai risipi puţin din teamă, tăcând să-i dispară nodul pe care îl simţea în gât. Îşi schimbase ţinuta de gazdă-animatoare cu o rochiţă foarte sexy dintr-un jerseu de mătase bej, care se confunda cu pielea. Legitimaţia şi arma de la DEA erau bine ascunse în maşină. Singura armă de apărare era protecţia asigurată de oamenii din Homicide Squad şi din DEA uniţi într-o amplă forţă botezată special pentru această ocazie „Centrac 26”.[29]

Margarita Gomez apăru în sfârşit cu două sticle de Moët et Chandon în braţe, strălucitoare, îmbrăcată într-o rochie albastru electric, despicată în toate părţile.

— Eşti în formă? o întrebă ea cu căldură pe Gail.

— Mă simt bine, răspunse aceasta, în timp ce îşi termina băutura. Sper să ne distrăm…

— Cu siguranţă! spuse dominicana cu un vădit entuziasm. Prietenul meu e un tip superb, foarte ciudat, plin de bani şi, în plus, are relaţii peste tot în lume. Asta ar putea să te ajute, întotdeauna ne distrăm la el. E super. Vino o clipă înainte să plecăm.

Puse jos sticlele de şampanie şi o antrenă pe Gail la toaleta doamnelor. Ajunsă aici, se sprijini de uşă. Scoase un portfard plin cu un praf alb şi îl puse sub nasul lui Gail.

29 Central Tracking Command, (n. a.).

— Prizează puţin. El mi l-a dat. Aşa, vom fi bine dispuse toată seara. Iar dacă ne vom regula, adăugă ea plesnind din limbă, va fi şi mai plăcut. Un adevărat foc de artificii.

Gail Hunter fu nevoită să prizeze puţină cocaină. Era prima oară când lua drog şi simţi ceva rece şi înţepător.

— Spune-mi, întrebă ea îngrijorată, nu cumva e o orgie?

Margarita râse gros, cu privirea aţintită la sânii negresei.

— Da' de unde! întotdeauna vin nişte ţipi super. Dacă ai chef să te culci cu vreunul, sunt camere berechet. Casa e foarte mare. Eşti măritată?

— Nu.

— Nici eu. Ştii, îmi place mult de tine…

înainte ca Gail să poată reacţiona, Margarita o sărutase, strecurându-şi limba abilă în gură, în timp ce cu mâna îi atinse pântecele. Ea se îndepărtă imediat şi spuse cu şiretenie:

— Asta ca să te liniştesc, în caz că nu îţi plac bărbaţii.

Gail o urmă, puţin ameţită deja. Dar foarte vigilentă. Luară sticlele şi se suiră în Fairmont-ul galben al Mărgăritei. Înainte de a porni maşina, dominicana mai priză puţină cocaină şi o forţă şi pe Gail să ia. Gail Hunter începea să se simtă uşor mai sensibilă, ca şi cum i-ar fi frecat cineva pielea cu glaspapir.

— Ştii, parcă eşti o sfântă.

Îi atinse uşor coapsa, urcă apoi mai sus. Fără să fie insistentă. Spre marea ei surprindere, Gail nu fu dezgustată. Se simţea ameţită ca de băutură. O

străfulgeră un gând: „Măcar să ştie că dispozitivul de proiecţie este la locul lui.” intra într-o lume necunoscută, fascinantă şi periculoasă.

*

O Cometa albă era parcată pe marginea străzii Battersea cu capota ridicată, iar şoferul repara ceva la motor. Văzu cu coada ochiului trecând Fairmont-ul Mărgăritei Gomez care se îndrepta spre vest.

— Centrac 26, aici Alpha 2, spuse şoferul în staţia de emisie-recepţie Motorola. Au trecut acum.

Aşteptă câteva secunde, apoi închise capota. În acel moment, apăru de pe un drum perpendicular Buick-ul roşu cu Malko şi cu Ricochet Rabbit care conducea. Preluă el urmărirea, păstrând totuşi distanţa. Ricochet Rabbit luă microfonul şi anunţă:

— Centrac 26, aici Alpha 1, pornim. Fairmont-ul galben cu numărul 464 JDK, cu două femei la bord, o albă şi o negresă. Se îndreptă spre vest pe Battersea Road.

— Alpha 1, aici Centrac 26. Suntem pe podul Coral Gables Waterway, zise căpitanul Diaz. Încă nu am observat nimic.

El se afla în fruntea dispozitivului.

— Centrac 26, aici Alpha 3, suntem pe Miller Road, spuse June Richmond, pornim spre vest.

Toată lumea tăcu. Malko zări Fairmont-ul pe Ingrham Highway care viră la dreapta, îndreptându-se spre sud. Imediat se auzi vocea lui Raúl Diaz:

— Aici Centrac 26, sunt în urma mea. Eu merg pe Sunset Drive spre vest, anunţaţi-mă dacă schimbă direcţia.

Fairmont-ul ocoli sensul giratoriu de pe Sunset Drive, după ce trecuse canalul şi se angaja spre vest, pe marele bulevard care nu era prea circulat. Ricochet Rabbit anunţă în microfon:

— Centrac 26, aici Alpha 1, se îndreaptă spre vest pe Sunset Drive, noi suntem în dreptul Bulevardului 53 Sud Vest.

— Alpha 1. Aici Alpha 3, zise June, eu merg paralel cu voi.

— Aici Centrac 26. Ajung la intersecţia cu Ludiam Road, anunţă Raúl Diaz, fetele sunt în spatele meu?

— Centrac 26, aici Alpha 1. Totul este sub control, spuse Ricochet Rabbit.

Staţiile de emisie-recepţie merge.au foarte bine pe o frecvenţă aleasă în ultimul moment, ca să se evite eventualele indiscreţii. Din păcate, Sunset Drive era aproape pustie şi cu multe stopuri. Între Fairmont şi Buick-ul roşu erau doar două vehicule. Prin urmare, puteau fi reperaţi uşor. Ricochet Rabbit luă din nou microfonul:

— Alpha 2, aici Alpha 1, înlocuiţi-ne. Suntem în vizorul obiectivului.

Încetini şi o luă pe o stradă perpendiculară, lăsându-i locul maşinii albe care trecu prin faţa lor. Aşteptară câteva clipe şi o luară pe Sunset Drive care nu era circulată.

— Putoarea asta o să ne conducă direct la Miguel, spuse poliţistul. Avem o echipă din Dade County Police Departament gata să intervină. Dacă trebuie să asediem baraca, o vom face...

Vocea plină de emoţie a echipajului Alpha 2 izbucni în microfon:

— Alpha 1, aici Alpha 2, sunt în spatele

obiectivului, trebuie să plec, nu este nimeni. În dreptul Bulevardului 59. Preluaţi urmărirea. O.K.?

— Alpha 2, aici Alpha 1. Ajungem acum, spuse Ricochet Rabbit.

Acceleră. Fairmont-ul era la aproximativ un kilometru în faţa lor. Malko număra plictisit intersecţiile cu semafoare. Un stop se făcu roşu exact când trecură ei... Următorul era tot roşu, înainte de a ajunge la el. Ricochet Rabbit semnaliză scurt cu farurile şi trecu. Începuse să se enerveze şi strângea din dinţi.

— Centrac 26, aici Alpha 1, ajungem la intersecţia străzii Ludiam, anunţă el. Avem obiectivul în faţă.

— O.K.! Aici Centrac 26, se auzi vocea căpitanului Diaz, sunt la un sfert de milă în faţă, la 826.

— Centrac 26, aici Alpha 3, sunt în dreptul nostru pe Miller Road, anunţă June Richmond.

Dispozitivul format din cele patru maşini se deplasa încadrând în mod armonios Fairmont-ul. Deodată, Ricochet Rabbit trase o înjurătură printre dinţi. Stopul din faţa lor se făcuse roşu. Erau la intersecţia mare cu Ludiam Road. Fairmont-ul galben se oprise regulamentar. Ceilalţi ajunseră şi ei. Ricochet Rabbit putea cu mare greutate să schimbe banda ca să oprească în spatele Fairmont-ului sau să treacă pe roşu. Nu-i rămânea decât să se aşeze alături.

— Riscăm să ne recunoască, spuse poliţistul. Trec pe roşu.

Ricochet Rabbit încetini, aproape se opri, verifică dacă nu venea vreo maşină din spate şi trecu. Malko zări profilul celor două femei care sporovăiau vesele.

După treizeci de secunde, se întâmplă nenorocirea. La început, Malko zări în oglinda retrovizoare girofarul, apoi sunetul sirenei care îi asurzi. Un poliţist pe motocicletă pornise în urmărirea lor pe Ludiam Road. Acesta îi ajunse din urmă şi le făcu semn să oprească.

— *Shit. Shit, shit!* urlă Ricochet Rabbit.

Trebuia să se stăpânească, altminteri riscau să fie somaţi cu focuri de armă. Poliţistul se apropie cu mâna pe pistol.

— Aţi trecut pe roşu, *Sir...*

— Aşa este, la naiba! urlă Ricochet Rabbit, băgându-i în ochi insigna de poliţist.

În spatele lor, Cometa albă, adică echipajul Alpha 2, se oprea la intersecţia cu Ludiam, la semafor. Farurile din spate ale Fairmont-ului dispăreau undeva spre vest. Ricochet Rabbit strigă prin staţie:

— Alpha 2, aici Alpha 1, suntem blocaţi, treceţi pe roşu şi ajungeţi din urmă obiectivul!

— Îmi pare rău, sergent, spuse motociclistul. Nu aveam de unde să ştiu, după vehiculul ăsta obişnuit. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, spuse Ricochet Rabbit. Încercaţi să reperaţi Fairmont-ul galben, treceţi pe frecvenţa 108 şi chemaţi Centrac 26.

— Fiţi atent, dacă Margarita Gomez vede motociclistul imediat, o să bănuiască ceva. Va simţi că ceva nu este în regulă.

Ricochet Rabbit chemă prin staţie:

— Centrac 26, aici Alpha 1. Am fost opriţi de poliţie. Trebuie să vă întoarceţi, căci obiectivul vine spre voi.

— O.K.! Alpha 1, răspunse imediat căpitanul Diaz.

Cometa albă demară trecând prin intersecţie ca o rachetă.

Erau neutralizaţi. Malko simţea cum îi bate inima cu putere. Era stupid.

— Centrac 26, aici Alpha 3, am ajuns pe Freeway 826, anunţă June Richmond.

— Alpha 3, aici Centrac 26. Întoarceţi-vă spre sud, obiectivul se îndreaptă probabil spre voi.

Malko şi Ricochet Rabbit plecară cu viteză redusă, lăsându-l pe poliţistul pe motocicletă năuc şi confuz. Trecură de mai multe intersecţii, dar nici urmă de Fairmont. Brusc, văzură o maşină pe banda cealaltă care le făcea semn cu farurile. Era căpitanul Diaz!

Se opriseră amândouă vehiculele. Şeful de la Homicide Squad era crispat de furie.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el. Am văzut echipajul Alpha 2 care se îndrepta spre vest cu toată viteza. Cred că a depăşit mila 826. Unde este obiectivul?

— *Shit!* izbucni Ricochet Rabbit.

Strigă în staţie:

— Alpha 2, reveniţi, v-aţi dus prea departe, Alpha 3, întoarceţi-vă pe Sunrise Drive, la intersecţia cu 76™. Am pierdut obiectivul.

Căpitanul Diaz întinse harta pe capotă şi o lumină cu lanterna.

— Nu am trecut de mila 826, spuse el, altfel le-aş fi văzut. Voi aţi fost în spate. Doar dacă nu am luat-o pe autostradă. Mai precis, se află în cadrilaterul Miller Road Freeway 826-80th Street şi Ludiam. Este un cartier rezidenţial, iar acest lucru corespunde tipului de casă pe care Margarita i-a descris-o lui Gail.

— Târfa! Dacă am avea un elicopter! murmură Ricochet.

— Face zgomot, observă Malko. Nu uitaţi că avem de-a face cu nişte oameni ultrabănuitori. La primul semn suspect, Margarita o abandonează pe Gail.

— Poate că ar fi mai bine, zise cu tristeţe căpitanul Diaz.

Motociclistul îi ajunse din urmă şi opri. Căpitanul Diaz se repezi numaidecât la el.

— Alertaţi toate patrulele din South Miami. Încercuiţi cartierul. Căutăm un Fairmont galben cu numărul 464 JDK.

June Richmond – Alpha 3 – ajunse şi ea. Malko şi Raúl Diaz împărţiră zona în patru sectoare şi porniră la drum, cu câte un nod în gât. Cartierul, în întregime rezidenţial, se compunea doar din câteva vile luxoase, protejate de tufişuri, de ziduri înalte, majoritatea garajelor erau închise şi puţine maşini erau parcate afară. Malko verifică vreo douăzeci de alei de acces, dar în zadar.

După două ore, se opriră cu toţii la punctul de întâlnire de pe Sunrise colţ cu Ludiam, descurajaţi şi întristaţi. Motociclistul nu îndrăznea să se uite în ochii lui Diaz. Veniră şi ceilalţi doi colegi ai lui care nu găsiră nimic.

— Majoritatea caselor au parcuri şi garaje în curţi, explică unul dintre poliţişti. Nici cu elicopterul nu putem să descoperim ceva.

Asta era şi senzaţia lui Malko. Se priviră unii pe alţii. Ce puteau să facă?

— Poate că au luat-o pe autostradă, sugeră June Richmond.

Oricum o pierduseră pe Gail Flunter. Ricochet

Rabbit se străduí să destindă atmosfera glumind:

— Să nu ne obosim atâta. Ştiu eu cum sunt petrecerile astea de sâmbăta seara. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla e s-o oblige să tragă pe nas puţină cocainã, să bea şampanie scumpă şi să se reguleze. Vom afla totul în zori şi vom avea încă timp să intervenim.

Malko se străduia să-l creadă, dar o presimţire rea îi spunea că apetisanta Gail Flunter era în pericol. Se urcă în maşină furios la culme. Căpitanul Diaz se apropie de el:

— Am lăsat un mesaj la centrala din DEA şi la voi. Haideţi să bem ceva la *Holiday Inn* cât aşteptăm să ne sune.

Nimănui nu îi era somn. Iar lui Malko mai puţin decât oricui. Găina cu acele în ochi şi ţapul îngropat de viu îl obsedau. Avea de-a face cu un nebun.

Capitolul XIII

Privirea puţin tulbure a lui Miguel Cuevas se aşează cu insistenţa pe coapsele lui Gail Hunter, îmbrăcată în rochia ei de jerseu mulată pe corp, şi simţi un fior rece pe şira spinării. Ea îi zâmbi maşinal, încercând să-şi înfrângă teama. De când porţile negre cu grilaj se închiseseră în mod automat în urma ei, frica nu o mai părăsea. Observase incidentul cu poliţistul pe motocicletă şi se întreba dacă nu cumva prietenii ei îi pierduseră urma. Din cauza întunericului, nici ea nu văzuse prea bine unde se afla, dar ştia că Freeway 826 era foarte aproape.

— Bea!

Cubanezul îi întinse a şasea cupă de şampanie.

Capul îi vâjâia. Un borcan de farmacie mare şi plin cu cocaină era pus pe măsuţa joasă alături de sticle. Gail fusese obligată să prizeze de două ori. Atmosfera era ciudată. În afară de Cuevas pe care îl identificase imediat, deşi Margarita îl prezentase Miguel Velasquez, şi de un cubanez obez pe nume Faustino. Mai era încă unul, Jesus, care nu scosese o vorbă, mulţumindu-se să bea ca un spart. În afară de Gail şi de Margarita, mai erau două fete, două servitoare de o vulgaritate fără margini, Lidia şi Carmen, adunate de Faustino. Ele o priviseră pe Gail pline de curiozitate, apoi se repeziră la şampanie şi la cocaină. Casa avea două saloane despărţite de un bar la care fetele se aşezaseră. În staţie se auzeau ritmurile de salsa şi muzică cubaneză dată la maximum.

Miguel Cuevas, Margarita şi Gail stăteau tolăniţi pe o canapea imensă, în faţa unui şemineu în care era un foc fals. Miguel Cuevas nu era prea vorbăreţ, iar când scotea o vorbă era răguşită. Se vedea cât de colo că salivează după Gait. Mobilierul stil Marea Epocă spaniolă, armele care erau răspândite peste tot, statuile insolite în mărime naturală creau o ambianţă apăsătoare. Gail dispăruse puţin mai devreme, pretextând că se duce la baie. Căutând un telefon pe care nu-l găsise. Acum muzica era mai senzuală. Miguel se ridică de pe canapea şi spuse:

— Am chef să dansez.

Îi întinse mâna lui Gail şi o smulse de la locul ei, apoi o cuprinse de mijloc şi o lipi de el. Margarita se uita la ei încântată, golind întruna borcanul cu cocaină. Miguel avea cămaşa descheiată la piept şi nişte pantaloni din piele gri, foarte strâmţi, şi

cizmele lui obişnuite. Gail Hunter îi simţi căldura corpului şi sexul dur pe coapsă, lucru ce o tulbură. Cubanezul era frumos, iar el era conştient de asta. Brusc el îi cuprinse sânul în palmă, frământându-l cu brutalitate.

— Îţi place de mine?

Miguel Cuevas o fixa cu privirea lui de nebun. Ea îi zâmbi şi spuse încetişor:

— Poate că prietenei tale nu-i place…

El îi aruncă o privire ciudată, apoi o îndepărtă şi îi spuse Mărgăritei:

— Dansează cu ea, vreau să vă privesc…

Faustino, celălalt cubanez, dispăruse cu cele două servitoare. Gail se simţi uşurată când o văzu pe Margarita. Câteva clipe, ea se bucură sincer, dar după aceea, amanta lui Cuevas se apropie şi o cuprinse de talie. Sânii lor se atinseră. Nu mai dansase niciodată cu o femeie…

Miguel Cuevas se uita la ele şi se juca cu o amuletă. Se ridică şi le obligă să mai bea o cupă de şampanie. Gail simţea că o doreşte şi se întreba cum va scăpa de el. Deodată, Margarita îi şopti la ureche:

— Vino să-ţi arăt ceva…

În timp ce străbătea barul, văzu o scenă neaşteptată. Faustino era culcat pe canapea, una dintre fete stătea în genunchi lângă el, iar capul se mişca în sus şi în jos. Cealaltă fată, lungită pe mochetă, era posedată de un alt cubanez, îmbrăcată cum era, gemând ca o femeia beată. Margarita avu un zâmbet desfrânat.

— Nu se plictisesc deloc…

Ce atmosferă! Poate că va găsi un telefon la

parter... Prietena ei o duse direct în biroul lui Miguel şi o aşteptă lângă rastelul cu arme.

— Cu ce se ocupă prietenul tău? o întrebă Gail.

Margarita îi adresă un zâmbet misterios.

— Dacă vom deveni prietene adevărate, îţi vor spune. Câştigă mulţi bani şi e foarte darnic...

Lângă birou era o cameră întunecoasă, cu un pat mare scund, cu tăblii lăcuite, un televizor şi un video Akai, plus teancuri de casete. Privirea lui Gail fu atrasă de o piramidă ciudată, de culoare verzuie, iar una dintre faţete reproducea un chip uman. În pereţii piramidei erau încrustate scoici şi în vârf avea un soi de meşă. Curioasă, Gail întinse mâna spre ea.

— La te uită. Ce lumânare drăguţă!

Margarita Gomez o prinse de mână.

— N-o atinge! Este o raclă *sentero* în care este închis un suflet. Iar în vârf nu este o meşă, ci păr de ţap. Miguel nu poate să doarmă fără...

Gail Hunter se lăsă speriată pe pat şi închise ochii, încercând să se liniştească. Capul i se învârtea din cauza acestei atmosfere ciudate şi din ce în ce mai apăsătoare. Avea senzaţia că adormise şi visează. Simţea nişte mâini alergând pe trupul ei, ce îi dădeau nişte senzaţii inedite, aşa de uşoare şi de abile erau acele mângâieri. Deschise ochii. Margarita o studia zâmbindu-L Pusese mâna pe coapsa goală a lui Gail şi îi atingea pântecele cu vârful degetelor. Negresa vru să strângă picioarele, însă Margarita, perseverentă, îşi atinse scopul. În câteva clipe, Gail simţi atâta plăcere, încât nu mai găsi forţa să se opună.

— Lasă-te în voia mea, spuse dominicana cu voce

blândă.

Degetele începură un joc diabolic. Îşi apropie gura de Gail şi îi simţi limba ascuţită. Negresa era tulburată, pierdută, cu simţurile acutizate de cocaină. Brusc simţi că ajunge la orgasm şi explodă cu o neobişnuită violenţă. Se auzi ţipând şi nu îi veni să creadă că era ea. Legănată de glasul Mărgăritei, ea închise din nou ochii, liniştită, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, moartă de ruşine. Alcoolul şi drogul îi diminuaseră puterea de apărare. Când redeschise ochii, Miguel Cuevas era în picioare lângă ea, complet gol. Gail fu şocată când descoperi dimensiunile sexului cubanezului, care îi atârna până la jumătatea pulpei. Nu mai văzuse în viaţa ei aşa ceva. Se ridică instinctiv, însă Cuevas se apropie de Margarita, care se aplecă imediat peste el. În câteva minute, îi imprimă vigoarea uriaşului mădular. Rigid, părea şi mai impresionant.

Fără nicio grabă, Miguel Cuevas o întoarse pe Margarita, o aşeză sub el şi se afundă în ea până la rădăcină, făcând abstracţie de Gail. Unghiile dominicanei se înfipseră în spinarea amantului său, deschise gura, ca şi când s-ar fi sufocat, apoi începu să-şi onduleze bazinul în ritmul gemetelor. Fascinată, Gail nu-şi putea dezlipi privirea de la acest spectacol. Miguel Cuevas se afunda din ce în ce mai repede, deschizându-i picioarele în echer ca s-o posede mai lesne, apoi se lăsă peste ea cu toată greutatea.

Acest lucru se termină cu un urlet sălbatic al Mărgăritei, ţintuită de pat de orgasmul cubanezului. Acesta se rostogoli pe spate şi rămase cu ochii închişi, jucându-se cu perlele colorate de la gât şi cu

sexul umflat. Muzica lentă continua şi îşi lipi gura de urechea lui Gail.

— Ai văzut cum m-a avut. Dacă ai şti cum e când îl simţi înăuntru. Ştii, mi-a spus că te vrea şi pe tine.

Gail îşi simţi gâtul atât de uscat, încât abia reuşi să-i răspundă.

— Nu, nu, eu nu vreau.

Însă degetele Mărgăritei o cotropiră uşurel din-nou. Dominicana o forţă să-şi întoarcă faţa spre ea şi murmură.

— Mincinoaso…

Gail înghiţi în sec. Cum ar putea să nege? Margarita o mângâia pe ceafă ca pe un căţel, împingându-i întruna faţa spre pântecele cubanezului care părea adormit, în timp ce degetele ei îşi continuau sarabanda infernală. Din sexul ei se degajau fiori de plăcere, paralizându-i creierul. Nu recunoştea, însă acest mădular uriaş o tulbura îngrozitor.

Simţi pe buze căldura, înainte să-şi dea seama că Margarita îşi atinsese scopul. Carnea dură a mădularului forţă bariera gurii ei într-o ultimă zvâcnire, iar Margarita îşi sfârşi misiunea împingându-i pentru ultima oară ceafa. Miguel deschisese ochii şi o privea. Fără un cuvânt, mâna lui o înlocui pe a Mărgăritei. Ca un automat, Gail începu să execute ceea ce aştepta de la ea, invadată până în fundul gâtului de monstruosul mădular care părea să-şi mărească volumul în fiecare clipă ce trecea.

Când Miguel se retrase din gura ei, uşurarea pe o simţi nu dură prea mult. Se sui peste ea şi o penetră cu o mişcare amplă care îi dădu senzaţia că este

despicată în două. Gail urlă. Strâmbându-se, cubanezul se dezlănţui, ţintuind-o de pat cu mişcări violente ale bazinului, iar ei i se păru o veşnicie. Astfel sfârtecată, simţea deopotrivă şi plăcere, dar şi durere. Brusc o. Lăsă în pace, apoi o rostogoli cu faţa în jos şi se afundă în ea în această nouă poziţie. Nici măcar nu îi ridicase rochia.

O violă astfel şi mai adânc, dar şi mai blând. Lui Gail îi venea să strige: „mai încet şi mai blând”, însă cuvintele nu-i ieşeau din gură. Uitase complet de ce se afla aici, având o senzaţie atât de puternică, încât restul i se şterse din cap.

Cubanezul îşi freca pieptul păros de spinarea ei. La un Ynoment dat se opri şi se retrase din ea. Aproape că se simţi dezamăgită. Dar când înţelese ce voia de la ea, ţipă şi încercă să scape târându-se pe burtă. Însă Margarita o prinse imediat şi începu să-i vorbească blând la ureche:

— Lasă-l s-o facă... N-o să te doară.

— Ba nu, nu se poate, gemu Gail. O să mă...

— Relaxează-te, îi suflă Margarita atingându-i pântecele, o să vezi. Este fantastic.

Gail deschise gura ca să răspundă, însă ceea ce voise să spună se transformă imediat într-un urlet, apoi simţi că se sufocă şi avu impresia că greutatea trupului cubanezului o turtea, străbătând-o o durere fulgerătoare. Corpul ei se acoperi de sudoare şi urlă:

— Opriţi-vă! Vă implor, opriţi-vă!

Miguel Cuevas se afundase între fesele negresei. Se opri, iar Gail îşi recăpătă treptat, treptat răsuflarea. Degetele Mărgăritei o ajutară să transforme durerea atroce într-o curioasă senzaţie de plenitudine. Imaginea acestui par enorm care îi

pătrundea până în rărunchi trecu fulgerător pe dinaintea ochilor ei şi avu brusc senzaţia că trupul ei se deschidea ca să-l primească. Simţind că se destinde, Miguel o pătrunse şi mai adânc, apoi o prinse de şolduri cu ambele mâini şi se dezlănţui până când explodă cu un mârâit de fiară sălbatică.

Gail îşi pierduse practic cunoştinţa, atât de puternică fusese senzaţia. Simţi degetele Mărgăritei apropiindu-se de nările ei şi priză puţină cocainã. După câteva clipe se întoarse şi îl văzu pe Faustino, scârbos şi gol-puşcă, intrând în cameră. La început crezu că şi el voia s-o violeze, însă cubanezul burtos rămase pe loc, cu mâinile pe şunci şi îi strigă lui Miguel:

— Miguelito! Ştii cine este gâsculiţa pe care tocmai ai făcut-o?

Miguel Cuevas se ridică, cu privirea tulbure.

— Cine este?

— O femeie-poliţai, articulă rar cubanezul burtos. Una din fetiţele de jos a recunoscut-o.

*

Gail Hunter simţi că i se face pielea de găină. Miguel Cuevas îşi aţinti privirea pe ea, rece şi de nepătruns.

— Este adevărat? o întrebă el.

Negresa avea doar câteva secunde ca să se hotărască. Dacă nega, aveau s-o tortureze până vorbea. În caz contrar, îşi risca viaţa, dar avea câteva atuuri. Se ridică într-un cot şi spuse cu vocea cea mai liniştită:

— Este adevărat. Sunt ofiţer de poliţie. Casa este supravegheată şi sunteţi arestat.

Margarita Gomez făcu ochii mari. Gail se uita la cei doi bărbaţi. Gestul lui Miguel Cuevas fu atât de rapid, încât ea nu reuşi să-l evite. Cubanezul îi trase o palmă peste faţă cu toată puterea, trântind-o într-o parte. Se ridică dintr-un salt şi, gol-puşcă cum era, începu să o lovească cu pumnii şi cu picioarele, strâmbându-se de ură. Chiar şi Faustino, care rămase în picioare lângă pat, era îngheţat de groază. „Cocaine cowboy” îşi dădea arama pe faţă. Gail se chirci, încercând să-şi apere abdomenul, pieptul şi faţa. Miguel Cuevas se opri gâfâind, cu gura căscată şi ochii de om nebun.

Privirea o întâlni pe cea a Mărgăritei şi deveni şi mai furios, îi trase şi ei un pumn zdravăn în faţă, spărgându-i buzele. Dominicana se prăbuşi pe spate fără să scoată un sunet, îngrozită. Miguel Cuevas o trase pe Gail de coadă şi îi ridică faţa învineţită de lovituri şi o apropie de a lui.

— Deci eşti de la poliţie? Şi chiar crezi că mă sperii? O să crăpi, iar prietenii tăi nu vor veni după tine. Eu sunt cel mai tare, nu mi se poate întâmpla nimic.

Gail Hunter înghiţi saliva amestecată cu sânge.

— Dacă mă omori, zise ea, nu vei mai avea linişte. Te vor căuta şi-n gaură de şarpe.

— Proasto ce eşti!

Citi în ochii lui că nu glumea şi o cuprinse panica. Până interveneau cei din Homicide Squad, el putea s-o omoare de zece ori. Miguel îşi recăpătase sângele rece. Îşi trase repede pantalonii şi se întoarse către Faustino.

— Du-te la poartă şi vezi dacă e ceva suspect. Apoi verifică strada la noi şi la vecini. Dacă sunt

acolo, unii dintre ei vor plăti. Nu vor încerca să facă nimic atâta timp cât ea este la noi.

Cubanezul burtos dispăru. Miguel Cuevas se întoarse spre Margarita care îşi tampona buzele.

— Spune tot ce ştii despre ea!

Dominicana începu cu voce tremurată, explicându-i amantului său că dorise numai să-i facă pe plac aducându-i o fată superbă şi uşor de abordat. El se uită cu dispreţ la ea.

— N-ai înţeles nimic! Ticăloasa aia de Jackie a dat numele meu poliţiştilor. Iar prin tine, au încercat să ajungă la mine. Cred că te-au urmărit...

— Îţi jur că...

— Faci din gură! zise cu brutalitate Cuevas, suntem cu toţii în aceeaşi oală. Dacă vrem să ieşim de-aici, o să te leg de capotă ca să ne fii scut de apărare...

Se întoarse către Gail Hunter:

— Pe mine mă vor, nu-i aşa?

Ea se uită drept în ochii lui.

— Da, vor să te prindă şi m-au urmărit. În acest moment, casa este înconjurată. N-o să scapi.

Cuevas clătină din cap şi rămase tăcut, pândind zgomotele de afară. În sfârşit, paşii greoi ai lui Faustino se auziră pe scară. Cubanezul obez intră ca un buldozer gâfâind:

— Nu e nimeni, Miguel, totul e liniştit. M-am uitat peste tot.

Cubanezul o fixă pe Gail cu privirea şi îi zâmbi ironic.

— Vezi, e o cacealma.

Se întoarse către Faustino:

— Celelalte două au rămas jos?

— Da.

— Rămâi aici cu ea.

Se duse în birou, ridică o şipcă din parchet şi scoase din ascunzătoare un pistol Beretta cu calibrul de nouă milimetri, cu un amortizor lung cu care o omorâse pe Jackie bahameza. Verifică încărcătorul şi coborî. Din fericire. În bar era semiîntuneric. Jesus stătea culcat pe mochetă încălecat de una dintre fete, în timp ce prietena privea scena cu cupă de şampanie în mână.

Fără un cuvânt, Miguel se apropie de prima şi îi trase un glonţ în ureche. Aceasta căzu într-o parte ca un bolovan cu un ţipăt de groază. Cea de-a doua fată se şi ridicase să fugă, scăpând paharul din mână. Însă două gloanţe o nimeriră în piept şi în burtă făcând-o să se încovoaie. Căzu aşa ghemuită, străduindu-se să ajungă la clanţa uşii. Miguel se apropie şi îi mai trase un glonţ în cap. Numai după aceea întâlni privirea lui Jesus, reprezentantul DGI-ului cubanez, însărcinat cu reglarea afacerii cu arme în beneficiul serviciilor cubaneze. Acesta rămase împietrit, neînţelegând motivul celor două crime.

— Pune târfele în saci de plastic şi cară-te, îi spuse Miguel fără nicio altă explicaţie. Vreau să fie găsite mâine într-un loc liniştit. Tocmai am aflat că frecventau cercuri nesănătoase.

— O.K.! zise cubanezul cu glas sugrumat.

Avea un singur gând: s-o şteargă cât mai repede din casa asta de nebuni. Tot ce i se spusese până acum despre Miguel Cuevas nu se compara cu realitatea.

*

Gail Hunter se mai liniştise, dar gemea în continuare. Loviturile o dureau, dar nu o făcuseră să leşine fiindcă făcea sport şi avea antrenament... Faustino se îmbrăcase şi o privea cu o neţărmurită ură. Îşi dădu seama că, dacă nu reuşea să fugă. Era pierdută. Gemu şi mai tare, se apucă cu mâinile de burtă, se rostogoli până la marginea patului şi căzu lângă Faustino.

— Ticălosul, începu ea, mi-a nenorocit burta, ah, burta mea...

Margarita se uită la ea cu indiferenţă.

— Poţi să crăpi, nemernico, zise doar atât cubanezul burtos.

Însă picioarele tinerei se destinseră brusc, le forfecă prin aer şi îl lovi pe Faustino cu atâta putere, încât acesta căzu urlând cu furie. Negresa se ridicase deja în picioare. Nici nu se gândi să-şi adune hainele sau să caute o armă, ci se repezi la fereastra care dădea spre parc şi sări în gol.

Răcoarea de afară îi făcu bine. Se uită în jur: casa era întunecată, dar parcul era luminat ca ziua de şirul de proiectoare. Se îndreptă către aleea care ducea la poarta cu grilaj. Parcurse numai vreo douăzeci de metri, când o umbră întunecată apăru de undeva cu un lătrat feroce. Era unul din cei cinci dobermani ai lui Miguel Cuevas.

Gail se întoarse, îngrozită. Câinele o apucă de glezna şi durerea atroce o făcu să-şi piardă echilibrul. Se rostogoli urlând. Scutură piciorul ca să scape de câine şi îl văzu pe al doilea care se repezea la beregată. Se apără cum putu cu mâna şi îşi auzi osul trosnind. Durerea o făcu să-şi piardă

cunoştinţa. Veniră şi ceilalţi câini. Unul dintre ei îşi înfipse colţii adânc în umăr şi îi smulse o bucată de carne, după care leşină de-a binelea.

*

La început, Gail crezu că murise. Zăcea la picioarele unei statui imense, o femeie care agita o spadă. Lângă ea se afla ceva ce semăna cu o masă de operaţii. După aceea simţi durerea în tot corpul şi îşi aminti ce se întâmplase. O legaseră fedeleş pe un fotoliu din lemn înalt, într-o încăpere cu pereţii lambrisaţi. Miguel Cuevas stătea dinaintea ei îmbrăcat, cu un aer grav. În mână avea o cravaşă. El o scăpase din gura câinilor... Ea îşi muşcă buzele ca să nu ţipe. Cubanezul îi zâmbi sarcastic.

— Te-au aranjat, nu glumă, nu-i aşa? Dacă nu eram eu, te sfâşiau. Dar eu sunt drăguţ şi îţi voi da ceva ca să te faci bine şi ca să nu mai simţi durerea...

Răscoli într-un sertar şi scoase o seringă lungă şi un borcan plin cu un lichid transparent.

— Cocaină lichidă, spuse el. O să vezi că e nemaipomenită...

Umplu toată seringa. Gail Hunter îl privea îngheţată de groază. La DEA urmase nişte cursuri şi mai ştia câte ceva despre droguri. O vor omorî cu o supradoză.

— Sunt ofiţer de poliţie, repetă ea. Fiţi atent ce faceţi.

Seringa era pregătită. Faustino veni în spatele femeii şi îi imobiliză braţul stâng. Miguel căută vena şi înfipse acul de-a curmezişul. Gail Hunter simţi

lichidul amestecându-se cu sângele, apoi o senzaţie de căldură. După câteva clipe, avu impresia că i se golea creierul de toate grijile şi o toropeală plăcută începu s-o cuprindă. Îşi dădu seama că rănile n-o mai dureau. Îl văzu ca prin ceaţa pe cubanez apropiindu-se şi înfigându-i acul în vena jugulară exact sub bărbie. Efectul fu fulgerător. Era ca un foc lichid, dar rece, care o ameţea treptat. Ţinea cu greu ochii deschişi, dar nu se mai simţea rău.

Încăperea începu să se învârtească. Îşi simţea corpul uşor ca fulgul şi totul era minunat. Miguel Cuevas îşi continua baletul infernal cu acul în mână. O mai înţepă o dată, dar goli toată seringa. La a cincea înţepătură, Gail nu mai simţi nimic. Era încă vie, dar nu pentru mult timp. Capul îi căzuse în piept, parcă adormise. Miguel Cuevas puse cu grijă seringa la loc şi, ajutat de Faustino, o dezlegă pe fată. Cubanezul burtos o luă în braţe.

— O pui în portbagajul Cadillac-ului şi te debarasezi de ea, îi zise Miguel.

Grăsanul se uită la el neliniştit.

— Sper că ticăloşii ăia n-au urmărit-o.

Miguel ridică din umeri.

— Ei şi? N-au niciun drept să controleze portbagajul. Jesus a plecat fără probleme.

Celălalt cubanez cărase la fel cadavrele celor două fete pe care le împuşcase Cuevas. Faustino nu avea încotro. Se uită la corpul călduţ încă. Va muri în portbagaj. Îi venea să verse. Nimeni nu va putea să facă nimic s-o salveze pe negresă. Chiar dacă o duceau la spital. Miguel puse mâna pe umărul lui Faustino. Avea ochii roşii de atâta prizat, dar îşi păstra calmul. Atinse piciorul cu sceptrul, pe care îl

lăsă doar ca să-l ajute pe Faustino să aducă fata la parter. O înfăşurară pe Gail într-o pătură veche de culoare roz şi o aruncară în portbagaj. Miguel Cuevas se întristă brusc. Efectul cocainei începea să treacă. Trebuia să se ocupe de Margarita care rămase tăcută într-un ungher al camerei.

— Du-te, zise el dintr-o dată.

Faustino se aşeză la volanul limuzinei. Ceasul arăta trei şi douăzeci dimineaţa. În acest moment drumul nu era prea circulat. Traversă parcul urmat de câini, ajunse în porţiunea luminată de proiectoare, ca un lagăr de concentrare, şi apăsă pe butonul care declanşa deschiderea porţilor. Inima îi bătea mai tare în piept, când Cadillac-ul intră pe 65™ Street.

Nu era nici ţipenie. Pneurile scrâşniră când execută un viraj brusc luând-o la dreapta, apoi la stânga, ajungând pe Freeway 826. Numai atunci îndrăzni să respire uşurat. Încercă să alunge din minte gândul că femeia din portbagaj nu murise încă. O idee nebună îl străfulgeră. Să se ducă la Homicide Squad, să povestească tot, să încerce s-o salveze pe Gail, iar apoi să-i trimită să-l omoare pe Miguel Cuevas.

Îşi alungă repede din minte această fantasmagorie. Era mult prea implicat, iar poliţiştii nu-l vor proteja. Va face ani grei de închisoare şi după aceea... Era superstiţios şi îi era teamă de credinţa lui Miguel Cuevas... Cadillac-ul se legăna uşor în goana lui către sud.

*

Cu picioarele cocoţate pe masă, Raúl Diaz se uita

întruna la telefon. Neras, cu ochii roşii de oboseală, cu o cutie de bere lână el. Nu scotea o vorbă. Pendula din birou arăta ora nouă şi zece.

Contrar obiceiului, sala mare din Homicide Squad era cufundată în linişte. Nu se glumea, nu se înjura. Chiar şi maşinile de scris ţăcăneau mai încet.

Aşezat în faţa căpitanului, Malko se uita şi el la telefon. Ridică receptorul şi formă a cincea oară numărul lui Gail Hunter. Dar soneria răsuna în gol. Era o prostie, căci altminteri, ar fi sunat ea. Închise şi schimbă o privire cu poliţistul. Acesta oftă:

— Of! La naiba!

Toate centralele poliţiei din Dade County fuseseră avertizate. O maşină obişnuită supraveghea domiciliul Mărgăritei Gomez, care nu se întorsese încă. Slabă speranţă pentru Malko şi pentru poliţişti. Ricochet Rabbit intră în birou cu o ceşcuţă de cafea cubaneză în mână.

— Dacă au tras un chef, eu cred că dorm până târziu...

Nimeni nu-l băgă în seamă. Dar era o explicaţie. Pe măsură ce timpul trecea, speranţele erau mai mici. Câteva maşini de la Homicid Squad şi de la DEA patrulau prin zona în care o pierduseră pe negresă. Toţi poliţiştii din Dade County primiseră semnalmentele colegei lor şi ale maşinii galbene. În sfârşit, telefonul sună. Raúl Diaz ridică receptorul cu vioiciunea unui şarpe şi îl puse pe ascultare. Se auzi o voce metalică:

— Dade County Police Department semnalează descoperirea, într-un morman de gunoi, la colţul South West Street 100 cu 87th Avenue, a două cadavre de femei goale, înfăşurate în saci de plastic.

Una dintre ele a fost împuşcată în ureche, iar cealaltă, cu mai multe gloanţe în cap şi în piept...

— Culoarea, urlă Diaz. Albe, cubaneze, negrese?

La capătul celălalt al firului se auzi un zgomot, apoi vocea zise, puţin surprinsă:

— Albe, domnule. Amândouă.

— Un glonţ în ureche, spuse Malko. Este stilul lui Cuevas. Vă amintiţi de Jackie bahameza?

Raúl Diaz se şi ridicase în picioare.

— Să mergem, zise el. Ne vor ajunge la maşină.

*

Grămada de gunoi era înconjurată cu banderole galbene. Puseseră cele două cadavre pe o prelată verzuie, iar un fotograf luă câteva cadre. Raúl Diaz, Malko şi Ricochet Rabbit se apropiară. Chipurile celor două fete, tinere şi vulgare, destul de drăguţe, nu le spuneau absolut nimic. Se apropie de cadavre şi medicul legist.

— Au fost ucise cu puţin timp în urmă... Cred că de şapte sau opt ore, nu mai mult. Niciun semn şi niciun act după care să poată fi identificate. Amprente necunoscute.

Raúl Diaz clătină din cap. La Miami, erau găsite zilnic cadavre neidentificate, ucise din motive necunoscute, de anonimi. Era fascinat de gaura din urechea fetei.

— Să căutăm urme de drog, spuse el. Şi vreau cât mai repede rezultatul balistic. Comparaţi-l cu glonţul găsit în capul lui Jackie. Vreau rezultatul în trei ore. Descurcaţi-vă.

Se urcară în maşina lui.

— Nu-mi place deloc, zise poliţistul. S-ar zice că le-a omorât pe fete ca să scape de martori.

Nimeni nu mai spuse nimic până când ajunseră la Homicide Squad. Malko îşi simţea gâtul atât de uscat, încât înghiţea întruna. Brusc radioul din maşină începu să pârâie. Diaz luă microfonul.

— Căpitanul Diaz, ascult.

— Căpitane, spuse o voce gâtuită de emoţie, domnişoara Gomez s-a întors acasă. Are faţa bandajată. Este singură. Ce facem?

— Nu vă mişcaţi de acolo! lătră Diaz. Să nu o slăbiţi nicio clipă din ochi. Vă mai trimit oameni.

Puse microfonul la loc şi se întoarse spre Malko.

— Voi cere procurorului un mandat de arestare ca s-o interogăm, spuse el.

— Sub ce acuzaţie?

— Complicitate la răpire. Dacă Gail n-a dat niciun semn de viaţă până acum, înseamnă că o ţin acolo cu forţa.

Niciunul dintre ei nu voia să se gândească şi la altă posibilitate... Circulaţia de dimineaţă devenea din ce în ce mai puţin fluidă. Se opreau la toate stopurile de pe US 1. Întristat la culme, căpitanul Diaz puse în funcţiune sirena şi girofarul. Malko se gândea la Margarita Gomez. Începea să-i cunoască metodele lui Miguel Cuevas. Dacă o lăsase pe dominicană în libertate, însemna că era absolut sigur de ea. Nu vor reuşi să scoată nimic din gura ei. Acuzaţia lui Diaz nu va avea câştig de cauză în faţa juraţilor, deşi era singura persoană care ştia de soarta lui Gail Hunter.

Acum mergeau ceva mai repede. Pe bancheta din spate, Ricochet Rabbit îşi muşca buza de jos. Îşi

pierduse veşnicul zâmbet. Când ajunseră în dreptul Bulevardului Biscaya, radioul pârâi din nou.

— Apel pentru căpitanul Diaz, auziră o voce necunoscută. Aici comisarul din Dade County. Câţiva angajaţi de la Mercy Hospital au văzut un butoi de vreo patru-cinci galoane plutind în Golful Biscaya. Din el ieşeau două picioare de om şi se pare că persoana este din rasa neagră.

— *Oh! My God!* izbucni Raúl Diaz.

Mercy Hospital se găsea la marginea South Bay Shore, chiar înainte de Muzeul de Istorie Naţională şi de podul care ducea la Biscaya Key. Diaz apăsă ca un nebun pe pedala de acceleraţie şi încercă să se. Strecoare printre două camioane, înfuriindu-se, unul dintre şoferi se repezi spre el claxonându-l. Diaz înjură în spaniolă. Ricochet Rabbit se aplecă şi puse mâna pe armă. Deschise geamul, scoase mâna afară şi agită pistolul. Camionul se îndepărtă instantaneu, lăsându-i să treacă.

Ricochet Rabbit îi arată revolverul şoferului nedumerit. Plecară ca din puşcă, urmăriţi de urletul răzbunător al claxonului. Apoi începu ploaia. O rafală bruscă, puternică, deasă ca o perdea care le împiedica înaintarea. Căpitanul Diaz se urca pe trotuare, obliga vehiculele să le facă loc cu sunetele sirenei. De fiecare dată când un şofer era răuvoitor Ricochet Rabbit îi arăta arma pe geamul lăsat al portierei. Când pătrunseră în curtea spitalului, se găseau acolo vreo şase maşini de poliţie.

Străbătură clădirea în fugă şi ajunseră pe o platformă care dădea spre mare. Un grup de poliţişti înconjura un obiect mare pus pe jos. Raúl Diaz îşi făcu loc printre ei şi se opri locului brusc. Lângă un

butoi vechi de ulei, se găsea trupul inert al lui Gail Hunter. Îi desfăcuseră sforile cu care fusese legată şi o dezveliră din pătura roz. Recunoscându-l pe căpitanul Diaz, un sergent în civil veni lângă el:

— *Raúl, I am terribly sorry.*

Căpitanul privea cadavrul negresei strângând pumnii. Ceilalţi poliţişti nu scoteau o vorbă. Malko avea lacrimi în ochi. O păţise din cauza lui. Unul dintre poliţişti se apropie însoţit de un medic al spitalului.

— Încă nu ştim cu certitudine cauza morţii, însă doctorul a găsit pe braţe şi la vena jugulară urme de înţepături. Credem că a fost o supradoză. De asemenea, are urme de muşcături.

Diaz întoarse capul în altă parte, negru de furie.

— *Bullshit!* Nu se droga!

— Nu e asta, îl contrazise medicul. Probabil că au drogat-o împotriva voinţei ei. La autopsie, vom vedea şi cu ce drog.

Căpitanul de la Homicide Squad clătină din cap, aruncă o privire lungă cadavrului de la picioarele lui şi îi spuse lui Malko:

— Să mergem!

În clipa în care plecau, dădură nas în nas cu Brent Hammock, ce venea în goană, înnebunit.

— Am aflat că…

— Ticălosul ăsta a ucis-o mârâi Diaz. Veniţi, avem de discutat.

Malko îi înţelegea furia. Din cauza lui, Gail era moartă acum. Era o responsabilitate prea grea…

*

Era ceea ce se chema „o porcărie de şedinţă”. Dar mai puţin veselă. Brent Hammock desena ceva pe sub mână, Ricochet Rabbit îşi muşca buza inferioară, Raúl Diaz parcă îmbătrânise cu zece ani. Iar Malko era dezgustat.

— Trebuie s-o încolţim pe Margarita Gomez, repetă Diaz, s-o determinăm să vorbească.

Brent Hammock clătină din cap.

— Cum? Să-i smulgem unghiile din carne? Ştiţi foarte bine că în zece minute vă treziţi cu cel mai bun avocat din oraş pe cap... Şi ce îi veţi spune procurorului general? Că este complice la crimă, că şi-a adus prietena la o petrecere-surpriză? Vă va spune că a plecat mai devreme şi că nu ştie nimic.

— O vom obliga să ne spună ce s-a întâmplat.

— Vă va da o adresă falsă. Chiar credeţi că, dacă Miguel Cuevas şi-a asumat riscul să-i dea drumul, ea îl va trăda? Se aşteaptă să tăbărâm pe ea.

Ochii lui Raúl Diaz aruncau scântei. Lovi cu palma în birou de sări încărcătorul pistolului Beretta.

— Atunci, ticălosul ăsta o să scape, după ce a ucis-o pe Gail?

— Nu ne rămâne decât să-i întindem o cursă, propuse Ricochet Rabbit. Aşteptăm să iasă din casă şi îi strecurăm câteva grame de cocaină în apartament. După aceea, nu ne rămâne decât s-o descoperim. Există pedeapsa cu închisoarea până la zece ani... Poate că va dori să facă o înţelegere cu noi...

Malko văzu că Raúl Diaz stă pe gânduri. Poliţistul era atât de îngrozit de asasinarea detectivei, încât era gata să facă orice... însă Brent Hammock interveni cu fermitate:

— Eu nu sunt de acord. Dacă începem să procedăm astfel, într-o bună zi procurorul general va afla şi nu ne va mai crede în veci când vom captura o valiză plină de cocaină de la un traficant... Trebuie să găsim altceva.

— Lasă-mă să-i vâr lampa în gură douăzeci şi patru de ore, insistă Diaz. Va ceda.

— Nu neapărat... începând de azi, va dormi cu un avocat la picioare... Cred că înainte de a o interoga oficial, ar trebui să-i facem o ofertă. Neoficial. O fac eu. Cum Miguel Cuevas mă urăşte de moarte, va comite el o greşeală cumva.

Raúl Diaz îi zâmbi cu tristeţe.

— Riscăm să avem un cadavru în plus, al dumneavoastră...

— Mă întreb dacă nu cumva există vreo legătură între *Mutiny* şi Miguel Cuevas, spuse brusc Malko. Ar trebui să verificăm.

Brent Hammock se ridică şi ieşi discret în momentul în care un poliţist îi aducea un plic lui Raúl Diaz. Acesta îl deschise, citi conţinutul şi ridică privirea.

— Au sosit rezultatele balistice în cazul celor două fete găsite în dimineaţa asta, anunţă el. Au fost omorâte cu aceeaşi armă ca şi Jackie bahameza... Prin urmare, ticălosul ăla s-a descotorosit de martori. Cred că au fost cu Gail.

— Poate că avem o pistă în acest sens, sugeră Malko. Trebuie să aflăm cum au ajuns în compania ei.

Brent Hammock intră în birou şi îşi drese glasul.

— *Gentleman,* începu el. Am vorbit cu Langley. Directorul de la Operaţiuni vorbea la telefon pe

cealaltă linie cu vicepreşedintele Bush. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Domnul Bush ne roagă insistent să nu facem nimic ce ar putea compromite rezultatul final al operaţiunii Swordfish.

Era îngrozitor să te gândeşti că Miguel Cuevas era în Miami, la câteva mile de ei, scăpându-le printre degete şi mergând până acolo încât o omorâse pe detectiva Hunter şi pe toţi martorii care îl deranjau, fiind protejat de teroarea pe care o inspira şi de cruzimea fără margini. Se auzi un zgomot sec. Furios, căpitanul Diaz rupsese creionul pe care îl ţinea în mână.

Capitolul XIV

— Se vede că nu soţia lui Bush a fost împuşcată observă cu amărăciune în glas Raúl Diaz.

— *Gentleman,* îl întrerupse Brent Hammock, aceasta este o afacere condusă de CIA şi de vicepreşedintele Statelor Unite. Trebuie să ţinem cont de acest lucru. Îi înţeleg furia căpitanului Diaz. L-ar face plăcere s-o arestăm pe domnişoara Gomez, dar nu vom rezolva nimic. De asta mă tem. Ne apropiem încet, încet de Miguel Cuevas şi până la urmă, va face o greşeală care îi va fi fatală. Şi trebuie s-o comită cât mai repede.

O secretară intră în birou aducând un dosar subţire pe care îl puse pe biroul lui Raúl Diaz. Acesta îl deschise şi se uită la ei.

— La te uită, cele două fete asasinate aveau obiceiul să frecventeze *La Carretera...* Aici agăţau bărbaţi în fiecare seară.

Ricochet Rabbit sări în picioare.

— Mă duc acolo!

— Vin şi eu, spuse Malko.

Părăsiră şedinţa şi se duseră la Buick-ul roşu. Ricochet Rabbit se strecură prin traficul intens, îndreptându-se spre Little Havana.

— Raúl este nebun de furie! spuse el. Avea o aventură cu Gail şi se simte vinovat de această situaţie. Aţi văzut muşcăturile? Ticălosul de Cuevas a dat-o la câini. Pot să vă spun că nu există nici un poliţist din Miami care să nu fi încercat să-l prindă pe Miguel Cuevas, dar niciunul nu a reuşit.

La Carretera era pustie, în afară de chelneriţe şi de restul personalului. Poliţistul se duse direct la casieriţa grasă şi îi vârî legitimaţia pe sub nas, arătându-şi dinţii de iepure.

— Sergent Garcia din DEA, spuse el. Anchetez moartea unei detective de la noi. Aveţi tot interesul să nu-mi serviţi gogoşile obişnuite, căci altminteri vă închid şandramaua.

Luată din scurt şi cu un astfel de limbaj, casieriţa păru să coopereze.

— Ce doriţi să aflaţi? bâigui ea. Eu nu răspund pentru oamenii care vin la noi.

El îi puse fotografiile celor două fete asasinate sub nas.

— Dacă îmi spuneţi că nu le cunoaşteţi, vă bag la zdup cât ai clipi. Când le-aţi văzut ultima oară?

Casieriţa înghiţi în sec şi spuse dintr-o suflare:

— Aseară...

— Cu cine erau?

— Au venit singure. Un tip de la bar le-a agăţat şi după mai multe pahare, au plecat cu el.

— Cine este? întrebară Malko şi Ricochet Rabbit în acelaşi timp.

— Nu ştiu. Un cubanez cu burtă. Nu i-am văzut maşina, adăugă ea. Anticipând întrebarea poliţistului.

— Sunt agăţate des?

— Fireşte, zise ea. E de la sine înţeles. Pentru asta vin aici.

Nu era Miguel Cuevas... Ricochet Rabbit luă fotografiile. Se pregăteau să plece, când Malko întrebă:

— O cunoaşteţi pe o oarecare Margarita Gomez?

Grăsana îi aruncă o privire ironică.

— Cred că pe aici se perindă sute de nume...

Malko scoase din buzunar o fotografie a Mărgăritei şi i-o arătă casieriţei. Aceasta stătu pe gânduri, dar văzând privirea ameninţătoare a lui Ricochet Rabbit, spuse în final.

— Da, lucrează aici. E chelneriţă: Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Cu mutra ei, cred că face şi pe târfa.

— Când vine aici, nu se întâlneşte şi cu Miguel Cuevas? întrebă Malko.

Cubaneza îi aruncă o privire plictisită.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, *señora.* Nu-mi aduc aminte cu cine se întâlnea. Eu, seara, îmi fac socotelile. Am destulă bătaie de cap cu cărţile de credit false şi cu bancnotele rupte. Toţi sunt nişte nenorociţi...

— Trebuia să rămâneţi în Cuba, mormăi Ricochet Rabbit, înainte de a pleca.

Ajunşi pe stradă, se priviră cu subînţeles.

— Este ciudat, observă Malko, totul se învârteşte

în jurul acestui restaurant, ca şi când Miguel Cuevas ar fi acasă la el.

În plus, vine aici în mod regulat. Ar trebui să aflăm cine este adevăratul proprietar.

— Nicio problemă, spuse Ricochet Rabbit. Haideţi cu mine în Centrul Civic.

*

Funcţionarul de la Registration Office se uită prin fişe şi scoase un teanc gros de dosare.

— Am găsit, spuse el. Restaurantul este al unei companii care se numeşte Nova Horticultural Research Corporation, înregistrată la Dade County.

Îi dădu lista cu acţionarii. Malko o citi. Din cinci acţionari, trei aveau capitaluri mici, totalizând douăzeci şi trei la sută. Unul avea cincisprezece la sută, iar ultimul, şaizeci şi două, cumpărate cu cinci sute optzeci şi cinci de mii de dolari. Acesta din urmă nu era o persoană fizică, ci o companie aflată în Indiile olandeze din Curagao. Richard Daxx investment... Posesorul celor cincisprezece procente se numea Alfonso Carino! *Sentero* care avea legătură cu Miguel Cuevas! Ricochet Rabbit văzuse şi el numele. Înjură printre dinţi.

— *Shit!* Nu ne-am gândit niciodată să verificăm chestiile astea. Am crezut că proprietarii sunt oamenii pe care îi cunoaştem. Ei au făcut restaurantul. Cred că l-au vândut pe sub mână.

— Există vreo cale să aflăm cine este Richard Daxx? îl întrebă Malko pe funcţionar.

Acesta îi zâmbi cu părere de rău.

— Nu, domnule. Decât dacă vă duceţi la Curagao.

Dar bancherii nu sunt prea vorbăreţi. Poate să fie oricine.

Malko era puţin decepţionat fiindcă sperase să găsească în acest fel adresa lui Miguel Cuevas. În schimb, căpătase certitudinea că acest „cocaine cowboy" avea legătură cu restaurantul. Prin urmare, Alfonso Carino, *sentero,* era complicele lui. Totuşi, în ciuda progreselor făcute, paravanul lui Miguel Cuevas era intact. Tot ce aflaseră în plus. Era că poseda o casă, se pare, în South West Miami. Cele două persoane care îi cunoşteau adresa adevărată tăceau ca mormântul: *sentero* şi Margarita Gomez. Se întoarseră la Homicide Squad.

*

Căpitanul Diaz trona trist în mijlocul diplomelor sale, uitându-se în gol. Ascultă cu interes rezumatul lui Malko şi tresări puţin când află despre acţiunile localului *La Carretera.*

— Staţi un pic! zise Diaz, îl cunosc vag pe unul dintre proprietari. Îl cheamă Franco Zenon. Până acum. A tăcut chitic când i-am pomenit de Cuevas din cauza groazei pe care cubanezul o inspiră. Acum. Cu povestea cu Gail, e altceva. Voi încerca să-l sperii şi mai tare decât Cuevas.

Ridică receptorul şi îl puse pe ascultat. După câteva apeluri, reuşi să dea de cel pe care îl căuta.

— Franco, începu el, sunt Diaz, trebuie să discut cu tine. Unde eşti?

— La o prietenă, spuse tipul. De ce?

— În legătură cu asociaţii tăi. Este foarte important. O detectivă de la noi a fost ucisă, iar tu ai

putea să ne ajuţi.

La capătul firului se lăsă un moment de linişte. Malko şi Ricochet Rabbit îşi ciuliră urechile. Simţiră pe dată reticenţa interlocutorului.

— Nu prea îmi place să discut cu oameni ca tine, spuse în sfârşit Franco. Nu-mi plac neplăcerile. Trăim într-un oraş de nebuni.

— Putem să ne întâlnim discret... sugeră Diaz.

— Nu, ar fi şi mai rău. Vino la restaurant diseară pe la opt, aşa ca din întâmplare, să bei ceva. Voi fi acolo.

*

Raúl Draz puse mâna pe umărul lui Malko şi îi spuse tare lui Franco Zenon. Un cubanez cu mustaţă â la Zapata:

— Este un prieten din străinătate. Vrea să guste din minunata bucătărie cubaneză.

Se aşezară la bar, cu câte un veşnic *daiquiri în* faţă. Malko îşi comandă o apă minerală Perrier. Era băutura cea mai la modă în America. Restaurantul era plin, căci era duminică seara. Raúl Diaz se aplecă spre Zenon.

— Am auzit că ţi-ai vândut afacerea unei societăţi care se cheamă Richard Daxx. Cine o reprezintă?

Proprietarul de restaurant plecă privirea în pământ, fixând cu mult interes podeaua.

— Nu ştiu, se ocupă avocatul meu de asta...

Minţea atât de grosolan încât Diaz îi călcă pe bocanc atât de tare, că Franco se strâmbă de durere. Căpitanul îi suflă la ureche:

— O fată din departamentul nostru a fost

masacrată. Trebuie să mă ajuţi. Cum arată tipul tău?

Proprietarul restaurantului nu mai apucă să răspundă. O chelneriţă mulatră se apropie de el şi îi şopti:

— Este cineva afară care vrea să vă vorbească.

Franco Zenon se depărtă de tejghea cu un zâmbet de scuză şi ieşi.

După trei secunde, o împuşcătură puternică făcu să se cutremure geamurile localului. Raúl Diaz se întoarse spre uşă şi scoase arma de la curea. Ricochet Rabbit şi Malko se repeziseră deja la uşă. În acest răstimp, mai auziră un foc de armă. Văzură un bărbat care se urca într-un Cadillac de culoare deschisă şi o siluetă lungită pe jos. Se duseră în goană acolo. Era Franco Zenon. Primise o rafală în gât şi alta în spate. Încă nu murise, dar nu mai rezista mult. Era sânge peste tot. Raúl Diaz îi ajunse din urmă cu pistolul în mână. Maşina dispărea deja în traficul de pe 8th Street. Nu aveau cum să tragă în ea de teamă să nu nimerească alte vehicule.

Malko se repezi la Buick, sări al volan. În timp ce Ricochet Rabbit se urca lângă el. Maşina ucigaşului era deja departe, iar Buick-ul nu avea nici sirenă, nici girofar. Malko claxona ca un apucat şi o luă pe 8th Street către est, depăşind toate maşinile care mergeau pe partea stângă.

Până la semaforul din dreptul Bulevardului 19, căci un şofer de pe o furgonetă se băgă exact în faţa lor. Malko putea să vadă că erau trei maşini după Cadillac-ul urmărit de ei. Acesta demară şi reuşi să zărească numărul de înmatriculare. Era chiar numărul pe care i-l spusese poliţistul din Palm Island. Prin urmare, era maşina lui Miguel Cuevas.

Dar nu reuşea să-l vadă pe tipul de la volan.

— *God damn it!* urlă Ricochet Rabbit.

Furgonetă demară intenţionat mai încet. Poliţistul duse mâna la toc şi smulse pistolul Cobra. Se auzi o împuşcătură scurtă, iar oglinda retrovizoare a furgonetei se făcu ţăndări.

Imediat şoferul se dădu la o parte, iar ei reuşiră să treacă. Din păcate, Cadillac-ul gri deschis era deja la celălalt semafor, mult mai departe. Aplecat peste portieră, Ricochet Rabbit agita arma ca să-i dea la o parte pe şoferii care rulau prea încet. Trase un foc de armă în aer ca să atragă atenţia şoferului unei semiremorci. Acesta intră în coloană cu un claxon, însă, când ajunseră şi ei la stop, Cadillac-ul dispăruse. Depăşiră zeci de maşini până când intrară pe Freeway 95, apoi greşiră drumul, încă o dată, Miguel Cuevas fusese mai tare decât ei.

Îl găsiră pe căpitanul Diaz înconjurat de poliţişti şi de curioşii adunaţi în faţa restaurantului La *Carretera.* Pe jos, zăcea un pistol automat, cu mânerul îndoit, care fusese abandonat.

— Poftim! spuse Draz cu amărăciune. Încă unul care i-a telefonat bunului Miguelito ca să-l asigure de neţărmurita lui prietenie. Iar el a trimis imediat ucigaşul.

*

Cu ochii roşii şi mâinile tremurând, Miguel Cuevas se uita pe ecranele televizoarelor. În fine, văzu Cadillac-ul şi pe Faustino la volan intrând pe poartă. Îl urmărise pe tot traseul ca să se asigure că grăsanul era singur. Când îl văzu coborând din

maşină, se duse la el îmbrăcat într-un halat de casă.

— Ce-ai făcut?

— Am rezolvat, spuse Faustino. Dar nemernicii m-au urmărit. Ar fi trebuit să rămân.

Era tras la faţă. Se duse la bar şi îşi turnă o porţie de *J and B* fără apă, pe care îl dădu pe gât dintr-o dată, apoi se trânti pe canapea şi aţinti degetul către Miguel.

— De data asta am scăpat la ţanc! Imbecilul ăla de poliţist şi cu tipul blond al lui Jackie erau deja acolo şi îl descoseau... Â trebuit să risc al naibii de tare.

— Oricum Franco nu ştia unde locuiesc, zise Miguel. Mi-a transmis prin cineva să-l sun regulat.

Faustino îl privi năucit.

— Atunci de ce l-ai...?

Miguel îi zâmbi ca un nebun.

— Ca să ştie toată lumea din Miami că, dacă se ia cineva de mine, e mort... Unde este Alfonso?

Faustino făcu un gest evaziv ce însemna că puţin îi păsa. Apoi clătină din cap.

— Te joci cu focul. Miguelito. Se apropie de tine. Nu ar fi trebuit s-o omori pe fata aia! Acum s-au dezlănţuit. Trebuie s-o ştergem pentru un timp, căci până la urmă ne vor găsi... Şi-atunci...

Miguel Cuevas îl apucă de umeri şi îl scutură ca pe un pom fructifer.

— Nu *pot* să plec! N-o să las cincizeci de milioane de dolari pe masă!

Uriaşe atât de tare, încât Faustino făcu un pas înapoi speriat.

— Şi dacă murim?

Miguel Cuevas îl străfulgera cu privirea.

— Ba vom trăi! Alfonso face tot ce poate pentru asta. Până acum ne-a protejat, nu-i aşa?

— Da, admise de voie, de nevoie cubanezul.

— Bine, spuse Miguel mai liniştit, mai am ceva pentru tine. Am întâlnire cu tipul care ne cumpără marfa. O să-ţi arate banii. Totul este pus în trei seifuri la Chase Manhattan Bank. Doar să te asiguri că sunt acolo. Peste zece zile vom fi în Cayman Island şi nu ne vom întoarce curând aici.

Luă puţină cocaină din borcan şi o trase pe nas, apoi i-l dădu lui Faustino.

— O vom lua şi pe Margarita, nu trebuie să lăsăm urme.

Era singura femeie de care îi păsa pentru că nu îl contrazicea niciodată, pentru că îi aducea fete şi era capabilă să-l mângâie ore întregi, până când cocaina îl împiedica să aibă erecţie. Odată, Faustino îl văzuse pe Miguel omorând o fată pentru că îşi bătuse joc de el din cauza asta. Până la urmă o violase cu o sticlă până când aceasta murise puţin mai târziu sub ochii lui.

Miguel era cel mai periculos om pe care îl întâlnise vreodată. Cu inteligenţa lui, cu cruzimea şi cu norocul chior, era un amestec exploziv. Uneori, se întreba ce voia cu adevărat.

*

Încă o porcărie de şedinţă. În sediul poliţiei de la Dade County tensiunea creştea. *Miami Herald* scria pe prima pagină despre asasinarea lui Gail Hunter, eu o fotografie superbă de-a ei. Un detectiv se dusese la Margarita Gomez ca s-o interogheze.

Aceasta declarase că, în final, Gail Hunter se răzgândise şi o lăsase în oraş. Dăduse adresa unde trebuia să aibă loc petrecerea, un apartament nelocuit din Miami. Rezista cu duritatea oţelului. Nu degeaba o lăsase Miguel Cuevas să dea piept cu poliţia. Era foarte sigură de ea. Se învârteau în jurul cozii, iar asta îl scoase pe Malko din sărite.

— Voi face ce am spus, îi anunţă el. O voi ataca pe Margarita Gomez. Ştiu destul de multe ca s-o sperii, mai ales cu cele aflate de la restaurantul *La Carretera.* Ori ea, ori Alfonso Carino. Însă infirmul nu va vorbi, căci este prea băgat, în afacere. Dacă va fi nevoie, aş putea s-o sperii ca s-o determin să vorbească.

Raúl Diaz nu-l credea.

— Faceţi ce poftiţi. Dacă Miguel a lăsat-o în pace, înseamnă că are încredere oarbă în ea. Vă va păzi Ricochet Rabbit. Eu nu îmi voi găsi liniştea până când nu-l voi vedea pe ticălos mort la picioarele mele. Aduceţi-mi capul lui, şi voi fi cel mai fericit om de pe pământ.

Malko se îndreptă spre Coral Gables. Ricochet Rabbit îşi pierduse toată bucuria de a trăi şi mesteca un chibrit în timp ce se scărpina cu nervozitate.

Parcară maşina la *Mutiny Club*, iar Malko intră singur lăsându-i pe poliţist la pândă. Era la fel de multă lume. Se aşeză la bar şi aşteptă, după ce îşi comandă o votcă cu gheaţă pisată. Se simţea curios de liniştit.

După zece minute, apăru şi Margarita Gomez. Avea încă buzele uşor umflate, dar nu se observa prea tare. I se păru că privirea era mai puţin sigură, iar zâmbetul mai rece. Puse o tavă pe o masă şi

trecu pe lângă el. Malko o strigă imediat. Ea se întoarse şi. Cu un zâmbet de comandă, zise:

— *Yes, Sir?*

Obişnuiţii casei o strigau pe numele mic, deşi nu îi cunoştea pe toţi. Malko se dădu jos de pe taburet şi veni la ea.

— Aş dori să discutăm.

— Nu am timp, am multă treabă. Când termin, am putea bea ceva împreună.

— Acum, zise Malko. Nici eu nu am prea mult timp la dispoziţie.

O apucă de braţ şi o duse lângă geamul ce dădea spre parcare. Se vedea bine Buick-ul roşu.

— Margareta, începu el, dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine acum, în cinci minute, vei fi în maşina aceea, condusă de un poliţist. Te vom inculpa de complicitate la crimă asupra unei detective din Homicide Squad. Se numea Gail Hunter. Aţi dus-o la petrecerea de alaltăseară.

— Sunteţi nebun, spuse ea, nu pricep o iotă din ce ziceţi... Am fost deja interogată. Am spus ce s-a întâmplat.

Malko îi strânse braţul.

— Ştim mai multe lucruri despre tine, de când erai chelneriţă la restaurantul *La Carretera...* Acolo unde te-a remarcat Miguel Cuevas. Ai face bine să cooperezi...

Simţi cum mâna dominicanei începu să tremure. După câteva clipe de tăcere, ea îl întrebă în şoaptă:

— Ce vreţi să ştiţi?

Capitolul XV

— Un singur lucru, spuse Malko. Unde este Miguel Cuevas?

Margarita Gomez îi susţinu privirea. În ochii negri nu se putea citi nimic. Buzele erau umflate, crăpate, iar toată partea de jos a feţei era vânătă. Hematoamele erau acoperite cu un strat gros de fond de ten.

— Unde este Miguel Cuevas?

Malko o obligă să se întoarcă în aşa fel încât să-şi poată oglindi ochii aurii în privirea ei. În jurul lor hărmălaia de la *Mutiny Club* continua, oamenii discutau fără să se sinchisească de drama care se petrecea.

— Omul care a asasinat-o pe. Gail Hunter, apăsă Malko cuvintele. Amantul dumneavoastră, oricare i-ar fi numele. Unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri din ţară. Vă repet: aveţi o ultimă şansă să scăpaţi. Dacă mă ajutaţi să-l arestez, poliţia nu vă va interoga în legătură cu asasinarea lui Gail Hunter. Altminteri, vă veţi petrece cei mai frumoşi ani într-o celulă. Ştim că dumneavoastră aţi dus-o la Miguel Cuevas. Mai erau două fete care au fost omorâte, ca şi Jackie bahameza. Au dovedit-o testele balistice.

Margarita Gomez tăcea, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit pe Malko. În ochi se iviseră lacrimi şi se uită la el înspăimântată.

— Nu înţelegeţi nimic, murmură ea. Îl iubesc şi mi-e frică de el. N-o să-l prindeţi niciodată. Are un al şaselea simţ ca animalele, şi-apoi este protejat de magia neagră...

— Nu zău, făcu Malko. Suntem în secolul XX la Miami, nu în Carpaţi la contele Dracula. Dacă nu îmi spuneţi acum adresa lui Miguel Cuevas, peste o oră

casa lui va fi încercuită de cincizeci de poliţişti şi nu va putea să iasă decât călare pe o mătură zburătoare.

— Lăsaţi-mă mă gândesc, îi ceru tânăra, acum trebuie să lucrez. Nu voi fugi. Ne revedem imediat. Ştiţi, este o dilemă îngrozitoare pentru mine.

— Bine. Acceptă Malko, aştept aici. Dar nu plec fără dumneavoastră.

Ea plecă fără să spună nimic. Malko se întoarse la bar şi comandă o votcă. Avansase cât de cât. Pentru prima oară cineva recunoscuse că avea legături cu Miguel Cuevas. Dacă se hotăra, Margarita Gomez putea să-l ducă la cubanez. O privi la treabă, surâzătoare şi în aparenţă relaxată. Apoi dispăru în bucătărie.

Ricochet Rabbit fuma nervos în Buick-ul parcat în faţă la *Muntiny Club.* Pe măsură ce timpul trecea. Malko simţea cum îşi pierde încrederea în sine. Dacă avea un avocat bun, Margarita Gomez ieşea din închisoare, căci nu exista niciun martor direct. Miguel Cuevas avea atâţia bani, încât putea să plătească o cauţiune fabuloasă. Avea o şansă din zece ca şmecheria lui să meargă. Va telefona la Homicide Squad. Căpitanul Diaz nu era acolo, dar îi răspunse June Richmond. Îi propuse imediat să vină în ajutorul lui şi îi spuse şi rezultatul autopsiei. Gail Hunter murise din cauza unei doze mari de cocaină injectată intravenos, în cinci locuri diferite. Muşcăturile de pe corp nu erau mortale şi fuseseră cauzate de colţii unor câini.

Margarita Gomez, îşi făcea de lucru prin salon. Timpul trecea încet. Malko îşi mai acordă încă zece minute. Se scursese deja o jumătate de oră. Fata

veni la el cu o figură gravă.

— M-am hotărât, spuse ea. Merg cu dumneavoastră. Mă duc să mă schimb. Puteţi să mă aşteptaţi în maşină, fiindcă nu vreau ca oamenii de aici să bănuiască ceva. Nu întârzii mult...

Dispăru numaidecât în vestiare, lăsându-l pe Malko nedumerit şi dezamăgit. Margarita refuza să coopereze şi prefera să fie închisă, aşa cum prevăzuse căpitanul Diaz. Malko plăti şi ieşi, ducându-se la Ricochet Rabbit căruia îi expuse situaţia.

— Nu se ştie, zise poliţistul. Poate că se va răzgândi...

Aşteptă, supraveghind intrarea în restaurant. Margarita Gomez ieşi după câteva minute şi se îndreptă spre parcare. La început, Malko crezu că se duce să-şi ia ceva din maşină, dar o luă brusc la fugă, îndreptându-se către port, unde erau ancorate zeci de veliere şi de iahturi. Margarita fugea atât de. Repede, că Malko avea impresia că zboară. Începu s-o urmărească, scoase pistolul şi strigă:

— Margarita! Opreşte-te sau trag!

Dar ea nici măcar nu întoarse capul şi nici nu încetini. Dimpotrivă, se duse pe pontonul din lemn unde ancorau de obicei vapoarele de agrement. Ricochet Rabbit nu-i era de niciun ajutor.

Malko făcu un efort ca s-o ajungă. Margarita alerga acum pe pontonul pustiu. Cu siguranţă voia să ajungă la vapor. Când ajunse la capăt, sări în gol, ca şi cum s-ar fi aruncat în mare. Malko puse în sfârşit piciorul pe stinghiile pontonului. Zgomotul surd al unui motor puternic îi ajunse la urechi. Văzu ambarcaţiunea în ultimul moment. Era un iaht de

douăzeci şi şase de picioare, albastru-închis, lung şi subţire, cu o etravă interminabilă. Margarita stătea în picioare în spatele cârmei. Malko îndreptă pistolul spre ea şi strigă:

— Margarita! întoarce-te!

În acel moment, stinghiile pontonului scârţâiră în spatele lui. Cineva care stătuse ascuns într-unul dintre vapoarele ancorate, sări în spatele lui. Malko nu avu răgazul să se întoarcă. Ţeava dublă a unei puşti automate era înfiptă în spate şi auzi o voce care îi ordonă:

— Urcaţi repede, că altfel vă omor!

Margarita se aşează la cârmă. Ea se întoarse şi strigă:

— Omoară-l, Faustino!

Vocea ei plină de ură îl înfioră pe Malko. Ricochet Rabbit era la o sută de metri depărtare. Va ajunge doar ca să-i găsească cadavrul. Imaginea proprietarului de restaurant îi trecu rapid prin faţa ochilor. Aruncă pistolul în ambarcaţiune şi, dintr-un elan, sări pe plaja din spate. Grăsanul sări după el şi îi trase cu muchia palmei una în tâmplă de-l ameţi complet. Îşi pierdu cunoştinţa în momentul în care velierul pornea în urletul compresorului, făcându-le pe celelalte veliere ancorate să valseze pe loc.

*

Huruitul motoarelor răsunau dureros în timpanele lui Malko. Vru să se mişte, dar îşi dădu seama imediat că avea mâinile legate la spate şi gleznele imobilizate. Deschise ochii. Îl culcaseră pe pernele albe pe care le luaseră de la scaunele din spate.

Grăsanul care îl lovise se afla la cârmă. Margarita stătea lângă el, cu părul în vânt şi îndrepta o puşcă automată spre el. Zgomotul era asurzitor, iar ambarcaţiunea înainta cu peste o sută de kilometri la oră, pe o mare lucioasă. Malko se strădui să afle încotro se îndreptau. După soare, care era în stânga lor, se îndreptau spre nord. Nu putea să vadă nimic din cauza marginii din lemn a punţii. Din când în când îl mai stropea câte un val. Era furios la culme.

Mai întâi, îşi bătuse joc de el Margarita Gomez, iar Miguel Cuevas răsturnase din nou situaţia în favoarea lui. Dacă nu îl omorâse pe Malko până acum, însemna că avea nevoie de un ostatic. Margarita se apropie de el cu un zâmbet răutăcios, cu arma îndreptată spre capul lui şi strigă tare ca să acopere zgomotul.

— Doreaţi să-l vedeţi pe Miguel? Ei bine, o să-l întâlniţi…

Ambarcaţiunea tăia Atlanticul cu o viteză îngrozitoare, într-o jerbă de spumă, cu partea din faţă deasupra apei. Malko se întreba ce făceau acum prietenii lui. O barcă atât de scundă şi atât de rapidă scăpa uşor de radarele patrulelor de coastă.

După marea liniştită şi fără valuri, îşi dădu seama că se afla aproape de coastele Floridei, la nord de Miami. Malko se strădui să nu se gândească la ce îl aştepta.

O oră mai târziu, etrava coborî progresiv în apă, iar huruitul motoarelor slăbi în intensitate. Margarita luă o prelată mai mare din cabină şi o aruncă peste Malko. Încet, încet, vaporul reduse viteza la câteva noduri. Acum motoarele zumzăiau. Ajunseseră într-un port. Coca se lovi încet, auzi zgomot de paşi,

ambarcaţiunea se legănă, apoi se lăsă liniştea. Malko auzea toate zgomotele unei ancorări. Apoi prelata fusese ridicată. Mai întâi zări pădurea de catarge bătute de vânt, apoi silueta unui bărbat zâmbăreţ, cu barbă şi ochelari de soare, cu o haină elegantă, care stătea în picioare lângă el.

— Ei, domnule DEA, spuse el în engleză cu o voce răguşită, Margarita mi-a spus că mă căutaţi. Acum m-aţi găsit! (Izbucni în râs.) Sunteţi mulţumit?

Faustino îl sui pe Malko pe banchetă, îl puse în cârcă şi îl ridică pe ponton. În fugă, acesta zări o plajă pustie, un hangar din lemn şi portbagajul unui Cadillac în care fu aruncat. Capota portbagajului fu închisă, iar el rămase în întuneric. Pontoane ca acesta erau cu sutele în Florida. Vehiculul demară imediat şi luă viteză. Încetini puţin, apoi merse din nou cu viteză. Erau pe autostradă. Un lucru era sigur: Miguel Cuevas îl vroia pe Malko viu. Pentru moment.

*

— Bine aţi venit, domnule DEA, spuse Miguel Cuevas cu ironie în glas.

Malko îl studie. Avea ochi mici de miop, puţin cam tulburi, înroşiţi şi o statură atletică. Era un sud-american frumos. Cămaşa brodată era descheiată la piept, dezvelind un lanţ gros din aur de care erau atârnate diferite pandantive.

Privirea lui Malko se opri asupra încăperii. Mobilier şi lambriuri întunecate, o statuie imensă, înaltă de doi metri, reprezentând o femeie cu spadă. În faţa lui, era o masă lungă şi îngustă din oţel. Scaunul de

care îl legase fedeleş Faustino, cubanezul burtos, era masiv, stil Marea Epocă spaniolă. Când. Îl scoaseră din portbagaj, avusese puţin timp să zărească un frumos parc tropical. Fără îndoială că se găsea în ascunzătoarea secretă a lui Miguel Cuevas, unde o asasinase pe Gail Hunter. Cubanezul îl observa cu un zâmbet răutăcios.

— Domnule Cuevas, începu Malko, toată Florida se afla pe urmele dumneavoastră. Până la urmă tot vă vor găsi.

Miguel izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— De şapte ani mă caută, zise el. Peste câteva zile, voi fi departe de Florida şi în siguranţă. Plin de bani.

— Aţi încheiat un acord cu Serviciile Secrete cubaneze, spuse Malko. Sunt oameni periculoşi. Nu numai DEA vă urmăreşte, ci şi CIA. Vă vor prinde în final.

Miguel Cuevas ridică sprâncenele mirat:

— CIA? Ciudat, dar nu-mi pasă.

Se apropie, îşi puse vârful cizmei pe scaun şi adăugă:

— Adineauri le-am telefonat prietenilor dumneavoastră şi le-am spus să nu vă mai caute că vă ţin în viaţă atât cât mai stau în Florida. După aceea vă voi da drumul...

Malko îl asculta cu indiferenţă. Făcuse bine că procedase astfel. Miguel Cuevas se aplecă spre el şi îi spuse pe un ton confidenţial:

— Asta o să-i liniştească, dar i-am minţit. Când v-aţi dus la prietenul meu Alfonso Carino aţi descoperit în grădină un ţap îngropat de viu, nu-i aşa? Ei bine, de atunci a murit... Prin urmare, veţi

muri şi dumneavoastră ca şi ţapul. Alfonso a luat legătura cu zeul Shango, protectorul nostru. Crede că va fi mulţumit de ofranda noastră. Zeilor le place să le dai dovadă de înţelegere. Faustino va săpa groapa în care vă vom băga după ceremonie.

Într-adevăr avea privirea unui om nebun... Cubanezul grăsan care intrase în încăpere şi asculta în tăcere începu să-l dezlege pe Malko şi îl puse în cârcă lăsându-i legăturile numai la mâini şi la glezne. Traversară o zonă din parc şi ajunseră la o construcţie mică ce semăna cu un coteţ pentru găini, unde mirosea îngrozitor. Cubanezul îl aruncă pe Malko pe jos lângă un ţap, care se ridică imediat, şi printre câteva găini negre, apoi încuie poarta şi plecă.

Malko rămase pe întuneric, venindu-şi în fire. Era o nebunie! Un om sacrificat în plin Miami al anului 1982! Era sigur că Miguel Cuevas vorbise cât se poate de serios şi că prietenul lui îl sfătuise să-l omoare pe Malko în acest mod îngrozitor. Îşi aminti privirea plină de ură a lui Carino când dăduse peste ţapul în agonie. Acum îşi va duce răzbunarea la bun sfârşit.

*

— Sunteţi nişte incapabili nenorociţi!

Vocea căpitanului Diaz făcu să se zgâlţâie geamurile biroului. Reochet Rabbit plecă uşor capul. Raúl Diaz era vânăt la faţă de la furie. Brent Hammock se făcu mic de tot într-un colţ al încăperii. Alţi doi membri din DEA asistau la adunare, iar telexurile de la Langley ţăcăneau fără încetare. De

data asta intraseră într-o criză foarte mare. Anunţat şi el, vicepreşedintele Statelor Unite ceruse tuturor agenţiilor federale să facă tot ce le stă în puteri ca să-l găsească pe Malko. Fuseseră unite toate forţele din DEA, Homicide Squad, FBI, Marshall din Dade County şi Poliţia metropolitană din Miami, ca să pună cap la cap toate informaţiile. Pentru moment, erau slabe speranţe... Percheziţia din apartamentul Mărgăritei Gomez nu le adusese nimic nou şi nici interogatoriul colegilor ei de serviciu. Nu era nicio urmă a vaporului cu care fusese răpit Malko.

Miguel Cuevas avea în continuare destul avans şi exista riscul să-l păstreze până la capăt. Imediat după răpirea lui Malko, eforturile frenetice ale lui Ricochet Rabbit de a obţine imediat un elicopter se loviseră de stânca administrativă. Iar după aceea, fusese prea târziu. Erau sute de vapoare ca acela şi nici măcar nu îi văzuse numele.

— Tot n-aţi dat de urma vaporului? întrebă Raúl Diaz.

— Nu, domnule, spuse Ricochet Rabbit, dar avem amprentele de pe puşca automată a tipului care a tras în Franco Zenon. Este un ucigaş columbian căutat deja pentru comiterea a douăsprezece asasinate, la New York, Los Angeles şi în Columbia.

— Cu ăsta, va mai avea unul, spuse poliţistul cu amărăciune.

— Domnule, interveni June Richmond, ne mai rămâne *sentero.* Cu siguranţă că el ştie unde se află gunoiul ăla.

— Duceţi-vă şi interogaţi-l, o trimise poliţistul, eu pun rămăşag pe o tonă de cocaină că nu vom scoate nimic de la el. Poate doar dacă îl vom fierbe

de viu...

June Richmond şi Ricochet Rabbit se priviră cu subînţeles. Amândurora li se păru că în spatele cuvintelor lui Raúl Diaz se întrezărea un gând ascuns.

*

Când uşiţa coteţului se deschise, Malko dormita şi fu orbit de fasciculul unei lanterne. Inima începu să-i bată mai repede. Oare?... Noaptea se lăsase de mult.

Omul care deschisese uşa era grăsanul de Faustino care gâfâia ca o locomotivă. Se aplecă şi tăie cu un cuţit legăturile de la glezne şi îi eliberă mâna stângă, apoi îl ameninţă cu revolverul.

— Şeful vrea să te vadă.

Străbătură bucătăria şi urcară scara. De data asta, Malko ateriză într-o încăpere întunecoasă. Un video Akai derula un film porno. Faustino îl legă din nou de scaunul masiv în stil spaniol. Miguel Cuevas apăru îmbrăcat într-un halat de casă din mătase galbenă. Cubanezul avea ochii foarte roşii şi părea nervos. Malko observă că îi tremură mâinile. Îşi pierduse stăpânirea de sine, dar părea şi mai fioros. I se adresă lui Malko:

— Te plictiseşti acolo? Am vrut să te distrezi puţin.

Se auzi podeaua scârţâind, iar Margarita Gomez intră. Era îmbrăcată numai cu un batic lung care îi ajungea până la mijloc, arătându-şi cu mândrie pieptul superb. Privirea ei se opri la Malko şi spuse cu voce dulce:

— Mă bucur că o să crăpi în curând. Aşa păţesc

toţi cei care îi fac necazuri lui Miguelito. Este cel mai puternic om.

Ea se apropie de Cuevas şi îl încolăci cu tandreţe, apoi îl sărută. Se frecă ostentativ, băgă mâna sub halat, iar Malko ghici cu uşurinţă ce îi făcea. Oare de ce îl adusese cubanezul să vadă această scenă? Ca să se asigure, ca să arate cât de tare îi este devotată? Margarita îşi târî încetişor amantul Spre patul imens. Malko o auzise clar pe tânără zicând:

— Vreau să mi-o tragi în faţa lui.

În fond asta şi aştepta. Ştia foarte bine cum să-l ia, anticipându-i dorinţele. Malko se uita în tavan. Distinse zgomotele umide, respiraţia sacadată, apoi un ţipăt scurt. Lăsă privirea în jos.

Tânăra dominicană era întinsă pe pat, cu picioarele sprijinite de podea, iar Miguel Cuevas peste ea, pistonând-o de parcă ar fi vrut să sape o fântână. După amploarea mişcărilor, se puteau ghici dimensiunile impresionante ale sexului.

Margarita începu să ţipe din ce în ce mai des, până când scoase un urlet final impresionant. Mai târziu, Miguel Cuevas îi trase un picior, obligând-o să deschidă ochii. Ameţită de somn şi de cocaină, aţipise cu picioarele depărtate.

— Ai văzut cum am făcut-o să juiseze? îl întrebă cu mândrie cubanezul.

— Eu cred că s-a prefăcut, spuse Malko cu glas suav neputându-se abţine să nu-şi ofere această mică bucurie... Cubanezul îi trase un vârf de cizmă în tibie. El ţipă de durere. Margarita se ridică precum o sălbăticiune şi se repezi la el să-l zgârie.

— Ticălosule! Să ştii că îţi scot ochii!

Malko îşi încordă muşchii neputincios. Simţi o

unghie înfigându-se lângă ochiul drept în timp ce degetul îi apăsa dureros corneea. Margarita încerca să-l mutileze. Închise strâns ochii şi urlă. Miguel Cuevas abia reuşi s-o smulgă de lângă el pe Margarita, care se dezlănţuise. Malko simţi usturimea zgârieturilor din jurul ochiului. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi scos ochii. Miguel îl strigă pe Faustino. Acesta apăru imediat.

— Du-l înapoi, îi ordonă Cuevas.

În timp ce coborau scara, Malko încercă să trateze cu el.

— E nebun! O să vă ducă la moarte. Colaboraţi cu mine. Eu reprezint Central Intelligence Agency. Nu vă vor da drumul niciodată, dacă vă vor aresta…

Acesta mergea nestingherit cu paşii lui greoi fără să spună nimic. Malko se pomeni băgat în coteţ. Nişte lătrături furioase îl făcură să-i tresalte inima, dar fusese o alarmă falsă. Un animal rătăcit. Rămase pe întuneric cu ochii deschişi. Oare ce făceau căpitanul Diaz şi oamenii din DEA?

*

Ricochet Rabbit şi June Richmond se întâlniseră în maşină turbaţi de furie. Alfonso Carino se aşteptase la vizita lor. Îl găsiră în prezenţa celui mai bun avocat din oraş. Acesta se opuse imediat să-i pună întrebări.

— Trebuie să ne ducem la procurorul general, spuse June.

Ricochet Rabbit îşi muşca buza.

— Nu ne va elibera niciun mandat, spuse el. Nu avem nimic concret. Numai vagi supoziţii…

Ajunseră tăcuţi la *Holiday Inn.* Căldura din salonul VIP-urilor le făcu bine. Se aşezară la masa lor obişnuită, indiferenţi la gălăgia din jurul lor şi se puseră pe băut *daiquiri,* fiecare cu gândurile lui. Ingrid veni la ei puţin mai târziu şi îi povestiră ce se întâmplase. Şi ea turba de furie.

— Eddie, îmi împrumuţi şi mie puşca ta?

— Ce să faci cu ea?

— O să mă ocup singură de acel *sentero.* Dacă stăm cu mâinile în „sân, Gail nu va fi răzbunată, iar prietenul nostru rămâne acolo. Iar putoarea cealaltă ne va trimite o ilustrată din Brazilia.

Ricochet Rabbit o privi puţin surprins:

— Ce ai de gând să faci?

Ingrid îi explică pe îndelete. Ricochet Rabbit se uita la mesele pline cu poliţişti, la pederastul de pianist care cânta de zor şi la ecranul mut al televizorului. Era ceva putred în Miami, îşi aminti brusc de ceea ce crezuse că distinge în vocea căpitanului Diaz. Puse o hârtie de douăzeci de dolari pe masă şi se ridică.

— Să mergem!

Capitolul XVI

Şinele căii ferate Florida East Coast aveau o strălucire cam sinistră în lumina soarelui. Din casele de lemn de pe partea stângă a Străzii 69 nu răzbătea nicio rază de lumină. Rarele felinare luminau şoseaua plină de băltoace care se formaseră în timpul zilei. Căldura umedă era încă apăsătoare, fără nicio adiere de vânt. Ricochet Rabbit, Ingrid şi June se opriră la vedere în faţa

pavilionului lui Alfonso Carino. Un roi de insecte bâzâiau în jurul unui felinar. O lumină gălbuie se vedea la ferestrele casei. În aparenţă, supravegherea celor din Homicide Squad nu mai exista.

— Poate că este înarmat, şopti Ingrid.

Tot ce era posibil. Dacă se furişau prin spate, infirmul putea să tragă în ei înainte de a se putea apropia de pavilion.

— Haideţi să intrăm direct, propuse Ricochet Rabbit.

Împinse bariera grădinii şi intră, urmat de cele două tinere.

Toţi trei aveau inima cât un purice. Risca să-şi distrugă cariera sau chiar să-şi piardă libertatea. Bătrânele trepte din lemn ce urcau pe verandă scârţâiră îngrozitor, având lângă ele şi un plan înclinat pentru căruciorul infirmului. Ricochet Rabbit ciocăni de câteva ori în uşă, apoi aşteptă. După câteva clipe, se aprinse un proiector ascuns, luminând puternic veranda. Un nor de insecte se năpustiră la bec. Alfonso Carino era un om foarte prudent. Dincolo de uşă se auzi o voce:

— Plecaţi de-aici că sunt înarmat!

Asta da, ospitalitate.

— Poliţia, spuse Ricochet Rabbit. DEA.

Se lăsă un moment de linişte, apoi fereastra se deschise brusc, fără să se aprindă lumina în încăpere. Poliţistul ghici vag pe întuneric figura bărbatului. Acesta îl recunoscu, căci mormăi:

— Ce mai vreţi?

— Să discutăm, spuse Ricochet Rabbit. Este urgent.

Infirmul trânti fereastra. Aşteptară cu inima bătând cu putere. Dacă infirmul se repezea drept la telefon, însemna că începuseră prost. Uşa se deschise brusc, iar în prag apăru scaunul cu rotile. Alfonso Carino stătea în faţa lor cu o puşcă în mână, uitându-se urât la ei. Îi măsură o clipă pe cei trei vizitatori cu o căutătură plină de ură.

— Aveţi mandat de ia procurorul general?

Era extrem de sigur pe el. Ricochet Rabbit se apropie de bătrân cu mâinile la vedere, în timp ce June se deplasa în aşa fel încât să ajungă în spatele scaunului cu rotile.

— Nu am niciun mandat, mărturisi poliţistul. M-am gândit că nu este necesar.

Infirmul nu mai apucă să spună nimic. June Richmond îi smulsese puşca din mână. Alfonso Carino urlă de furie şi răsuci rapid căruciorul ca să intre în casă. Ricochet Rabbit îl blocă.

— Alfonso, începu el în spaniolă, o să ne spui unde se găseşte prietenul tău Miguel Cuevas. Fără procuror general şi fără avocat.

Sentero se sufocă de furie.

— Căraţi-vă! ţipă el. Asta e casa mea. Chem poliţia şi avocatul. O să intraţi la răcoare, o să fiţi condamnat. O să…

Se opri brusc, căci Ingrid tocmai îi înfundă în gură un prosop împrumutat de la *Holiday Inn.* Infirmul se zbătea, dar Ricochet Rabbit îi pusese deja cătuşele. *Sentero* emitea nişte sunete înăbuşite, ameninţătoare, dar era complet inofensiv.

— Să plecăm, spuse June, este periculos să mai rămânem aici.

— Nu percheziţionăm? întrebă Ingrid.

Ricochet Rabbit împingea deja căruciorul infirmului.

— Nu, ar dura prea mult.

Începând din clipa aceasta, acţiona în mod ilegal. Ingrid lipi de gura bărbatului un plasture lat ca să ţină prosopul. Îl împinseră în linişte pe *sentero* până la o furgonetă parcată puţin, mai departe, lângă Buick-ul roşu. Fusese închiriată cu câteva ore mai devreme de la Budget, furnizorul lor obişnuit. Aici se găseau tot felul de maşini, de la microbuze până la Mercedes-uri. Având în spate o rampă, era uşor să suie căruciorul în furgonetă. După ce închise uşile, Ingrid rămase cu infirmul. Ricochet Rabbit se urcă la volan, iar June alături de el. O luară pe 69th Street până la Bird Drive, apoi virară la dreapta ca să ajungă pe Freeway 826.

Se îndreptară către nord timp de douăzeci de minute, pe lângă Miami Internaţional Airport, până la intersecţia cu Autostrada 834. O luară pe drumul de ieşire, trecând pe sub Freeway 826, ca să ajungă la alt drum de acces spre sud, apoi opriră la capătul rampei care se întâlnea cu autostrada, având o denivelare destul de pronunţată. Zona era absolut pustie şi era compusă din câteva terenuri virane şi depozite. Însă, puţin mai jos, pe Freeway 826. Traficul era intens, mai ales spre sud. Circulau îndeosebi camioane de mare tonaj.

Ricochet Rabbit parcă furgoneta şi coborî. Ingrid deschisese deja uşile şi coborî planul înclinat. Îi dădu poliţistului o barieră din lemn de doi metri lungime, echipată cu un felinar care se aprindea şi se stingea automat. Ricochet Rabbit o montă la cincizeci de metri mai încolo, blocând şoseaua şi interzicând

accesul pe rampă. Bariera galbenă avea inscripţia: *Miami Police Detour.* Astfel nu riscau să fie deranjaţi. Ingrid smulse plasturele şi scoase căluşul din gura infirmului. Acesta începu să ţipe:

— Porcilor! Otrepelor! M-aţi răpit. Daţi-mi drumul imediat. Avocatul meu…

Îl lăsară să se răcorească un timp. Zgomotul de pe autostradă înăbuşea înjurăturile şi ameninţările. Până la urmă, Ricochet Rabbit îi urlă în ureche:

— Vezi, degeaba strigi. Nimeni nu te va auzi. Te-am răpit ca să-ţi facem un serviciu…

— Ticăloşilor! îi sudui din nou *sentero.* O să vă…

— Ascultă, zise Ricochet. Toţi cei care ştiu unde se află Miguel Cuevas sunt morţi. Fără excepţie. Fiindcă el i-a ucis. În curând, îţi va veni şi ţie rândul. Doar dacă ne spui unde se ascunde…

Alfonso Carino îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Imbecilule! Pe mine nu poate să mă omoare.

— De ce?

Din cauza circulaţiei intense se înţelegeau cu foarte mare greutate şi erau obligaţi să ţipe.

— Pentru că. Fără mine, Miguel este pierdut, spuse cu mândrie *sentero.* Nu face nimic important dacă nu îmi cere sfatul. Eu sunt intermediarul dintre el şi zei. Eu i-am confecţionat sceptrul care îl apără de toate relele.

Ricochet Rabbit clătină din cap nedumerit. Ceea ce îi spunea infirmul însemna că ştia de toate crimele comise de Cuevas.

— Ai terminat cu prostiile? Vorbeşti sau nu?

Sentero dădu uşor din cap.

— O să-mi daţi drumul! O să regretaţi toată viaţa că m-aţi răpit! Există legi în ţara asta…

— Nu zău! făcu Ricochet Rabbit.

Fără să spună nimic, el apucă mânerele căruciorului şi îl roti în aşa fel încât să-l aşeze cu faţa la rampa furgonetei. Poliţistul se aplecă la urechea infirmului:

— Să-ţi spun ce o să păţeşti. Un accident regretabil... O să-ţi dau un brânci şi vei coborî panta cu toată viteza. Când o să ajungi pe autostradă, ţi se va micşora viteza. Camioanele care trec pe aici aleargă precum fulgerul. M-ar mira să aibă timp să frâneze. Te vor face terci...

Alfonso Carino se uită la poliţist cu nedumerire.

— Doar n-o să faceţi una ca asta? zise el cu glas gâtuit. *Shit!* Sunteţi nişte asasini.

— În seara asta, da. Zise cu răceală June Richmond. Ţi-aduci aminte de prietena noastră Gail Hunter? I-au făcut cinci injecţii cu cocaină ca să moară lent. Asta amărăşte sufletele, să ştii. Chiar dacă avea inimă de poliţist.

Ricochet Rabbit urlă în urechea infirmului:

— Număr până la cinci. Dacă îţi dau drumul, nu te mai poate prinde nimeni.

Începu să numere. Dădu drumul puţin la mânere şi împinse căruciorul care începu să alunece pe pantă. Alfonso Carino urlă:

— Opriţi! Opriţi!

Ricochet Rabbit aşteptă ca roţile din faţă să coboare panta, apoi apucă mânerele arcuindu-se peste scaun. Într-adevăr, făcea un efort ca să-l ţină pe loc.

— Grăbeşte-te! strigă poliţistul. E greu!

Infirmul se uită la camioanele care treceau jos pe autostradă. Tăcu câteva clipe, apoi strigă pe

neaşteptate:

— 7411 South West 64th Street!

— Sigur? Ce este?

— O casă mare cu ziduri înalte şi porţi cu grilaj.

— Are protecţie?

— Porţile sunt acţionate electronic, proiectoare şi camere de luat vederi.

— Foarte bine, zise Ricochet Rabbit.

Era obişnuit cu interogatoriile, aşa încât îşi dădea seama că infirmul nu minţise. Rămase nemişcat câteva secunde, apoi dădu căruciorul puţin mai în spate şi, cu un brânci, îl trimise spre rampă. Scaunul cu rotile al infirmului dispăru în întuneric, iar urletul se pierdu în vâjâitul circulaţiei. Ricochet Rabbit urmări cu privirea căruciorul care cobora în viteză către şosea. Ţipetele infirmului erau acoperite de zgomotul camioanelor. Deodată se auzi claxonul strident care domină hărmălaia, o frână bruscă, urmată de zgomotul înfricoşător al fiarelor contorsionate.

Imediat se auzi un concert de claxoane. Se forma un ambuteiaj enorm pe autostradă, în urma „accidentului”. Ingrid îl privi pe poliţist, albă ca varul la faţă.

— A fost mai presus de voinţa mea, spuse Ricochet Rabbit. Dar m-am gândit la Gail. Ar fi scăpat mult mai uşor…

— Înţeleg, spuse ea.

Va avea mult timp în memorie imaginea infirmului ce cobora în viteză panta, îndreptându-se către moarte. Jos, ambuteiajul căpăta proporţii şi mai mari. Era timpul să plece. Ingrid şi Ricochet Rabbit urcară platforma şi veniră la June Richmond.

Aceasta rosti înainte ca poliţistul să înceapă:

— Ai făcut ce a trebuit, Eddie. Ţi-a spus adresa?

— Da. 7411 South West 64th Street.

Poliţistul se urcă la volan. Se opriră să recupereze bariera de poliţie. Pe autostradă se auzea sirena poliţiei. Un gând neplăcut îl străfulgera pe Ricochet Rabbit. Dacă *sentero* nu a murit pe loc? Cum i-o fi fost norocul. Vor afla curând.

— Ce o să le spunem celorlalţi? întrebă June.

— Că am primit o informaţie „beton”. Căpitanul Diaz va înnebuni de bucurie.

Cei din Highway Patrol s-ar putea întreba cum de a ajuns Alfonso Carino până la autostradă, însă la Miami, acest gen de întrebări nu se punea prea mult timp. Trebuiau să ducă furgoneta la Budget.

*

Miguel Cuevas nu-şi găsea locul, aşteptând ora sacrificiului. Suferind de insomnii, niciodată nu adormea înainte de ivirea zorilor. Din când în când mai băga mâna în borcanul cu cocaină şi lua puţin praf care îl bine dispunea o jumătate de oră. Ar fi vrut să vorbească cu Alfonso Carino, dar era prea periculos să-l sune. Se mulţumi să creadă că sacrificiul uman pe care trebuia să-l facă, povăţuit de *sentero,* îi va atrage definitiv pe zei de partea lui.

Margarita dormea în patul imens. Ca să mai scape de gânduri, coborî, luă o crosă de golf şi plecă să se plimbe prin grădină. Noaptea era liniştită. Câinii se apropiară de el, apoi dispărură în întuneric.

Când se întoarse, Faustino îl culcase pe prizonier pe dala de piatră pe care sacrifica de obicei ţapii.

Aprinsese numeroase lumânări negre împrejurul celor două statui reprezentându-i pe Shango şi pe Elegua. Miguel Cuevas urcă să-şi pună halatul de casă din mătase neagră pe care îl purta la aceste ceremonii. Luă toporişca, îi verifică tăişul, apoi ieşi înălţându-şi privirea la cer. Era înnorat, dar mai apărea din când în când luna. Pentru ca sacrificiul să aibă valoare deplină, trebuia ca astrul să strălucească în momentul în care toporişca tăia gâtul victimei ispăşitoare. Ceea ce nu lua prea mult timp.

Faustino îl aştepta mort de oboseală, cu o găină neagră în mână. Miguel Cuevas o luă, puse toporişca alături de altar, iar privirea lui o întâlni pe cea prizonierului. Acum se simţea liniştit. Nu-l tulburase niciodată faptul că lua viaţa cuiva.

— Moartea dumitale mă va apăra pe mine, spuse el cu o voce neobişnuit de gravă.

Malko nu spuse nimic, oscilând între groază. Şi incertitudine. Nu era în mijlocul Africii, ci în Miami secolului XX. Nu era posibil ceea ce i se întâmpla, parcă visa. Miguel Cuevas apucă găina cu gesturi lente şi o ridică spre cer. După aceea, începu să-i jumulească penele de pe gât. Găina începu să cotcodăcească îngrozitor. Penele zburau în toate părţile în întuneric. Faustino dispăruse. În curând curăţă toate penele de pe gât, lăsând pielea goală. Miguel Cuevas se rugă puţin, apoi vârî gâtul găinii în gură cu un gest rapid şi începu să-l rupă cu dinţii.

Pasărea se zbătea cu disperare cotcodăcind. În câteva minute, cubanezul îi rupse de tot gâtul separându-l de corp. Îl ridică spre cer şi se stropi pe faţă cu sângele păsării ca un duş macabru. Era un

spectacol halucinant. Ghearele găinii mai bătură aerul un timp, apoi încetară să se mai mişte. Miguel Cuevas culese ultimele picături de sânge. După aceea, începu să sfârtece găina cu mâinile şi aruncă bucăţile în cele patru zări, murmurând incantaţii către zeul Shango.

Apoi se reculese un timp. Cu faţa murdară de sânge şi luminată de lumânările negre. Cu un pas de automat se îndreptă spre toporişcă şi o luă. Nori groşi acopereau luna, defilând cu viteză spre vest. Se apropie de Malko şi se aşeză în aşa fel încât să poată tăia capul dintr-o singură lovitură, cu privirea spre cer, aşteptând ca luna să apară în întregime. În acel moment, Malko îşi pierduse orice speranţă. Nu era doar o glumă macabră.

— Sunteţi nebun de legat, spuse pe un ton pe care încerca să-l controleze.

Miguel Cuevas nu-i răspunse. Ţinea cu ambele mâini toporişca de mâner şi pândea norii în timp ce sângele găinii începea să i se usuce pe obraji, dându-i aspectul unui indian care se pregătea de război. Liniştea, era absolută. Retras în bucătărie, Faustino refuza să asiste la astfel de ceremonii.

Luna mai era încă acoperită de o perdea de nori, iar Miguel Cuevas începea să-şi piardă răbdarea. În sfârşit, discul galben al lunii apăru în toată strălucirea lui, cam stranie pentru acest anotimp.

Miguel Cuevas oftă adânc. Shango îi ascultase în sfârşit rugăciunea. Ridică toporişca într-un gest solemn şi se sprijini bine pe picioare, asigurându-şi echilibrul. Capul trebuia tăiat de prima dată.

Se pregătea să abată tăişul asupra lui, când o explozie puternică îl făcu să tresară. Una dintre cele

cinci camere de luat vederi care supraveghea proprietatea se făcu ţăndări sub impactul unui proiectil nevăzut. După trei secunde, proiectorul de patru sute de waţi din vârful stâlpului înalt de opt metri se volatiliză şi el. Tot sub impactul unui glonţ invizibil.

Capitolul XVII

Grăsanul de Faustino ţâşni din bucătărie, cu trăsăturile deformate de frică şi cu puşca în mână. După o fracţiune de secundă de nedumerire. Miguel Cuevas puse toporişca jos şi strigă:

— Ce se întâmplă?

Luna era din nou acoperită de nori. Inima lui Miguel bătea ca un motor ambalat. Alte două explozii destrămară liniştea şi se mai făcură ţăndări încă două proiectoare. Dobermanii începură să latre ca apucaţii şi se repeziră la zidul de incintă. Faustino scruta întunericul, paralizat de groază. De ce se temuse mereu. Se întâmplase...

Miguel Cuevas se repezi în casă. După câteva secunde, cobora cu un M 16 cu lunetă şi cu încărcătorul plin. Fără să ţintească, cu arma sprijinită de şold, trase o rafală lungă în direcţia din care se auziseră împuşcăturile care distruseseră camerele de luat vederi şi proiectoarele. Împuşcăturile provocară din nou câinii, dar nimeni nu ripostă. După câteva clipe, o voce cavernoasă, deformată de un megafon se auzi de pe Strada 64:

— Aici şeriful din Dade County! Casa este încercuită. Miguel Cuevas, predaţi-vă şi nu opuneţi rezistenţă, căci nu aveţi nicio şansă. Ieşiţi cu mâinile

ridicate, urmând lumina reflectorului.

Imediat, un reflector puternic, urcat în vârful unei scări de pompieri, se aprinse şi lumină o porţiune din alee. Miguel Cuevas puse un încărcător în arma M 16 şi trase altă rafală. Se simţi bine când arma tremură în mâinile lui şi zgomotul îl asurzi.

Proiectorul nimerit se stinse şi aproape imediat ultima cameră de luat vederi zbură în mii de bucăţele. Cubanezul se întoarse spre Malko cu un rictus plin de ură.

— Vasăzică au venit după dumneata, nu-i aşa? Vor ti dezamăgiţi... Faustino, pune-l în portbagaj. Eu mă duc să vorbesc cu javrele astea.

Se îndreptă spre casă, dar se întoarse brusc şi strigă:

— Faustino, tu le-ai spus?

Trăsăturile gelatinoase ale cubanezului se descompuseră. Avea M 16 îndreptat spre el.

— Ai înnebunit, Miguel? protestă el pe un ton pierit.

— Atunci, a făcut-o ticăloasa aia! izbucni Miguel Cuevas.

Furia îi întuneca mintea. Se năpusti în casă. Faustino rămase în grădină, scrutând întunericul. Singura licărire de lumină venea de la lumânările negre care ardeau în faţa altarului zeului Shango. Ciuli urechile şi auzi voci. Strigăte, huruit de motor. Peste două ore se făcea ziuă şi începea asaltul. Se apropie de Malko, legat fedeleş, apoi îl sui pe umăr.

— Mai aveţi o şansă, spuse Malko, dezlegaţi-mă şi voi ţine cont.

Faustino deschise portbagajul şi îl puse în el cu blândeţe, apoi îşi şterse fruntea de sudoare.

— Nu pot. Spuse cu tristeţe cubanezul. M-ar omorî pe loc.

— Urcaţi-vă la volan, insistă Malko. Ieşim amândoi.

Faustino clătină din cap.

— Nu, mi-e frică.

El închise capota, iar Malko şi rămase în întuneric. Măcar de n-ar ciurui poliţiştii maşina de gloanţe...

*

Miguel Cuevas intră în dormitor ca o vijelie. Margarita se îmbrăcase deja, era trasă la faţă şi avea ochii încercănaţi. Tocmai prizase o doză zdravănă de cocaină şi aştepta să-şi facă efectul.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea cu glas tremurat.

— Tu mă întrebi ce se întâmplă, nemernico! urlă cubanezul. Tu le-ai dat adresa!

Dominicana văzu în ochii lui sclipirea bine cunoscută. O va omorî? Stomacul i se făcu ghem şi reuşi să articuleze cu voce slabă:

— Dacă asta crezi tu, Miguel, omoară-mă.

Ea îi căută privirea şi se uită fix în ochii lui. Era prima oară când Miguel vedea privirea sigură a unui om pe care se pregătea să-l ucidă. Degetul îi rămase înţepenit pe trăgaciul armei. Instinctul îi spunea că fata spunea adevărul. Atunci, cine a fost?

— Bine, îl sun pe Alfonso. El îmi va spune.

Acum nu mai trebuia să-şi ia nicio măsură de prevedere. Ea îl urmă în birou. În timp ce Miguel forma numărul lui Alfonso, ea desprinse uşurel din perete încă un M 16 cu lunetă, luă dintr-un, sertar câteva încărcătoare pe care le băgă într-o traistă, apoi scoase două veste antiglonţ dintr-un dulap.

Parcă îşi pregătea bagajele pentru weekend.

Miguel Cuevas încerca să-l prindă pe *sentero.* Acesta avea o linie „secretă” pe alt nume ca să poată comunica cu Miguel. Dar nu răspundea nimeni. Tot mai nervos, greşi numărul, trezi pe cineva care îl înjură, făcu din nou numărul, apoi se uită la Margarita cu o expresie rătăcită, pierdută.

— La naiba! Nu e acasă. Nu mai înţeleg nimic.

Încercă la întâmplare la magazin, dar nu avu mai mult succes. După aceea mai încercă o dată acasă la Alfonso Carino. Era imposibil ca infirmul să nu fie acasă în toiul nopţii... Se uită la Margarita care spuse cu blândeţe:

— El te-a vândut, Miguelito...

Ei nu-i plăcuse niciodată de *sentero.* Trăsăturile lui Cuevas se lăsară ca figura unui copil care e gata să plângă.

— Nu se poate, nu se poate, nu Alfonso! Am nevoie de el. Îi datorez totul.

— Cred că s-a întâmplat ceva, spuse Margarita. Poate a avut un accident. Poate că l-au arestat şi l-au torturat...

— N-ar fi vorbit, se încăpăţână cubanezul, este cel mai bun prieten al meu, protectorul meu! De cincisprezece ani...

Margarita se apropie de amantul ei şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului ca să-i simtă toată căldura trupului, împingându-şi puţin pântecele înainte.

— O să scăpăm noi, Miguelito. Să nu-ţi fie frică. Putem să ne descotorosim de Alfonso. Chiar dacă a trădat. L-ai ucis pe tipul din CIA? Ne putem folosi de el ca ostatic. După aceea, luăm vaporul şi totul va fi bine.

Miguel se desprinse din braţele ei puţin jenat. Posibila trădare a lui Alfonso îl obseda. Toată lumea lui se năruia. Afară se auziră câteva focuri de armă şi unul dintre dobermani începu să urle îngrozitor. Faustino trebuia să se apere. O împinse pe Margarita afară din birou.

— Vreau să rămân singur ca să vorbesc cu ei. Coboară şi supraveghează grădina ca să nu se apropie prea mult de casă.

Îndată ce fata ieşi, se repezi la borcanul cu cocaină şi trase pe nas o doză bunicică. După aceea puse mâinile pe masă şi aşteptă ca drogul să-şi facă efectul. Treptat, treptat, mâinile nu îi mai tremurară şi gândurile se limpeziră. Respectul superstiţios faţă de Alfonso Carino se transformă într-o furie oarbă. L-ar fi făcut bucăţele, scoţându-i ochii şi rupându-i fiecare oscior. Formă pentru ultima oară numărul, dar cu acelaşi rezultat. Atunci se hotărî să sune la Centrala poliţiei din Dade County.

— Sunt Miguel Cuevas, spuse el, cel mai mare traficant de droguri din Miami! Daţi-mi-i la telefon pe porcii care se află acasă la mine, în Strada 64, pentru că am să le spun ceva.

Cred că se aşteptaseră să sune căci nu-l lăsară să aştepte decât câteva secunde, după care auzi o voce:

— Aici Brent Hammock din DEA. Sunteţi înconjurat, predaţi-vă.

— Tacă-ţi fleanca, spuse cubanezul. Ascultă. Îl am pe prietenul vostru, un tip din CIA. Trăieşte. O să ieşim împreună cu el într-un Fleetwood. Nu voi conduce eu. Dar voi fi în maşină cu el, şi o să-i ţin ţeava puştii la tâmplă. Dacă trageţi un singur foc de

arma în noi, îi trag un glonţ în cap. Plec peste o jumătate de oră.

Închise. Mai avea nevoie de încă o zi de libertate, timp în care făcea rost de cincizeci de milioane de dolari, partea lui din afacere. După aceea, cu ajutorul celor douăsprezece paşapoarte false ale lui şi o asemenea grămadă de bani, putea să se descurce... Totul era să reuşească să facă schimbul droguri-arme. Se întrebă dacă să-l ia şi pe Faustino. Până la urmă se hotărî să-l ia. Fiindcă îi fusese de folos. Imaginea lui Alfonso Carino îl obseda. Se va răzbuna. Se duse la seif, îl deschise şi luă din el două pungi de hârtie maro pline cu bancnote de o sută de dolari. Îi părea rău să-şi părăsească locuinţa unde se simţise întotdeauna în siguranţă. Ridică o scândură din podea şi îşi luă Beretta şi amortizorul. Îşi puse arma în cizmă, dar înainte verificase încărcătorul. După aceea se îmbrăcă şi îşi puse vesta antiglonţ. Se simţea pregătit să înfrunte poliţia din Dade County.

*

Strada 64 era luminată de toate girofarurile albastre ale maşinilor de poliţie care o blocau pe o distanţă apreciabilă. Sosiseră şi două ambulanţe, plus o unitate completă din SWAT, cu grenade lacrimogene, orbitoare, asurzitoare, cu puşti echipate cu lunete în infraroşu şi alt echipament ultrasofisticat. Câţiva poliţişti se instalaseră în toate casele vecine, cu binocluri şi cu staţii de emisie-recepţie. Două case din apropiere fuseseră chiar evacuate. Unul dintre poliţişti fusese rănit uşor de

un glonţ tras de „cocaine cowboy”. Dispozitivul fusese pe poziţii doar într-o oră, bineînţeles, cu punerea sub ascultare a telefonului lui Miguel Cuevas.

Miami Herald trimisese deja o maşină a televiziunii locale. Era spectacolul zilei. Poliţiştii chemaseră şi un camion-restaurant. Cei care nu erau de serviciu se grăbiră să-şi ia câte o cafea caldă. Brent Plamimock şi căpitanul Diaz stăteau într-o maşină aparţinând trupelor DEA parcată în apropierea porţii negre cu grilaj. Acum proiectoarele fuseseră neutralizate, totul era cufundat în beznă, iar casa traficantului abia se mai vedea. Cei doi bărbaţi se înţeleseseră din priviri, după convorbirea cu Miguel Cuevas.

— Tipul ăsta nu glumeşte, spuse Brent Flammock. Trebuie să eliberăm ostaticul.

— Şi să-l lăsăm pe Cuevas să scape?

— Da, pentru moment. Nu va pleca departe. Când vine elicopterul?

— Trebuie să sosească.

— Aşa nu o să-l pierdem. Daţi-le ordin să-l lase să treacă. Asiguraţi un dispozitiv de urmărire cu toate maşinile de care dispunem. Şi motociclişti. Trebuie să-l înnebunim, să-l forţăm să abandoneze maşina şi ostaticul.

— Dumnezeu să vă audă! oftă căpitanul Diaz. Tipul ăsta este atât de nebun încât e în stare să treacă printre noi.

— *Sir!*

Un poliţist veni la ei în goană.

— Se deschid porţile, căpitane!

Şeful de la Homicide Squad sări din maşină.

Proiectoarele poliţiei se aprinseră şi luminară aleea care se afunda în parc, în spatele porţilor care începură să se deschidă. Silueta unui doberman trecu o clipă prin raza de lumină, apoi dispăru.

— Să nu tragă nimeni! ordonă căpitanul Diaz în megafon. Cadillac-ul se pregăteşte să iasă. Alte echipaje se vor ocupa de urmărire. Îndată ce pleacă, ne ocupăm de casă.

Acum porţile erau deschise complet. Toate privirile erau îndreptate spre aleea mărginită de cocotieri. Deodată două faruri albe străpunseră întunericul. Vehiculul. Înainta foarte încet. Raúl Diaz înghiţi cu greu saliva, simţind un nod în gât. În sfârşit, va sta faţă în faţă cu Miguel Cuevas!

Apăru şi limuzina. Prin parbrizul fumuriu nu se zărea nimic. Liniştea era absolută, auzindu-se doar pârâiturile din staţiile de emisie-recepţie. Instinctiv, Raúl Diaz puse mâna pe mânerul pistolului. Se gândi la Malko şi rămase cu degetele înţepenite pe ebonită.

Botul Fleetwood-ului depăşi poarta. Maşina acceleră brusc şi viră la stânga. Într-o fracţiune de secundă, Raúl Diaz şi Brent Hammock zăriră profilul unui grăsan care se afla la volan. Lângă el stătea o femeie care agita o puşcă de asalt pe geamul lăsat în jos. Nici urmă de Miguel Cuevas. Cu un scrâşnet de motor, Cadillac-ul se îndreptă spre capătul Străzii 64, printre şirurile de poliţişti neputincioşi. Apoi viră într-un scrâşnet de roţi şi dispăru către autostradă. Raúl Diaz se urcă rapid în maşină.

Elicopterul tot nu apăruse. Deschise aparatul de radio şi auzi hărmălaia poliţiştilor care făceau schimb de informaţii. Un echipaj pornise în

urmărirea Cadillac-ului pe Freeway 826.

— Se îndreaptă spre nord, anunţă un poliţist. Merge foarte repede şi abia putem să ne ţinem după el.

— Nu faceţi nimic atât timp cât nu au eliberat ostaticul! îi avertiză Raúl Diaz.

Era sigur că Miguel Cuevas se gândise la ceva şi le va trage clapa şi de data asta. Luă microfonul şi ceru Cartierul General al DEA.

— Unde Dumnezeu este elicopterul ăla?

— Are pană! spuse în final şeful. A cedat un bulon de la rotor. Reparaţia durează două ore. Unde trebuia să se ducă?

— Să vi-l băgaţi undeva! răcni Raúl Diaz.

Ajunse în sfârşit pe Freeway 826. Puse girofarul şi sirena în funcţiune, apoi strivi pedala de acceleraţie. Începea să se crape de ziuă. Fugarul se îndrepta tot spre nord împreună cu ostaticul, după informaţiile primite prin staţie. Unde naiba se duceau?

*

Miguel Cuevas stătea cu capul în poala Mărgăritei care trecuse în spate şi privea cerul. Tânăra retrăsese puşca de asalt M 16 de pe geam ca să nu-i sperie pe automobilişti pe care îi depăşeau, dar o avea pregătită lângă ea. La volan. Faustino menţinea viteza la o sută cincizeci de kilometri la oră.

— Sunt în spatele nostru? o întrebă el.

— Da, spuse Margarita.

Ea îi mângâia maşinal părul ondulat, însă Miguel tot nu se liniştise. Fuga sau dispariţia lui Alfonso

Carino îl neliniştea în continuare. Balansul lent al Cadillac-ului nu reuşea să-i aducă somnul. Margarita se aplecă peste el cu tandreţe.

— Relaxează-te, Miguelito, o să scăpăm!

— Aş vrea să-l lichidăm pe nemernicul din portbagaj, spuse el cu tristeţe.

— Vom avea tot timpul, răspunse tânăra. O s-o faci mai târziu…

Cele două pungi din hârtie pline cu dolari fuseseră îndesate în geanta de piele împreună cu sceptrul cubanezului, iar valiza albastră era lângă Faustino. În privinţa banilor nu trebuia să-şi facă nicio grijă. Margarita Gomez se uită în urmă. Vreo şase maşini de poliţie îi urmăreau la distanţă, cu toate girofarurile funcţionând. Tânăra simţea o emoţie ciudată…

— Dă drumul la radio, Faustino, îi ceru ea.

Înainte de buletinul de ştiri, ascultară puţină muzică şi publicitate. Apoi auziră la ştiri despre asaltul asupra vilei traficantului de droguri şi despre fuga lui. După aceea, prezentatorul dădu alte ştiri din Miami:

— Un straniu accident s-a petrecut astă-noapte pe Autostrada 826. Un camion care livra Pepsi-Cola a călcat un infirm care se afla pe autostradă în scaunul lui cu rotile. Accidentul s-a produs către ora două dimineaţa, în dreptul rampei 24. Poliţia nu înţelege cum a putut infirmul să comită o asemenea imprudenţă. A fost omorât pe loc şi identificat sub numele de Alfonso Carino cu domiciliul…

Miguel Cuevas se ridică şi urlă ca un apucat:

— A murit! Nenorociţii, l-au asasinat!

În culmea turbării, apucă M 16 şi acţionă geamul

cu ajutorul butonului electric. Margarita încercă în zadar să-l oprească, îndreptă arma spre maşinile de poliţie şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul împuşcăturilor era asurzitor în maşină, iar mirosul acru al corditei o făcu pe Margarita să tuşească. Cartuşele fierbinţi se împrăştiară peste tot.

Şirul de maşini ale poliţiei se rupse dintr-o dată ca să evite rafalele, în timp ce alţi şoferi speriaţi opriră brusc şi provocară un ambuteiaj monstruos. Un camion de mare tonaj puse o frână bruscă şi se opri de-a curmezişul şoselei, blocând-o în întregime. Miguel Cuevas izbucni într-un hohot de râs de dement.

— Ai văzut!

Faustino acceleră. Era bine să nu-i mai aibă pe poliţişti pe urmele lor. Cămaşa i se lipise de spate şi de spătarul scaunului din cauza sudorii pe care i-o provocase groaza.

Din păcate, la trei mile depărtare, două maşini de poliţie cu sirenele urlând ieşiră de pe o rampă aflată pe contrasens şi porniră în urmărirea lor. Se apropiau de Fort Lauderdale. Faustino începu să supravegheze ieşirile. Margarita luase din nou puşca M 16. După zece minute, Faustino cârmi volanul brusc pentru a ieşi de pe Freeway 826, tăind calea unui camion. Nu spera să scape de maşinile de poliţie, ci voia să capete un plus de avans. După ce trecu de rampă, o luă pe un drum îngust ce ducea la mare, traversând un cartier elegant de vile. Cadillac-ul mergea cu patruzeci şi opt de mile la oră claxonând fără încetare. Întâlniră un fanion pe care scria: *Bahia Mar, 2 mile.*

Miguel Cuevas se ridică şi luă puşca M 16, apoi îi

montă alt încărcător. Margarita o recuperă pe a ei. Vilele începură să se răărească şi se vedea marea. Un port mare forma un golf plin cu vapoare. În Florida erau numeroase canale care urmăreau şoseaua spre lagunele din interior. Faustino se întoarse. Poliţiştii erau la cinci sute de metri în spatele lor. Cadillac-ul ajunse pe chei. Pontonul se afla la douăzeci de metri în faţa lor. Miguel se aplecă înainte.

— E bine. Opreşte!

Faustino strivi frâna. După trei secunde, coborâră din maşina ale cărei pneuri mai fumegau încă.

— Să mergem! strigă cubanezul.

Se uită la portbagajul în care era închis ostaticul, omul de la CIA. Va avea o surpriză neplăcută. Faustino luă valiza albastră şi geanta din piele. Miguel sări la volan, trecu în viteza a patra, îndreptă maşina spre canal, apoi coborî. Limuzina porni după câteva minute şi aterizză cu botul în apă. Miguel alerga deja spre ponton. Se întoarse şi privi în urmă. O maşină de poliţie se opri în urletul cauciucurilor martirizate. Cubanezul trase o rafală spre ea, apoi începu să alerge. Zumzetul motoarelor iahtului său, *Island Fling,* îl mai linişti. Cu puşca de asalt la şold, Margarita îl aştepta sus pe punte. Cubanezul sări la bord, iar Faustino împinse manetele în faţă. *Island Fling* părea că zboară pe suprafaţa apei, lăsând în urmă o dâră de spumă albă. Poliţiştii alergau pe ponton trăgând cu armele din dotare. Câteva gloanţe perforară coca ambarcaţiunii neprovocându-i stricăciuni importante. Culcat pe perne, Miguel Cuevas privea cerul. Chiar şi mort, *sentero* îl mai proteja încă.

*

Raúl Diaz, cu ochii ieşiţi din orbite, goli tot încărcătorul pistolului, dar fără niciun rezultat, asupra iahtului care se îndepărta de ţărm cu toată viteza.

— *Shit! Shit! Shit!*

Maşinile de poliţie ajungeau pe rând, coborând din ele poliţişti îmbrăcaţi în diferite uniforme. Ricochet Rabbit îi aruncă o privire îngrijorată şefului său.

— *My Good!* S-au îmbarcat doar ei trei pe iahtul ăla. Unde este Malko?

Toate privirile se îndreptară spre locul în care căzuse Cadillac-ul. Mort sau viu, ostaticul rămăsese în el.

Capitolul XVIII

Raúl Diaz şi Ricochet Rabbit se repeziră în acelaşi timp spre canal. Diaz urmase mai multe cursuri de antrenament pentru lupta în apă. Inspiră adânc, plonjă şi găsi portiera limuzinei. Nu reuşi s-o deschidă din cauza presiunii, dar geamul rămăsese deschis. Se strecură înăuntru. Era goală. Mai rămăsese să verifice portbagajul. La toate tipurile de Cadillac, acesta se deschidea fie acţionat electric, fie cu cheia. Din cauza apei, nu putea s-o deschidă electric. Dacă Miguel luase cheile cu ei, nu avea destul timp să forţeze capota.

Aerul din plămânii poliţistului se epuiză. Prin faţa ochilor îi trecură mii de punctuleţe luminoase. Se întoarse la bordul maşinii, bâjbâi pe lângă volan şi găsi cheile în contact. Le smulse, ieşi din maşină,

simţind că îi iau foc plămânii, li dădu un şut portierei şi reveni la suprafaţă ca să-şi umple plămânii cu aer. Apoi se lăsă din nou la fund. Se scurseră mai mult de trei minute de când maşina căzuse în apă. Dacă portbagajul nu se închidea etanş, Malko se înecase deja.

Mai dură câteva secunde până introduse cheia în încuietoare. Din portbagaj ieşiseră bule de aer. Erau puţine speranţe să mai trăiască. Raúl Diaz ridică anevoie capota, din cauza apei care opunea rezistenţă. În sfârşit, reuşi şi zări corpul inert, îşi adună toate forţele, îl smulse dinăuntru şi se ridică la suprafaţă împreună cu el. Câţiva poliţişti îi aşteptau pe mal cu cângile pregătite. Traseră corpul inert al lui Malko şi pe căpitanul Diaz la mal. Îl întinseră imediat pe marginea canalului. Unul dintre ei îi tăie legăturile, iar altul se aplecă pe pieptul lui.

— Inima nu mai bate, zise el.

Ricochet Rabbit apăsă imediat pieptul cu toată puterea. În mod regulat. Alt poliţist îngenunche lângă el şi îi făcu respiraţie gură la gură.

Secundele se scurgeau, părându-le fără sfârşit. Ştiau cu toţii că, dacă creierul nu era irigat timp de un minut, omul suferea leziuni ireversibile. În sfârşit, pieptul se ridică încetişor.

— Respiră! strigă Ricochet Rabbit.

Inima începu să bată din nou, pompând sângele în artere. Malko tresări, vomită puţină apă, apoi se auzi un soi de şuierat. Respiraţia gură la gură îl salvase. Începu să scuipe şi să tuşească. Sosi şi o salvare pe care o chemaseră prin radio. Îl băgară în ea, dar îşi reveni abia după zece minute. Raúl Diaz era aplecat peste el.

— Unde e Cuevas? întrebă imediat Malko cu voce stinsă.

— A şters-o cu vaporul lui. Dar i-am văzut numele şi îi cunoaştem semnalmentele. Se numeşte *Island Fling.* Îl vor găsi elicopterele.

Malko era prea slăbit ca să vorbească. Capul îi vâjâia, iar plămânii parcă îi luaseră foc.

— De data asta am crezut că s-a terminat. Dacă nu eraţi dumneavoastră...

Îi povesti poliţistului crâmpeie din ce s-a întâmplat de când dispăruse, inclusiv pregătirea pentru sacrificiu şi rolul lui Alfonso Carino. Căpitanul Diaz făcea ochii mari cât cepele.

— Tipul ăsta este ţicnit... conchise el. Cred că el l-a lichidat pe Carino, adăugă el cu jumătate de glas.

Îl puse la curent pe Malko în legătură cu moartea infirmului.

— Cum aţi descoperit casa lui Miguel Cuevas? îl întrebă Malko.

— O informaţie. Un telefon anonim. Ricochet Rabbit l-a primit, îi explică Diaz.

— Îndată ce mă pun pe picioare, spuse Malko, vin şi eu cu dumneavoastră. Nu vreau să mai rămân în spital. Trebuie să-l găsim pe Cuevas. Ştiu că înţelegerea lui cu contrabandiştii este iminentă. Dacă ne scapă printre degete şi acum, înseamnă că s-a terminat.

*

Iahtul *Island Fling* intră încetişor în „Yacht Basin” din Bal Bay, situat la nord de Miami Beach, unde Miguel Cuevas deţinea o porţiune din port. Margarita

Gomez cercetă cheiul. Era pustiu. De când fugiseră de la Fort Lauderdale, nu văzuseră niciun elicopter. Ea sări prima pe chei şi se duse în goană la Ford-ul parcat acolo în permanenţă. În portbagaj erau două puşti de asalt, trei pistoale cu muniţie cu tot şi o sută de mii de dolari bani lichizi şi câteva paşapoarte în alb. Miguel Cuevas fusese întotdeauna un om prudent. Aduse maşina lângă iaht, iar Faustino cără valiza şi armele. După cinci minute, se îndreptau spre Miami Beach. Miguel Cuevas era trist, deşi avusese noroc să scape. În mâna dreaptă îşi strângea sceptrul.

— Unde mergem? întrebă Faustino.

— Să cumpărăm o maşină, spuse Cuevas.

Margarita Gomez se uită la el, crezând că şi-a pierdut minţile. Dar cubanezul îi zâmbi cu mândrie.

— Doar nu crezi că Miguel Cuevas, regele traficanţilor de droguri, va merge cu rabla asta! Te opreşti la primul vânzător de Cadillac-uri.

După douăzeci de minute, găsiseră o reprezentanţă pe Abbott Avenue. Miguel intră cu Margarita şi se duseră direct la un Fleetwood verde-deschis decapotabil, care costa douăzeci şi două de mii şapte sute şaptezeci şi cinci de dolari. Vânzătorul veni repede lângă ei.

— Doriţi să încercaţi o maşină?

Miguel Cuevas se uită la el zâmbindu-i dispreţuitor.

— Vreau s-o cumpăr pe asta. Unde aş putea să număr banii? Plătesc numerar.

— Imediat, adică pe loc? zise acesta mirat.

— Pe loc. Vă deranjează?

— Nu, nu, spuse vânzătorul.

La Miami se petreceau tot felul de lucruri trăsnite. Miguel se aşează la birou şi începu să numere bancnotele de o sută de dolari, trecând maşina pe numele Mărgăritei Gomez, care îl recompensă cu un sărut atât de lasciv, încât vânzătorul se întrebă dacă nu vor face amor pe biroul lui. O jumătate de oră mai târziu, plecau la volanul Cadillac-ului, urmaţi de Faustino cu Ford-ul. Se duceau într-o ascunzătoare de urgenţă a cubanezului, la Coral Gables, mai departe de Little Havana. Puse mâna pe coapsa Mărgăritei.

— Mâine vom fi bogaţi, *querida.*

Nimeni nu va căuta vasul *Island Fling* în portul lui personal, în sudul Floridei erau mii de ambarcaţiuni.

*

Malko mai avea încă accese de tuse. Numai ceasul lui Seiko subacvatic nu păţise nimic cât stătuse în apa canalului. O mulţime de ziarişti şi câţiva curioşi stăteau în faţa porţii cu numărul 7411 64th South West Street. Maşina lui Raúl Diaz intră în parc şi se opri lângă casă, unde poliţiştii percheziţionau fiecare colţişor. Unul dintre ei veni şi spuse:

— S-au găsit douăzeci şi două de arme de diferite tipuri cu muniţie cu tot, un borcan pe jumătate plin cu cocaină şi mai multe lucruri ciudate. Un frigider cu capete de găină şi statui mari ca de sfinţi.

Urcară în biroul cu lambriurile ciuruite de gloanţe. Mai erau plăcuţa de aramă pe care scria: *Cocaine Cowboy's Heavy Equipment* şi o fotografie a lui Miguel între Margarita Gomez şi Frank Sinatra… Dar Malko căuta altceva. Hărţi, notiţe despre schimbul

droguri-arme. Nu găsi nimic. Miguel Cuevas luase totul cu el şi se dusese liniştit să-şi termine operaţiunea sub nasul poliţiştilor din DEA şi agenţilor CIA. Coborâră la parter. Peste tot erau mobile scumpe şi câte un video Akai aproape în fiecare cameră cu teancul de casete lângă el. În grădină se auziră lătrături. Malko văzu că Raúl Diaz se schimbă la faţă. Poliţistul ieşi în grabă, iar el îl urmă. Alt poliţist păzea o curticică în care erau închişi cinci dobermani care lătrau înnebuniţi. Raúl Diaz se uită la poliţist, apoi spuse:

— Stai liniştit, mă ocup eu de ei.

Poliţistul plecă. Îndată ce nu-l mai văzu, Raúl Diaz scoase pistolul de la centură, se apropie de primul câine şi îi trase un glonţ în cap. La fel procedă şi cu ceilalţi patru. După ce îl omorî şi pe ultimul, se întoarse spre Malko:

— Vă amintiţi ce răni avea Gail? Câinii trebuiau să plătească. Malko era obsedat de fuga lui Miguel Cuevas.

— Aţi percheziţionat casa lui Alfonso Carino? îl întrebă el.

— Nu cred.

— Să mergem.

*

Ricochet Rabbit privi casa din lemn aşezată în mijlocul unei grădini părăginite. Avea un sentiment ciudat să fie din nou aici. Căpitanul Diaz ridică sprâncenele mirat:

— La te uită, ce curios, lumina e aprinsă.

Intrară pe poartă şi urcară treptele din lemn ale

verandei. Uşa de la intrare era deschisă. Prudent. Raúl Diaz scoase pistolul şi îi puse un încărcător nou, apoi cei trei bărbaţi intrară în casă. Era o baracă infectă ticsită cu statui în toate colţurile, o colivie cu câţiva porumbei albi şi o cratiţă enormă pusă pe un trepied. În cealaltă încăpere, se afla un soi de altar cu multe lumânări negre, cu statuete din ceară şi. O statuie a Sfintei Barbara cu spada în mână. Malko se aplecă, iar inima începu să-i bată mai tare. Era o hartă a Caraibelor, plină de semne cabalistice. Puţin praf auriu fusese vărsat într-un colţ precis al hărţii, unde era înfipt un ac fin pictat cu cele şapte culori ale curcubeului.

Malko dădu la o parte pudra aurie şi văzu o insuliţă situată la aproximativ douăzeci şi cinci de mile de Cuba. Se numea Cay Sal şi aparţinea de Bahamas. Făcea parte din Anguila Cays, trei insuliţe la vest de oraşul cubanez Nerritas şi la nord de Nicholas Channel.

— Priviţi, îi spuse el lui Diaz, acesta este locul de întâlnire.

Examină semnele ciudate care erau acolo: nişte cercuri împărţite pe segmente. Brusc înţelese: erau fazele lumii. Un cerc strălucitor era desenat lângă grămăjoara de pudră aurie, întâlnirea trebuia să aibă loc în noaptea cu lună plină.

— Fantastic! exclamă el. Avem locul şi data întâlnirii când Miguel va da cocaina pe arme! Trebuie să aflăm când va fi lună plină.

Nu e greu, spuse poliţistul.

Malko îşi notă locul şi împături harta. În sfârşit, avea o pistă.

Ca o ironie a soartei, omul în care Miguel Cuevas

avea cea mai mare încredere îl trădase a doua oară.

*

— Mâine este lună plină, anunţă Brent Hammock.

Harta pe care o găsise Malko era acum prinsă cu piuneze în biroul şefului DEA.

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Malko.

— Am cerut o fotografie de recunoaştere pazei de coastă, spuse Brent Hammock. Dacă nu este suficient, mai sunt şi cele luate din satelit. Dar ne aflăm în zona cubaneză. Vor primi rezultatele peste câteva ore.

— Şi după aceea?

— Transmit totul la Washington. De la ei primim ordinele.

*

Malko bea o cafea cubaneză la sediul Homicide Squad, când căpitanul Diaz îl chemă în biroul lui. Brent Hammock era la telefon. Malko trecuse pe la hotel şi se odihnise puţin. Nu găsiseră nicio urmă a lui Miguel Cuevas şi nici a iahtului.

— Am veşti bune, spuse Brent Hammock triumfător. Un avion al pazei de coastă a reperat animaţie deosebită lângă Cay Sal, insula pe care ne-aţi semnalat-o. Printre alte ambarcaţiuni pe care le bănuiam de multă vreme că fac trafic de droguri, a fost reperat şi *Margot,* care face legătura cu această insuliţă. Judecând după viteza cu care merge, trebuie să ajungă acolo în aproximativ douăzeci şi patru de ore. Mă informează în legătură cu poziţia

lui din oră în oră.

Totul se lega acum.

— Fantastic, spuse Malko.

Brent Hammock se strâmbă plictisit.

— Dar ne vom lovi de o blestemată de problemă. Cay Sal este situată în apropierea coastelor cubaneze. Este cam delicat să intervenim în această zonă. Va trebui să forţăm mâna câtorva responsabili de la Washington.

Malko avu impresia că face un duş rece. Ce nenorocire! Să ajungă până aici cu preţul vieţii, ca să fie obstrucţionat de interese de genul acesta.

— Puteţi să fiţi sigur că Miguel Cuevas este deja în drum spre Cay Sal, conchise cu amărăciune directorul DEA. Nu suntem pregătiţi să punem mâna pe el.

— Cine ştie? spuse Malko.

Traficantul de droguri era atât de sigur pe el încât ar fi putut rămâne bine mersi în Florida.

— Cum se face de regulă acest gen de trafic? întrebă Malko.

— Din câte ştim, *Margot* transportă o cantitate imensă de cocaină. Va fi transbordată pe câteva şalupe care o vor transporta în diferite zone pustii de pe coasta Floridei. După aceea, *Margot* va pleca încărcată cu arme. Totul se va face doar în câteva ore. Ceea ce nu ştim este dacă Miguel Cuevas le va distribui chiar el sau le va vinde unui dealer barosan. În acest caz, va fi plătit îndată ce drogul va pleca. Asta e regula. Duceţi-vă să vă odihniţi, vă vor ţine la curent.

*

Malko ieşea din camera de la *Fontainebleau* chiar în clipa în care îl suna Brent Flammock. Directorul DEA părea tulburat.

— Aţi putea să veniţi acum? Nu pot să vă spun prin telefon.

Malko era deja în lift. Tonul americanului prevestea o catastrofă. Străbătu Miami într-un adevărat potop... Clădirile DEA erau şi mai triste în ploaie. Iar Brent Hammock era de-a dreptul distrus. Îl pofti pe Malko în birou, închise uşa şi se uită drept în ochii lui.

— Am vorbit cu Washington-ul. Începu el. Am primit ordin să nu mişc un deget...

— *Unmöglich!* izbucni Malko în limba lui maternă.

— Aţi înţeles foarte bine, mormăi Brent Hammock. Nu vor să intervenim. Trebuie să aşteptăm ca şalupele să încarce cocaina şi să încercăm să le interceptăm pe teritoriul nostru. Cu alte cuvinte, să prindem muscă fără plasă. Pe *Margot* încărcat cu arme îl vor urmări şi îi vor semnala prezenţa în Columbia, în Honduras şi în Salvador.

— Au înnebunit de tot! explodă Malko. Sun imediat la Langley.

— Nu vă mai obosiţi. DEA a luat deja legătura cu oamenii dumneavoastră şi avem o problemă. Ca să intervenim pe această insuliţă, avem nevoie de elicoptere sau de avioane. Ori noi, poliţiştii din DEA, nu dispunem de avioane de luptă. CIA nici atât, iar FBI-ul deloc. Le-am cerut celor de la Pentagon să ne împrumute câteva Bell 109 Cobra[30] ca să distrugem această reţea. Dar ne-au refuzat. Nu suntem în

30 Elicopter de asalt, (n. a.).

război nici cu Bahamas, nici cu Cuba... Avem nevoie de aprobarea preşedintelui în persoană, iar el nu va accepta. Dadă un aparat american este doborât în apele teritoriale cubaneze, înseamnă că se va declanşa un conflict diplomatic major.

— Şi paza de coastă?

— La fel. Treaba lor este să supravegheze, nu să se războiască. Acolo este vorba de o operaţiune de luptă, la o sută de mile de coastele americane şi la douăzeci şi cinci de mile de o ţară ostilă nouă, care poate riposta. Nimeni nu vrea să se amestece.

— Îl sun pe directorul Diviziei Operaţiuni, spuse Malko, este o aberaţie...

— Într-adevăr, recunoscu cu tristeţe Brent Hammock. V-aţi riscat viaţa de pomană. Dacă aş avea un avion şi dacă aş şti să pilotez, m-aş duce chiar eu, chit că mă vor da afară...

Malko semită la el cu înţeles. Un fulger îi lumină ochii aurii.

Se gândise la altceva.

— Dacă aş avea şi pilot şi avion, aţi putea să-mi faceţi rost de nişte arme ofensive capabile să distrugă nava *Margot?*

Americanul îl privi nedumerit.

— Habar nu am. Ar trebui să ne adresăm celor de la Air Force. Au o bază imensă la Homestead, dar nu vor fi de acord. Este o treabă mult prea serioasă... Şi ei au nevoie de un ordin de la Washington. Ar fi mai bine să vă adresaţi Agenţiei dumneavoastră.

Furios la culme, Malko puse mâna pe telefon şi începu să formeze numărul de la CIA. Când obţinu centrala de la Langley, îl ceru pe directorul Diviziei Operaţiuni. Acesta nu păru surprins să-l audă.

— Am aflat, zise el, înainte ca Malko să scoată o vorbă. Am făcut uz de toată puterea mea ca să obţin undă verde în operaţiunea Swordfish, dar m-am izbit de un zid. Toţi cei de la Casa Albă suferă de sindromul Golfului Porcilor... Preferă să-şi asume riscul ca această cantitate imensă de droguri să ajungă la noi decât să aibă conflicte cu Cuba...

— Ascultaţi, zise Malko, la Companie, avem mijloace. Mai cu seamă în departamentul dumneavoastră. Doar nu declanşăm un război atomic. Un singur elicopter de asalt va face treaba doar cu câteva rachete. Merită să riscăm...

— Noi nu putem să facem aşa ceva, Malko, mărturisi cu tristeţe directorul Diviziei Operaţiuni.

Malko simţi că îi va trânti telefonul în nas. Îi mai rămânea să încerce şi ultima şansă.

— Am o propunere, zise el. Faceţi-mi rost de arme defensive capabile să distrugă nava *Margot.* Mă oblig să aranjez eu restul.

La celălalt capăt al firului se aşternu un lung moment de tăcere.

Malko simţi că directorul nu voia să-i mai pună şi alte întrebări. Până la urmă spuse:

— Poate, dacă ofer eu o. Garanţie. Dar în niciun caz nu trebuie să afle Compania. Aveţi vreo idee?

— Da, spuse Malko. Dumneavoastră ocupaţi-vă de arme. Vă sun eu.

Închise şi plecă din biroul lui Brent Hammock ca o vijelie. Nu vedea decât o singură posibilitate de rezolvare a acestei situaţii imposibile: să ignore ordinele de la Washington. Trecu pe roşu şi se îndreptă spre Freeway 836. Spera să nu se fi înşelat în privinţa anumitor persoane.

Capitolul XIX

Ronald Keller deschise uşa şi îşi pironi privirea albastră în ochii lui Malko. Faţa era zbârcită ca a unui elefant bătrân, dar din corpul lui atletic se degaja o forţă calmă. Nişte pete roşiatice îi marmorau chelia şi umerii. În mână avea un pahar şi o sticlă de apă minerală Perrier.

— *What a surprise!* spuse el. Tocmai mă plictiseam. Poftiţi înăuntru.

Malko îl urmă în grădina de pe marginea canalului. Hidroavionul era tot acolo. Ronald Keller era singur.

— Dacă m-aţi fi ascultat, acum nu vă mai plictiseaţi, spuse Malko. Aş dori să vă pun trei întrebări. Prima: aţi fost şi pilot de război?

— Da, în Pacific. Am fost pe *Enterprise,* pilot de Corsair…

— A doua întrebare: aţi dori s-o răzbunaţi pe prietena dumneavoastră, Jackie?

— Bineînţeles.

— A treia: sunteţi gata să vă riscaţi viaţa pentru asta?

Ronald Keller se uită drept în ochii aurii ai lui Malko, apoi faţa ridată i se lumină într-un surâs.

— Pe legea mea, îmi place viaţa, dar, dacă este ceva cu adevărat *distractiv,* cred că îmi voi asuma riscul. Unde vreţi să ajungeţi?

— Consideraţi „distractiv” să aruncaţi în aer un vapor plin cu droguri într-un loc în care nimeni altcineva nu îndrăzneşte să se aventureze din raţiuni diplomatice, plus posibilitatea de a fi

doborât?

Bătrânul îi zâmbi şi mai tare. Bău o gură din apa acidulată.

— Foarte distractiv!

Malko îl cercetă câteva clipe fără să spună nimic, apoi se hotărî să-i spună adevărul.

— Bineînţeles că dacă se întâmplă ceva, nimeni nu vă va lua apărarea.

— Sunt convins, spuse Ronald Keller. Dacă trebuie s-o facem, atunci să nu mai pierdem timpul. Avem nevoie de câteva ore ca să echipăm cu rachete un avion ca al meu, căci n-am mai făcut o treabă ca asta de fix treizeci şi şapte de ani, dar nu pilotez rău. Cred că mă voi descurca. Şi eu am să vă pun o întrebare. Dumneavoastră veniţi cu mine?

— Fireşte, spuse Malko.

Ronald Keller îi întinse mâna.

— Atunci sunt de acord. Hidroavionul este gata de plecare. De rest vă ocupaţi dumneavoastră. Eu nu plec nicăieri.

Malko se ridicase deja în picioare. Se bucura din tot sufletul.

*

Vocea directorului Diviziei Operaţiuni din cadrul CIA era gâtuită de parcă s-ar fi temut să-l audă.

— Am găsit ceva, spuse el. Nişte rachete suedeze Bantam. Teoretic, ele sunt antitanc, însă le putem monta şi pe avioane uşoare. Air Force a făcut nişte încercări în vederea acestui lucru. Au câteva la Flomestead şi sunt gata să monteze o pereche pe aparatul pe care îl veţi aduce.

— Sunt mari?

— Nu. Au lungimea de o sută cincizeci de milimetri şi vreo douăzeci de kilograme. Raza maximă de acţiune, două mii de metri, cu o probabilitate de 95-98%. Elveţienii şi suedezii le montează pe avioane uşoare de observaţie. Nu vor smulge aripile la plecare.

— Formidabil! spuse Malko. Un Bantam poate să scufunde un vapor cum este *Margot?*

— Fără îndoială, cu o lovitură în vârf. Dar nu vă veţi putea apăra în cazul în care vor avea o mitralieră şi trebuie neapărat să aveţi condiţii meteo foarte bune. Dacă vă doboară, riscaţi să vă petreceţi restul zilelor într-o închisoare cubaneză... Şi dumneavoastră, şi pilotul.

— Asta ne priveşte pe noi. Cum aş putea să fac rost de material?

— Duceţi-vă la baza de la Homestead. Cereţi să vorbiţi cu maiorul Davidson. Ştie despre ce este vorba. Sunteţi domnul Swordfish. Vă înţelegeţi cu el când să aduceţi aparatul de care dispuneţi. Vă va spune dacă se poate.

Malko se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Avea toată ziua la dispoziţie ca să pregătească avionul lui Ronald Keller. Obiectivul se afla la o oră de zbor de la Homestead.

*

Miguel Cuevas se ridică şi se duse să privească cerul. De-abia se crăpa de ziuă. Faustino plecase de aseară în Maxic ca să ajungă apoi în Cuba şi în Cay Sal, unde se întâlnea cu reprezentantul

cumpărătorilor de cocaină.

Vremea era superbă şi abia se zărea câte un nor. Simţi o bucurie imensă la gândul că, peste câteva ore, va avea cincizeci de milioane de dolari. Până atunci, ajungea la *Island Fling* cu Margarita, iar după aceea, marea era a lui. Se întoarse lângă patul în care dormea Margarita pe burtă. Imaginea superbei sale crupe îl tulbură şi simţi o excitaţie puternică. Se apropie de pat şi se culcă peste amanta lui în timp ce îşi căuta drumul. Simţi muşchii cedând cu greutate, apoi Margarita se trezi şi mârâi de plăcere, apoi se arcui pentru a înlesni pătrunderea. Nu se plictisea niciodată de acest membru enorm.

— *Fuck me,* şopti ea. *Fuck your female.*

Miguel Cuevas nu stătu pe gânduri şi o apucă de şolduri cu ambele mâini.

*

Micul hidroavion zbura la o sută de picioare deasupra mării Caraibelor. De vreo douăzeci de minute, coastele Floridei nu se mai zăreau, dar se ghicea uşor coasta cubaneză. Ronald Keller urmărea traseul cu harta pe genunchi. Decolaseră de la Homestead cu o oră în urmă şi observaseră că radioul tăcea mâlc. Ultimele rapoarte furnizate de paza de coastă indicau că *Margot* ajunsese la Cay Sal şi că fusese primit de şalupele extrem de puternice.

Malko privea postul de comandă al tirului din faţa lui, conectat la cele două rachete Bantam fixate sub avion. Avea un ecran destinat să vizualizeze rachetele şi o manetă de comandă pentru direcţie şi

înălţime. Totul era alimentat de nişte baterii suplimentare. O reţea de cabluri lega rachetele de postul de comandă.

Maiorul Davidson nu îi pusese nicio întrebare. Numai în patru ore, micul hidroavion fusese echipat, iar Malko. Instruit în privinţa mânuirii rachetelor Bantam, foarte simplă de altfel, înainte de plecare, sunase la Washington. Directorul Diviziei Operaţiuni îi spusese că toată acţiunea lor va fi urmărită de un E 2-C[31] care va pleca de la baza Patrick, iar radarul îi va ţine mereu sub observaţie. În cazul unui eşec, nu va avea loc nicio intervenţie de salvare în apele teritoriale cubaneze.

Înaintea lor se vedeau cu precizie coastele cubaneze cu plajele lor. Norii groşi alcătuiau un plafon albicios. Bătrânul stătea liniştit la comenzi şi studia harta. Se întoarse spre Malko şi îi zâmbi.

— Asta mă întinereşte!

Peste însemnele avionului lipiseră benzi largi de scotch. Nici Malko şi nici Ronald Keller nu aveau acte de identitate la ei. Dacă erau prinşi, vina cădea asupra concurenţei lui Miguel Cuevas, CIA nefiind implicată în niciun fel. Cine şi-ar închipui că faimoasa companie ar folosi un mic bimotor, o relicvă ca vai de mama ei? Bineînţeles că aceste rachete nu se găseau în comerţ. Însă au descoperit la un traficant din Miami o ladă cu RPG 5[32] de fabricaţie sovietică...

— Cred că am ajuns, îl anunţă pilotul. În faţă, la treizeci de grade.

Malko se aplecă şi zări printre norii matinali trei

31 Avion de observaţie radar, (n. a.).
32 Rachete antitanc, (n. a.).

punctuleţe: insuliţele Cay aparţinând de Bahamas. Coastele cubaneze ocupau acum întreg orizontul. Deşi zburau foarte jos, Malko se întreba dacă radarele cubanezilor îi reperaseră. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Ronald Keller mai coborî puţin, la o sută de picioare.

Insulele Cay se măreau treptat. Malko îşi puse la ochi binoclul şi inima îi tresări în piept. Cea mai mare dintre insule se vedea perfect. La câteva sute de metri, era ancorat un iaht cu motor. După descriere, era *Margot.*

Insula era extrem de mică, cu o suprafaţă de mai puţin de un kilometru. Era formată doar din nisip şi câţiva cocotieri pe un recif de corali. De-a lungul plajei erau ancorate trei ambarcaţiuni. Fireşte, veriga ultimei etape a călătoriei. Opri binoclul pe o siluetă cenuşie, care stătea puţin mai departe, iar lui Malko i se puse un nod în gât. Era o mică navă de război cubaneză. Avea probabil şi armament periculos la bord…

— Nu trebuie să mai zăbovim aici, spuse pilotul care o zărise şi el.

— Mai avem timp să ne întoarcem, spuse Malko, nu era prevăzut.

Ronald Keller clătină din cap.

— Este mai puţin periculos decât un DCA japonez. Plecăm, ţineţi-vă bine.

Efectuă o manevră şi ajunseră să aibă soarele în spate. Micul hidroavion zbura atât de aproape de apă, încât Malko avea senzaţia că o atingea cu vârful aripii… Malko pregăti postul de comandă al tirului. Se aflau la mai puţin de trei kilometri de ţintă. Pe nicăieri nu se vedea niciun semn de viaţă.

Atuul lor era elementul surpriză. Hidroavionul se vedea doar ca un punctuleţ pe mare... Traficanţii şi cubanezii ar putea crede că este un turist care s-a rătăcit. În difuzor se auzi o voce în spaniolă. Fuseseră reperaţi:

— Atención! Atención! Usted estás dentro la zona...[33]

Margot se vedea în faţa lor din profil. Puntea era pustie.

Apoi, din tambuchi apăru un bărbat care le făcea semne. Se auzi şoc uşor.

Malko activase de vreo douăzeci şi cinci de secunde racheta agăţată sub aripa stângă. Racheta îşi părăsi locaşul şi zbura în faţa avionului, cu optzeci şi cinci de metri pe secundă. După o jumătate de secundă, apărură în siaj patru dâre, permiţând astfel să-i urmărească traiectoria. Malko manevră levierul de comandă cu mâna stângă, permiţând astfel să controleze traiectoria rachetei ghidate prin fir. Aceasta se modifică uşurel, îndreptându-se către *Margot.*

Racheta îl lovi după cincisprezece secunde, în partea din spate şi se produse o explozie violentă care zgudui micul hidroavion când trecu pe deasupra vaporului. Malko fu ţintuit de scaun de virajul brusc. Zări cu coada ochiului o coloană de fum negru care se ridica din obiectiv. Ronald Keller revenea asupra ţintei. De data asta, Malko aşteptă să ajungă la o mie de metri şi lansă a doua rachetă. Făcu o mică corecţie spre stânga. Cele patru trasoare se îndreptau inexorabil către mijlocul ambarcaţiunii. Racheta căzu drept pe flanc, în

33 Atenţiune! Atenţiune! Aţi intrat în zona..., (n. a.).

dreptul coşului. A doua coloană de fum negru urcă spre cer. Toată operaţiunea se derulase în mai puţin de cinci minute. Vasul cubanez de patrulă nu reacţionase.

Cay Sal defila pe sub ei în timp ce hidroavionul vira ca să reia traseul spre nord. Malko se întoarse, iar bucuria îi invadă sufletul: pupa navei *Margot* era deja în apă şi nori negri de fum se ridicau din vaporul care se ducea la fund. Din păcate, nu aveau timp să asiste la naufragiu.

Cubanezii se agitau pregătindu-se de luptă. În aparatul de radio se auzeau voci în spaniolă. Dacă apărea vreun Mig al cubanezilor, îi făcea praf şi pulbere. Ronald Keller se întoarse bucuros spre Malko.

— A fost floare la ureche. Dacă în 1942, am fi avut noi astfel de aparate…

După douăzeci de minute, apărură brusc două puncte argintii în stânga lor, apoi le tăiară calea: erau două F 15 ale US Air Force. Aparatele trecură din nou pe deasupra lor cu un urlet îngrozitor de motoare cu reacţie, efectuând un tonou lent în semn de victorie. Pe lângă ele, micul hidroavion abia se ţâra… După un sfert de oră, apăru un Learjet al pazei de coastă care îi ajunse din urmă şi începu să zboare în rând cu ei. Ronald Keller îi spuse lui Malko:

— O să golim o sticlă de Dom Perignon.

Era încântat de ce făcuse. Malko era mai puţin, căci rămânea să-l mai găsească pe Miguel Cuevas ca să fie absolut sigur că a fost distrusă toată cantitatea de droguri. Dar asta era altceva.

*

Cadillac-ul lung de culoare verde-deschis viră brusc pe Flagler Street, în plin centru al oraşului Miami. Bărbatul de la volan, cu ochelari de soare şi bruneta superbă care se afla lângă el le zâmbeau trecătorilor invidioşi. Pe Flagler Street traficul se derula înfiorător de lent şi dură douăzeci de minute până ajunseră la Lincoln Bank, aflată la intersecţia cu 54th Avenue.

— Au ajuns! spuse Miguel Cuevas.

O limuzină interminabilă neagră cu geamuri fumurii era parcată în faţa băncii, sub ochii bovini ai poliţistului călare. Miguel Cuevas aprinse o dată farurile, iar limuzina neagră îi răspunse numaidecât. El îi spuse Mărgăritei Gomez:

— Treci la volan şi parcheaz-o pe 54th Avenue. Ţine arma M 16 lângă tine.

Când era vorba de asemenea sume astronomice, era mai bine să fie prudent. Coborî cu sceptrul în mână şi se duse la limuzină. Deschise portiera din spate şi se urcă.

Înăuntru era doar un bărbat, despărţit de şofer de un geam. Era o namilă brunetă, cu fălci care îi atârnau greu, cu ochii afundaţi în grăsime, cu multe inele pe degete, şi cămaşa descheiată pe pieptul păros. Fuma un trabuc şi împuţise toată limuzina. Privirea se opri asupra cubanezului şi nu schiţă niciun zâmbet.

— *Hi, Michael*!

Nu-i spunea niciodată pe nume în spaniolă.

— *Hi. Joe!*

Miguel Cuevas întinse mâna, iar interlocutorul lui i-o strânse încetişor. Se miră de o primire atât de

rece. Când îţi reuşeşte o afacere frumuşică în Mafia, îmbrăţişările nu mai contenesc. Joe nu-l lăsă să vorbească.

— Michael, începu el, avem o problemă.

Cubanezul se încordă. Ce mai însemna şi această farsă? Duse maşinal mâna la cizmă ca să-şi scoată pistolul Beretta. Nu slăbea nicio clipă din ochi ceafa şoferului. Joe se uită la el cu o privire curioasă.

— Nu ai aflat? în dimineaţa asta a venit un avion şi a atacat Cay Sal şi a scufundat nava *Margot* cu marfă cu tot. Ne-a omorât şi un om. Înţelegerea cade. Michael. Dacă nu mai există marfa... Am impresia că eşti în rahat până la gât...

Miguel Cuevas simţi că îi ia creierul foc. Se aşteptase să aibă probleme, dar nici chiar aşa. Nu avea nicio legătură cu Cay Sal. Iar Faustino se întorcea abia a doua zi dimineaţă. Era varianta clasică: celălalt lua marfa şi nu o plătea. Pentru cincizeci de milioane de dolari, merita lovitura...

— E o minciună sfruntată, spuse el cu voce pierită, totul merge strună, iar eu am venit să-mi iau mălaiul.

Joe clătină lejer din cap.

— Ascultă, Michael, nu te mai juca. Te cred. S-a întâmplat o porcărie, dar nu din vina ta. Dar nu îţi dau banii pe marfa care nu există. Vom face altă dată afacerea, dar mai întâi, află cine te-a vândut... După aceea, mai vedem noi...

Miguel Cuevas se uita nedumerit la colosul de bărbat. Nici nu mai vedea bine de furie. Mâinile începură să-i tremure. Se auzi vorbind, dar nu se putea controla.

— *Motherfucker!* izbucni el. Coborâm acum din

maşină şi intrăm amândoi în bancă... Să-mi dai banii pe care mi-i datorezi.

Joe scutură scrumul trabucului şi spuse apăsat:

— Nu îţi datorez nimic, Michael!

Cei doi bărbaţi se măsurară câteva clipe din priviri. Apoi. Miguel Cuevas duse mâna la cizmă şi scoase pistolul. Joe Gorski făcu ochii mari, dar nu se mişcă. Nimeni nu-l omora pe Joe Gorski ca pe un golan de rând. Miguel Cuevas ştia foarte bine cine era şi ce afaceri învârtea...

— Michael, începu acesta, nu strica totul. Nu este nicio înşelătorie.

Cubanezul îi înfundă rapid ţeava pistolului în ficat şi apăsă pe trăgaci de trei ori. Totul se petrecu atât de repede, încât şoferul abia avu timp să se întoarcă. Văzu privirea de nebun a lui Miguel Cuevas care îl ameninţa cu pistolul.

— Cară-te, îi spuse cubanezul, şi spune-le prietenilor lui că pe Miguel Cuevas nu-l înşală nimeni!

Coborî din limuzină trântind portiera. Din cauza traficului intens, nimeni nu auzise împuşcăturile. Şoferul demară imediat. Miguel se întoarse repede la Cadillac şi se trânti pe scaun. Văzându-i expresia feţei, Margarita îl întrebă îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat?

— Să plecăm, zise Miguel.

Intră imediat în trafic şi o luă pe Freeway 95. Puţin mai departe, el catadicsi să-i povestească ce s-a întâmplat. Ea încercă să-i ridice moralul.

— Chiar dacă este adevărat, o să faci alte afaceri. Ai destui bani, iar eu te iubesc.

Miguel Cuevas nu-i răspunse. Se gândea la

Alfonso Carino. De când *sentero* murise, avea numai necazuri. Pentru prima oară, nu se mai simţea stăpân pe sine. Dar înainte de toate, trebuia să afle ce s-a întâmplat la Cay Sal. Era tentat să-şi ia vaporul şi să se ducă la faţa locului, dar se arunca singur în gura lupului. Era mai bine să aştepte.

*

Malko traversa holul de la *Fontainebleau,* când centralistul îl strigă. Intră într-o cabină telefonică. O voce necunoscută îl întrebă:

— Domnul Linge?

— Da.

— Miguel Cuevas va cina în seara asta la *Neon's Leon* cu prietena lui Margarita.

Apoi îi trânti telefonul în nas. Cine îi dăduse această informaţie?

Paza de coastă îl informase că drogul fusese distrus în întregime. Se risipise în apa oceanului, iar acum cocaina nu mai valora nimic... Misiunea lui reuşise, însă Miguel Cuevas era încă liber. Telefonul putea foarte bine să fie o capcană pusă la cale de cubanezul dornic de răzbunare sau, dimpotrivă, un denunţ al cuiva care voia să se răzbune pe el... Se duse direct la Homicide Squad. Când auzi despre ce este vorba, Raúl Diaz nu mai stătu o clipă pe gânduri.

— Trebuie să ne ducem, chiar dacă suntem aşteptaţi cu mitraliera. Îi vreau pielea ticălosului, cum a făcut el cu Gail. O să-i anunţ pe cei din DEA.

Capitolul XX

Margarita Gomez îşi privea amantul care se îmbrăca după ce făcuseră dragoste. Golful Biscaya strălucea în asfinţit ca un lac liniştit. Opriseră climatizorul şi briza călduţă se simţea în apartament, una dintre numeroasele ascunzători ale cubanezului. Deodată o apucă dorul de pace, de calm. De siguranţa zilei de mâine. Se apropie de Miguel Cuevas şi îşi încolăci braţele de gâtul lui.

— Să plecăm acum în Cayman, Miguelito, mi-e frică.

El o împinse cu gingăşie.

— Nu fi prostuţă. Am nevoie de banii ăia.

Avea întâlnire cu un distribuitor la *Neon's Leon* pentru cele cincizeci şi cinci de livre de cocaină din valiza albastră în valoare de un milion opt sute de mii de dolari. Avea cu ce să înceapă altă afacere. Faustino nu se întorsese încă, fiind reţinut de cubanezii lui Castro. Aceştia trebuie să fie extrem de furioşi, gândindu-se că Miguel îi înşelase. De fapt, nici nu verificaseră dacă drogurile se aflau la bordul navei *Margot...* Avusese loc un atac, în mod cert, dar cubanezul nu îşi dădea seama cine o făcuse. DEA nu acţiona în acest mod. Cu un avion vechi, fără însemne de identificare. Nu putea fi decât un concurent. Probabil bolivieni sau columbieni. Dar va afla în ziua în care îi va face să plătească cu vârf şi îndesat. Pentru moment, trebuia să recupereze banii şi să se ascundă. Pierduse foarte mult numai în două zile. Bine că o avea pe Margarita.

— Ia M 16 şi pune-o în maşină îi spuse el. Să pui puşca într-o pungă şi s-o ţii lângă tine.

— Dar Miguelito...

— Taci din gură. Mâncăm bine şi apoi plecăm.

Coborâră în garajul subteran şi luară Cadillac-ulcel nou. Va fi bine. După ce puse valiza cu cocaină în portbagaj, se urcă la volan. *Neon's Leon* se afla în cartierul unde locuise mai demult şi era cunoscut ca un cal breaz, dar avea încredere în steaua lui norocoasă. *Sentero* îi spusese mereu că trebuia să-şi forţeze norocul.

— *Vamos,* spuse el. Mi-e foame şi am chef să beau un vin bun.

*

Miguel Cuevas goli şi ultima picătură de vin Mouton Rothschild vechi din 1957 în paharul Mărgăritei Gomez şi spuse râzând.

— Anul ăsta te măriţi!

Ridică mâna ca să mai comande o sticlă, dar privirea se opri la intrarea în bucătărie, unde zări un bărbat care se ascundea în penumbră. Nici urmă de bucătar sau de chelner. Bărbatul dispăru imediat. Miguel puse sticla pe masă. Se făcuse alb ca varul, lată de ce îi întârzia cumpărătorul! Ţrăise prea mult timp în clandestinitate, de aceea avea şi al şaselea simţ. Puse mâna pe a Mărgăritei.

— Vino repede!

Ea avea încă gura plină. Păli şi ea, dar nu întrebă nimic. Miguel se ridică de la masă, îşi luă sceptrul şi cu cealaltă mână smulse punga de plastic cu puşca automată Beretta, apoi o împinse pe Margarita spre uşa bucătăriei. În clipa în care ajungeau, uşa restaurantului se deschise şi apărură imediat doi poliţişti. Nimeni nu observase încă ceva. Pfimul dădu

la o parte perdeaua groasă de cauciuc ce servea drept uşă, apoi intră în oficiu: în afară de chelneri, se mai aflau acolo încă trei bărbaţi: doi civili şi un poliţist din Dade County, cu revolverele în mână.

Dar nu apucă să-l folosească fiindcă puşca automată păcăni de trei ori, iar cei trei bărbaţi fură transformaţi pe loc într-un terci plin de sânge. Miguel Cuevas nu stătuse nicio clipă pe gânduri.

O trase pe Margarita şi străbătu în fugă bucătăria ca să ajungă la Cadillac. Câteva siluete se învârteau în jurul lui. Ţinând arma la şold, trase din nou. Cei doi care erau mai aproape se prăbuşiră, iar ceilalţi doi fugiră.

— Du-te! strigă el la Margarita.

Ea alergă la maşină. Se aprinseră câteva proiectoare şi se auziră strigăte. Miguel trase încă o dată. Tânăra reuşise să se strecoare la volan. Dădu brusc înapoi, iar Miguel se aruncă în maşină, trecând în locul ei.

— Încarcă arma! strigă el.

Margarita execută comanda cât putu de repede, în timp ce cubanezul demara. Dar două vehicule erau puse de-a curmezişul şi le barau drumul. Le împinse, lovindu-şi aripile în trecere. Luneta se făcu ţăndări, dar reuşi să ajungă în bulevard. Câteva maşini porniră în urmărirea lui.

În faţa lui apăru un poliţist. Se auzi o rafală, iar Cadillac-ul începu să se legene. Se spărsese cel puţin un cauciuc. Nu mai putea să ajungă la vapor… Maşinile se apropiau vertiginos. Viră brusc la stânga, întorcându-se la restaurant. Trebuia să ia o maşină din parcare. Margarita încărcase puşca automată. Se aplecă peste portieră şi trase în urmăritori. Una

dintre maşinile de poliţie se ciocni de alta care staţiona.

— Bravo! urlă Miguel.

Apucă sceptrul şi îl agită ca un nebun. Va reuşi să scape.

*

Malko intră în restaurant exact în momentul în care Miguel Cuevas ieşea. Se întorsese imediat şi fu cât pe ce să fie călcat de Cadillac. Abia avu timp să sară în maşina lui Diaz. Acesta îi întinse fără un cuvânt pistolul Magnum 357 care aparţinuse lui Gail Hunter, o armă grea şi puternică cu care îşi înlocuise Malko pistolul extraplat.

O luară pe urmele Cadillac-ului, când văzură ţâşnind o lucire orbitoare. Parbrizul deveni opac. Raúl Diaz înjură şi cârmi volanul. Malko se ţinu bine, iar maşina lor se ciocni după câteva clipe. Malko se dădu jos cu arma în mână şi văzu că maşina lui Cuevas se îndrepta spre restaurant. Alergă nebuneşte în parcare şi ajunse în acelaşi timp cu Cadillac-ul care frână brusc. Câţiva poliţişti din DEA rămaseră de pază. Portiera din dreapta fu deschisă şi Margarita ţâşni cu puşca în mână.

Îndată ce puse picioarele pe pământ, începu să tragă, retrăgându-se spre mijlocul parcării. Se auziră ţipete şi împuşcături, iar unui poliţist practic îi sfărâmase capul. Alţii ripostară, şi tânăra se îndoi de şale. Căzu în genunchi, dar continua să tragă, golindu-şi încărcătorul şi semănând moarte. Apoi bărbia îi căzu în piept şi se opri, ciuruită de gloanţe.

Miguel Cuevas urmărise scena din Cadillac.

Înţelese că a rămas singur. Drumul era liber. Chiar dacă avea cauciucurile sparte, putea să meargă destul de departe ca să ia altă maşină şi să ajungă la South Dixie Highway. Demară imediat lovind un poliţist care voia să-l oprească, apoi viră la stânga şi trecu prin dreptul lui Malko. Acesta îl văzu din profil şi strigă:

— Miguel! Stai pe loc! Opreşte-te!

Dar cubanezul acceleră. Malko apucă pistolul cu ambele mâini şi ochi parbrizul din spate. Trase de două ori la nimereală. Cadillac-ul începu imediat să meargă în zigzag, apoi se ciocni de o bornă de kilometraj. Malko alergă până la maşină. În spatele lui se iscase o zarvă nemaipomenită. Ajunse primul la maşina accidentată şi deschise portiera.

Miguel Cuevas era prăbuşit peste volan, cu o bună parte din creier împrăştiată pe parbriz, amestecat cu bucăţi de os şi fâşii de piele de pe faţă. Cele două. Gloanţe trase de Malko îl nimeriseră în ceafă. Puşca M 16 zăcea pe banchetă, iar în mâna dreaptă strângea sceptrul cu şapte culori, „arma” care trebuia să-l apere de duşmani. Mai avea pistolul Beretta în cizmă.

Malko se îndreptă de spate, teribil de obosit. Poliţiştii veniră în goană şi înconjurară maşina. Ajunse şi Raúl Diaz cu faţa şi umărul pline de sânge şi privi îndelung cadavrul, apoi pe Malko şi pistolul Magnum.

— Acum suntem chit, spuse el. Bravo, aţi făcut o treabă nemaipomenită!

Malko îi zâmbi cu gândul în altă parte. Revăzu în minte figura lui Gail Hunter. Distrusese drogurile, îl omorâse pe Miguel Cuevas, dar nu auzise de nimeni

care înviase din morţi.

Sfârşit

În româneşte de Anca Pisică
Redactor: Cristina Radu
Tehnoredactor: Maria Lazăr
Editura Tinerama, Bucureşti, 2001
ISBN: 973-9138-96-1